A. C. MEYER

¿0*
,'''tf-

Această carte este dedicată tuturor Măriilor din noi. Nu uitaţi niciodată cât de frumoase sunteţi, dragi cititoare, indiferent de forma, părul sau culoarea pielii.

Fiţi mândre de voi, pentru că sunteţi speciale!

Translation: Raluca-Liliana Antonescu

1
Mari

Ţâââââââââr! Ţâââââââââr!

O, la naiba! Mă răsucesc în pat şi opresc soneria telefonului în timp ce încerc să mă trezesc. Urăsc să mă trezesc devreme. Trezitul devreme este atât de greu încât am nu mai puţin de opt – da, OPT – alarme programate, una la cincisprezece minute, doar ca să mă dau jos din pat şi să fiu gata la timp pentru muncă.

Mă ridic încet, întinzându-mă şi mă îndrept spre baie pentru un duş

cald şi minunat ca să mă pregătesc pentru încă o zi la Be, una dintre cele mai respectate reviste de modă din ţară.

De trei ani sunt asistenta personală a CEO-ului, Carlos Eduardo Moraes. Este o muncă provocatoare şi obositoare care necesită multă creativitate şi compromisuri din partea mea. Plec mereu la muncă la aceeaşi oră în fiecare zi, însă nu ştiu niciodată la ce oră o să mă întorc acasă. însă, acumulez cunoştinţe care mă ajută mult la cursul de afaceri de la universitate.

Be este un loc grozav unde să lucrezi. Câştig bani frumoşi, am multe beneficii şi şansa de a obţine o diplomă de masterat la o universitate bună – cu toate costurile plătite de companie. îmi iubesc locul de muncă, chiar dacă există câteva lucruri care mă deranjează, în special felul în care mă tratează majoritatea oamenilor de acolo. Bine, poate spunând majoritatea oamenilor este un pic nedrept. Majoritatea colegilor mei sunt de fapt foarte drăguţi. Problema sunt

modelele, agenţii lor şi oamenii lor de legătură. Deşi încerc să fiu drăguţă cu toată lumea, sunt clar diferită de majoritatea persoanelor care lucrează în acest domeniu.

Ies de la duş şi mă întorc în camera mea să mă îmbrac. Mă opresc în faţa oglinzii şi mă uit câteva clipe la mine, la părul meu lung şi castaniu, la faţa mea obişnuită şi la corpul meu care nu se încadrează deloc în standardele de frumuseţe pe care le văd zilnic, nici măcar în cele impuse de societate.

Poţi să-mi spui că sunt diferită. Nu mă deranjează, ba chiar dimpotrivă. Lais, cea mai bună prietenă a mea spune că semăn cu femeile din reclamele la produsele Dove, o femeie obişnuită sau „normală”. Femeia tipic braziliană cu un corp curbat exact acolo unde trebuie. Cea care în loc de mărimea 34 poartă mărimea 40.

Mă scutur de aceste gânduri – nu mă vor duce nicăieri – şi mă concentrez să mă pregătesc pentru muncă şi să ajung la timp. Şeful meu este grozav, însă urăşte întârzierile. Şi nici măcar nu am început cu ritualul lui de dimineaţă.

Dau drumul la muzică, iar vocea melodioasă a cântăreţei umple camera. în timp ce cânt, mă îmbrac cu o fustă creion neagră care face minuni pentru corpul meu şi o cămaşă albă de mătase cu mâneci scurte.

Mă încalţ apoi cu o pereche de pantofi cu toc nude şi îmi închei look-ul cu o pereche drăguţă de cercei şi o brăţară. Dacă există un lucru de care sunt mândră, acesta este stilul meu. Poate că nu sunt una dintre modelele din revistă, însă sunt întotdeauna bine îmbrăcată şi elegantă, pregătită pentru orice.
Mă machiez repede în timp ce telefonul mobil începe să sune. Chipul amuzant al prietenei mele apare pe ecran.

-Hei!

- Bună-dimineaţa, Mari! Am ajuns. Microbuzul nu o să ne aştepte! Foloseşte mereu aceeaşi placă zilnic. Zâmbesc, luându-mi jacheta şi poşeta.

- Vin! Locuim în Méier, o suburbie din Rio de Janeiro. Amândouă lucrăm în partea opusă a oraşului şi avem norocul să avem un microbuz care ne duce de la Méier la Leblon, ceea ce este foarte rar. Lais coboară înaintea mea la Botafogo, iar eu mă opresc la Ipanema unde se află Be – revista de modă pentru care lucrez. Biroul este foarte elegant şi modern şi are o vedere incredibilă la ocean.

Iau liftul, încă aranjându-mi hainele, iar când ajung la parter o văd pe Lais vorbind cu unul dintre vecinii mei, Marcio. Frumos, douăzeci şi cinci de ani, deţine un magazin de îmbrăcăminte pentru bărbaţi în

mall-ul din zonă. Este un tip super cuceritor.

- Ia uite cine e aici, frumoasa Mariana, începe el, zâmbind în felul său curtenitor. Deşi ne taie răsuflarea, ştim că nu este tipul potrivit cu care să vrem să ne încurcăm. Este cu siguranţă reţeta pentru inimi frânte.

- O, bună Marcio! Să mergem, Lais. Am întârziat, spun eu în grabă şi ne luăm la revedere, în drum spre microbuz.
- O, Mari, tipul este trăsnet!

- Ştiu, dar nu e pentru noi. Hai! Să mergem!, glumesc eu în timp ce ea bufneşte în râs.

Lais şi cu mine suntem prietene de la grădiniţă. Am crescut în acelaşi

cartier, am mers la aceleaşi şcoli, iar mamele noastre sunt prietene de mulţi ani. Când am decis să ne mutăm din casa părinţilor noştri când am împlinit douăzeci şi doi de ani, nimic nu a fost mai natural decât să ne mutăm aproape una de cealaltă. Suntem atât de apropiate încât reuşim să ne dăm seama ce gândeşte cealaltă cu doar o singură privire. Ştiu totul despre ea şi ea ştie totul despre mine.

Ei bine, aproape totul.

- Ce mai face şeful tău super atrăgător? încă se mai întâlneşte cu tipa aia gen Bărbie?, întreabă ea, făcându-mă să râd.

Vă amintiţi când am spus „aproape totul”? Ceea ce Lais nu ştie este că sunt îndrăgostită de „şeful meu atrăgător”. Ştiu, nu-mi arunca privirea aia. Sunt pe deplin conştientă că şeful meu nu este interesat de mine. El se întâlneşte cu fete gen Bărbie, iar eu nu sunt una dintre

ele. Dar, pot să mă uit în continuare, nu?

- O, nu, acum se întâlneşte cu un fel de aspirantă Gisele Bundchen cu sâni mari, îi răspund eu râzând. Deşi sunt atrasă de el – şi când îl vei întâlni vei vedea de ce
- îmi continui viaţa şi nu-mi fac speranţe. Este superb, dar se întâlneşte doar cu modele, aşa că mă va vedea mereu doar ca pe asistenta lui şi nimic mai mult.

Soseşte microbuzul şi ne îndreptăm spre serviciu, discutând tot drumul. Acest microbuz a dus la serviciu acelaşi grup în fiecare zi în ultimii trei ani, aşa că acest drum este întotdeauna o plimbare distractivă. Ceea ce este esenţial pentru starea mea de bine după trezirile atât de matinale.

Când ajungem la Botafogo, Lais mă îmbrăţişează şi mă ciupeşte de obraz.

- Dă-mi un mesaj când ajungi!, îşi ia ea rămas bun, făcându-mi cu mâna. Vorbim în fiecare zi în timpul orelor de lucru, iar asta nu ne-a împiedicat niciodată să ne ducem la bun sfârşit sarcinile de lucru. Să vorbim una cu cealaltă la telefon face parte din rutina noastră zilnică.

Aproximativ douăzeci de minute mai târziu, ajungem pe Bulevardul Vieira Souto, una dintre cele mai bogate străzi din oraş şi, de asemenea, sediul Be.

- Iată-te, micuţă Mari! Am ajuns! spune Ruan, şoferul, zâmbind. Cobor în faţa clădirii, respirând aerul oceanului în timp ce mă pregătesc să o las în urmă pe Mari, fata obişnuită, şi să devin Mariana Costa, asistenta competentă a lui Carlos Eduardo.

2

Cadu

Astăzi va fi o zi grea.

Trei întâlniri, una dintre ele cu echipa, pentru a discuta despre avanpremiera numărului de luna viitoare, care este nasol. Pagini şi iar pagini gata să meargă direct la coşul de gunoi. Ştiam că trebuie să găsesc un nou editor, însă am tot amânat. Renée fusese alături de noi dintotdeauna şi ştiam că concedierea va fi un şoc pentru ea.

Cobor din maşină, după ce am parcat în garajul clădirii în care se află biroul Be, revista de modă pe care am „moştenit-o” de la tatăl meu ca pedeapsă pentru toţi anii mei de „adolescent nebun” (cuvintele lui, nu ale mele), în loc de una dintre cele mai serioase reviste din grupul nostru, aşa cum mă aşteptam, şi care acum era toată viaţa mea.

îmi pun sacoul înainte de a urca în lift. O scurtă privire în oglinda din

lift... îmi place ce văd. Costumul croit şi cravata de mătase ajută la formarea imaginii unui om de afaceri de succes.

în timp ce aştept ca liftul gol să mă ducă la etajul al doisprezecelea, îmi verific ceasul şi zâmbesc la gândul că Mariana, asistenta mea super-competentă, îmi va face cafeaua şi mi-o va aduce în birou după exact trei minute de la momentul la care ajung.

Lucrează cu mine de trei ani şi este excelentă. Are idei bune şi e o gură de aer în
lumea oarecum plastică în care trăim. La naiba, sunt atât de poetic astăzi, îmi zic în sinea mea. Avem o relaţie profesională frumoasă şi sunt norocos să pot conta pe cineva care, mai mult decât orice altceva, este capabil să mă suporte în zilele capricioase şi să-mi ţină rutina în frâu.

Liftul se opreşte la etajul meu şi trag adânc aer în piept, pregătindu-mă să-l las în urma mea pe Cadu, omul pasionat de muzică şi plajă, şi să devin Carlos Eduardo Moraes, redactorul şef al uneia dintre cele mai mari reviste din ţară. Mă îndrept spre intrare şi recepţionera zâmbeşte larg când mă vede. Este o fată frumoasă, dar creierul ei nu este mare decât o nucă.

- Bună dimineaţa, domnule Carlos Eduardo!, mă salută ea. Zâmbesc şi dau din cap. Mă îndrept spre biroul meu, răspunzând la multele salutări de dimineaţă. La jumătatea drumului spre birou, creierul meu a trecut deja în modul de lucru şi merg pe hol gândindu-mă la tot ce trebuie să facă Mariana înainte de întâlnirile de astăzi. De asemenea, o voi ruga să arunce o privire la editorii concurenţilor noştri. Poate reuşesc să cooptez pe cineva la noi?

Intru în biroul meu şi ceea ce văd îmi zguduie lumea. Mariana este pe podea lângă biroul meu, cu spatele la uşă, adunând o grămadă de

hârtii împrăştiate pe jos. Ea mormăie ceva despre faptul că hârtiile par vii, dar tot ceea ce pot vedea eu sunt acele picioare uimitoare şi corpul ei pe care nu ştiu cum de nu l-am văzut până acum. Doamne, unde a ascuns toate astea? Dintr-o dată se ridică brusc şi, când se întoarce, este îmbujorată. Părul ei, de obicei în coadă, este acum lăsat liber, făcând-o să arate incredibil de seducătoare.

- O, domnule, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că sunteţi aici. Tocmai pregăteam hârtiile astea şi apoi au căzut, se scuză ea, răvăşită. Nu pot să nu zâmbesc la privirea ei atât de stânjenită. Mariana este definiţia perfectului şi, văzând-o aşa, a făcut-o să pară aproape... umană!
- E în regulă, Mariana. Oare ar trebui să mă aştept să îmi aduci în curând cafeaua sau risc să o verşi pe mine?, nu pot rezista eu să nu glumesc.

Pare derutată. Avem o relaţie bună, dar cu greu glumim unul cu

celălalt. Sunt un om haios, amuzant, dar nu la serviciu. Nu ştiu ce mi-a venit, dar comentariul mi s-a părut... potrivit. Ea îmi zâmbeşte timid şi, la naiba, nu ştiu ce tocmai s-a întâmplat, dar m-am simţit ca în ziua în care Rodrigo m-a lovit puternic în stomac în timpul unui antrenament de jiu-jitsu. A fost neaşteptat. A ratat pumnul şi m-a lovit, lăsându-mă fără suflare, la fel ca acum.

- Nu. Ea zâmbeşte şi faţa i se colorează într-un roşu aprins. Cine mai roşeşte în zilele noastre? Promit că nu o voi vărsa, continuă ea, încă zâmbind. Apoi îşi trece o şuviţă de păr după ureche, ochii mei urmărindu-i mişcarea. Roşeşte din nou, iar eu scutur din cap, încercând să ies din transa în care par să mă aflu.

- Mulţumesc, Mariana. Voi fi în biroul meu. Nu trebuie să te grăbeşti cu cafeaua aia, spun şi mă îndrept către scaunul din spatele biroului, încercând să înţeleg ce naiba mi se întâmplă. închid uşa şi merg direct la fereastră, rugându-mă ca priveliştea frumoasă la ocean de

pe plaja Ipanema să poată şterge din cap acea imagine seducătoare şi să mă liniştească.

Am o întâlnire cu agenţii de publicitate într-o jumătate de oră şi să-i las să vadă cum mă afectează brusc asistenta mea... ei, asta cu siguranţă nu va da bine.

3

Mari

O, Doamne! Bineînţeles că aşa ceva nu putea să mi se întâmple decât mie.

Carlos Eduardo a trebuit să intre exact atunci ca să mă vadă pe podea strângând acele dosare? Şi ce a fost remarca despre cafea? întotdeauna a fost drăguţ, dar nu genul care să glumească. S-a comportat întotdeauna profesionist, la fel ca mine.

Telefonul suna încontinuu când am intrat în birou. Nici nu am avut timp să îmi prind părul înainte să ajungă el aici. Mă îndrept spre mica bucătărie, anexă a biroului, şi aproape că leşin când îmi văd reflexia în geamul dulapului. Pornesc aparatul de cafea şi fug la baie. Părul meu este dezordonat şi sunt îmbujorată. La naiba! Bineînţeles că se uita amuzat la mine. Nu semăn deloc cu asistenta lui. Respir adânc şi mă întorc în biroul meu. îmi iau poşeta şi mă închid din nou în baie. îmi prind părul într-o coadă – simplu, dar profesionist. îmi fac repede un retuş la machiaj şi îmi îndrept hainele. Iată! Acum semăn mult mai mult cu felul în care mă vede Big Boss, aşa cum îmi place să-l numesc, în fiecare zi.

Ies din baie şi fug la birou să-mi pun lucrurile înapoi acolo unde le e locul, apoi mă întorc în bucătărie. Pun pe o tavă cafea, apă şi prăjituri cu unt. Big Boss, în ciuda faptului că pare foarte serios, are un fel de apetit de adolescent când vine vorba de mâncare. îi plac prăjiturile. Şi uneori, în mijlocul după-amiezii, îmi cere să-i aduc un pachet de M&M cu arahide de la automatul de la etajul doi. Nu ştiu cum reuşeşte să se menţină în formă atât de bine dat fiind câtă

mâncare nesănătoasă consumă.

Respir adânc, afişez cel mai profesionist zâmbet al meu şi ciocăn, deschizând uşa încet. Iisuse, ce zi! îl văd stând în faţa ferestrei cu vedere la ocean, în loc să stea lângă birou, iar fundul lui...
Intru şi mă îndrept spre biroul lui, aşa cum fac întotdeauna. îi torn cafea, apă şi îi servesc prăjiturile în linişte deplină, de teamă să nu-l deranjez. Poate că se gândeşte la ceva important care ar putea schimba industria modei braziliene aşa cum o ştim noi. Doamne fereşte să stau în calea lui. Carlos Eduardo este un lider bun, dar nu mi-ar plăcea să-l enervez. E drăguţ, dar numai până la un anumit punct.

îl aud oftând în timp ce mă pregătesc să plec. Când sunt lângă uşă, vocea lui joasă şi răguşită îmi opreşte mişcările.

- Ar trebui să îţi laşi părul liber, Mariana. Să strângi ceva atât de frumos este o crimă, îl aud spunând, iar când mă întorc, îl văd cum îşi bea cafeaua aşezat la birou, cu ochii fixaţi în computer, de parcă nu ar fi spus nimic.

Poate îmi pierd minţile. Dau din cap şi mă întorc în birou. Cred că eu sunt cea care are nevoie de o cafea acum.

îmi iau o ceaşcă şi, în cele din urmă, îmi pornesc computerul. Imediat ce îmi deschid Messenger-ul văd că am deja şase mesaje de la Lais:

Lais: Bună!

Lais: Hei! Unde eşti?

Lais: Ai uitat de mine?
Lais: UNDE EŞTI? Sunt în grevă doi cu şeful meu. îmi vine să-l omor!

Lais: Tipul acela tare de la contabilitate tocmai a fost aici. Mi-a adus ciocolată şi m-a întrebat dacă nu vreau să merg la concertul trupei sale weekend-ul ăsta. Vrei să vii? Jur că nu e muzică country!! ©

Lais: e nasol când mă laşi să aştept :/

Mari: Nu mai fi aşa dramatică. Am avut o dimineaţă GROAZNICĂ!

Lais: Pe o scară de la 0 la 10, cât de fierbinte a fost „el” azi?

Avem un obicei de a creşte zilnic „fierbinţeala" lui Big Boss, însă azi am fost prea uluită pentru a-i putea acorda mai puţin de nouă.

Mari: Nouă.

Lais: NOUĂ? Serios? O, Doamne!

Mari: Revin imediat. Intruşi la orizont!
îmi închid Messenger-ul când îi văd pe Fernando şi Miguel. Sunt colegii mei, dar nu-mi plac foarte mult. Ei lucrează aici, dar încearcă în mod constant să forţeze un fel de prietenie cu Big Boss, în special Miguel, care n-are nicio idee. Nu este deosebit de selectiv şi asta se aplică pentru toţi cei din birou. Va lua tot ce poate.

„Deci, hai s-o facem... O să-ţi dau luna. Tu o să mi te oferi... Mari,

Mariana... ”, cântă Miguel o melodie care include numele meu, aşa cum face de fiecare dată când mă vede.

Fernando râde şi încearcă să-şi ascundă zâmbetul tuşind, iar Miguel încearcă să se apropie, însă mă grăbesc să ridic telefonul pentru a-l anunţa pe Carlos Eduardo că au sosit.

- Domnule, Fernando şi Miguel sunt aici. în regulă, mulţumesc. îmi transmite că pot să-i poftesc înăuntru, iar eu mă ridic pentru a-i conduce la uşă.

Ei fac un gest, ca pentru a mă pofti să o iau înainte, iar când ajung la uşă mă întorc pentru a le face loc să intre. Atunci îi surprind că se uită atent la fundul meu. Mă holbez la ei şi nici măcar nu par să fie stânjeniţi. Le indic biroul şi, chiar înainte de a închide uşa, ochii mei îi întâlnesc pe cei ai lui Carlos Eduardo. Se încruntă când vede

expresia mea clar supărată, apoi aruncă celorlalţi doi o privire dezaprobatoare şi spune:

- Voi doi aţi supărat-o iar pe asistenta mea?

- Este foarte atrăgătoare, spune Miguel, iar Carlos Eduardo îl întrerupe.
- Stai departe de ea! Mariana nu este deloc ca acele piţipoance de la departamentul de modă, continuă el, părând foarte serios. în sfârşit, închid uşa şocată. Mediul companiei a fost întotdeauna unul favorabil unui astfel de flirt. Mulţi tineri şi femei frumoase lucrează aici. Dar asta nu m-a inclus niciodată. Şi, cu siguranţă, nu până în punctul în care Big Boss să se implice.

Mă întorc la birou şi redeschid Messenger-ul.

Mari: Scuze, doi nenorociţi în încăpere.

Dimineaţa trece rapid cu o serie de întâlniri, iar după-amiaza s-a dovedit a fi şi mai complicată. Avem trei întâlniri importante programate, iar eu trebuie să particip la toate.

La prânz, Carlos Eduardo iese din birou şi, pentru prima dată în acea zi, îmi permit să-l privesc mai bine. Arată superb, ca întotdeauna. Părul lui închis este dezordonat, de parcă şi-ar fi trecut degetele prin el de mai multe ori şi cu câţiva centimetri mai lung decât v-aţi aştepta de la redactorul şef al unei reviste. Poartă un costum gri care se potriveşte perfect cu corpul lui puternic şi bronzat. Barba lui pare uşor nerasă şi, deşi asta l-ar face pe oricare alt bărbat să pară neglijent, pe el îl face să arate mai sexy.

- Mariana, ies să iau prânzul, spune el, trezindu-mă din visare. Mă

întorc înainte de ora două, bine?

- Hm... da... ok, răspund eu, blestemându-mă în tăcere. Proasto! Nu poţi să laşi garda jos şi să te uiţi la el ca un câine la un os!

Zâmbeşte, părând amuzat, apoi pleacă la masă. îmi place să mă aflu într-un birou gol; mă duc şi eu la masă. Mai bine mă grăbesc ca să am timp să mă pregătesc pentru întâlnirile de mai târziu.

4
Cadu

S-au întâmplat atât de multe astăzi încât am decis să iau singur prânzul într-un restaurant de lângă plajă care îmi place foarte mult. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la ce surpriză s-a dovedit a fi Mariana. Este cu adevărat frumoasă şi sunt surprins că nu am văzut asta până acum. Chiar a trebuit să îi dau lui Miguel, cel mai mare lingău din cadrul companiei, o lecţie ca să o lase în pace. Mariana

este o fată liniştită, nu ca celelalte fete de la revistă care se întâlnesc mereu cu cineva. De fapt, este deconcertant cât de mult m-am gândit la ea.

Stând lângă o fereastră uriaşă, arunc o privire spre plajă. Iubesc marea. Sunt câteva zile, ca azi, când abia mă abţin să nu mă dezbrac, să-mi iau placa de surf şi să plec să înot şi să uit de lumea din jurul meu. Deodată, ceva îmi atrage atenţia. Ea este acolo, aşezată pe o bancă lângă plajă. Cu părul în vânt şi un zâmbet pe buze, arătând ca o nimfă care tocmai a ieşit din mare. Ce este în neregulă cu mine? Sunt obsedat de Mariana şi habar nu am de ce. îmi trec degetele prin păr şi chem ospătarul, cerând nota de plată. După ce achit, îmi urmez impulsurile, lucru ciudat pentru mine, şi traversez strada, îndreptându-mă spre plajă. Stă cu spatele la mine, privind direct spre ocean. Mă aşez în linişte lângă ea când, dintr-o dată, se întoarce şi lasă să îi scape un ţipăt.

- O, Dumnezeule! încercaţi să mă omorâţi?, spune ea, cu mâna la piept.

- îmi pare rău, Mariana. Nu am vrut să te sperii... răspund eu, neştiind ce altceva să zic.

- Hm... ce faceţi aici?, întreabă ea, părând curioasă. Ştiam că nu fusese o idee bună. Nici măcar nu ştiam ce fac aici. Sunt un tânăr de douăzeci şi şase de ani, de succes şi cu experienţă, care se comportă ca un băiat de cincisprezece ani.

- îmi luam prânzul. Apoi te-am văzut, spun eu, şi mă opresc imediat înainte de a spune altceva pentru care nu voi avea nicio explicaţie. Vântul îi poartă parfumul spre mine. Este dulce, fin şi profund feminin. închid ochii, purtat de parfumul ei.

Când îi deschid, ea mă priveşte cu o expresie amuzantă, de parcă aş fi nebun sau aşa ceva. Poate chiar sunt.

- Este totul în regulă?, întreabă ea, încercând să zâmbească. Dau din cap.

La naiba! O să creadă că sunt un fel de idiot. Ridic privirea şi mă concentrez asupra mării. Apoi aud un râs. Când mă uit la ea, văd că chicoteşte, încercând din răsputeri să se abţină să nu râdă în hohote.

- Ce este?, întreb eu şi văd cum obrajii ei se colorează în roz după ce a râs de mine.

- îmi pare rău. Doar că nu v-am văzut niciodată rămânând fără cuvinte. Este drăguţ, spune ea, apoi râde puţin mai tare. Drăguţ?

Nimeni nu m-a numit vreodată drăguţ.

- Mă bucur să văd că cineva se distrează, spun eu serios, iar ea se opreşte brusc şi se uită brusc la mine. Ce mai este acum?, întreb eu curios.
- îmi pare rău. Chiar nu a fost frumos să râd astfel de dumneavoastră, domnule Carlos Eduardo, murmură ea, privind în jos. Simt un impuls puternic să-mi întind mâna şi să-i împing o şuviţă de păr după ureche.

- Cadu, spun eu, incapabil să mă opresc.

- Scuze?, îşi ridică ea privirea surprinsă.

- Aici, în afara biroului, sunt doar Cadu, Mariana.

Acum îmi zâmbeşte cald.

- Mari, spune ea, iar eu îi răspund la zâmbet.

Vântul îi mângâie părul negru şi nu mai pot rezista dorinţei de a-l atinge. întind mâna şi îi trec o şuviţă de păr în spatele urechii, iar ea închide ochii. Este ca şi cum aş trăi o experienţă în afara corpului, blocat într-o altă dimensiune. Habar nu am ce se întâmplă cu mine, dar parcă un fel de magnet mă trage spre ea. Deodată, un zgomot puternic ne sperie pe amândoi şi îmi trag mâna înapoi.

- Ce-a fost asta?, întreb, confuz, iar ea îşi scoate telefonul mobil dintr-un buzunar al bluzei, la nivelul sânilor. O, Doamne! Ea va fi moartea mea.

- Alarma mea, spune ea, oprind-o.
Mă face să râd. Are o mulţime de alarme setate pe telefon.

- Câte alarme ai acolo?, întreb eu curios. Ea râde.

- Câteva. Şeful meu are multe programări. Pare amuzată, iar eu zâmbesc. Ar trebui să ne întoarcem, nu?, întreabă ea, iar eu dau din cap. Ţi-a mâncat pisica limba?

Râd. Nu seamănă cu nicio femeie dintre cele cunoscute de mine.

- Nu. O pisicuţă m-a lăsat fără cuvinte, răspund eu, incapabil să-mi controlez tonul de flirt. Mari zâmbeşte într-un mod minunat.

Ne întoarcem spre birou în linişte şi, când aproape am ajuns, Mari începe să redevină sobră. îşi ia elasticul de păr de la încheietură şi şi-l strânge în obişnuita ei coadă, arborând imediat o postură profesională. Suntem singuri în lift şi, deodată, sunt conştient de prezenţa ei vibrantă lângă mine. Zâmbim unul altuia, dar păstrăm tăcerea. Pentru prima dată în viaţa mea, am rămas fără cuvinte, dar nu e nevoie să vorbesc deloc.

Când ajungem la etajul nostru, îi ţin uşa. Ne îndreptăm spre birou în tăcere. O las intenţionat pe Mari să meargă înainte şi admir unduirea uşoară a şoldurilor ei. Niciodată nu m-am implicat în vreo relaţie cu cineva cu care lucrez. Aceasta a fost regula mea încă din prima zi, însă acum orice regulă pare irelevantă. Nu mă pot gândi decât la zâmbetul ei delicat şi la cât de mult aş vrea să-mi lipesc buzele de ale ei şi să văd dacă sunt la fel de moi pe cât par. Intrăm în birou, iar ea îmi
zâmbeşte.

- Mulţumesc pentru companie.

- Oricând, Mari. îi spun după numele folosit de prieteni, iar ea zâmbeşte şi se îndreaptă spre toaletă. Trag aer adânc în piept şi deschid uşa biroului meu. Mă aşez pe canapeaua din piele neagră, simţindu-mă de parcă tocmai aş fi fost lovit de un camion, fără să fi avut măcar timp să îi văd numărul de înmatriculare.

Mari

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: COD ROŞU

Mă hiperventilez în baie. Şeful meu a fost răpit şi înlocuit de un bărbat ciudat şi fermecător!

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: COD ROŞU

OMG! Ce s-a întâmplat? Un nou şef?

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]
Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: RE: COD ROŞU

Nu! Cel vechi, dar reciclat. O, Doamne, ameţesc. Este încântător.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: RE: RE: COD ROŞU

WTF? De ce ne mai trimitem mesaje în loc să ne sunăm? Te sun acum.

Sunetul telefonul mă face să tresar.

- Poţi, te rog, să-mi explici ce se întâmplă?, ţipă ea la mine.

- Nu ştiu ce să spun. Eram la plajă, admirând oceanul când, deodată, a apărut el de nicăieri şi am avut cea mai ciudată conversaţie!
- Ce a spus?

- Păi... a spus că în afara biroului este Cadu!, îi explic eu, confuză, iar Lais râde în hohote.

- Ei bine, slavă Domnului că este Cadu şi nu Eduarda, nu? Ar fi putut spune că îi place ceea ce ne place şi nouă!, glumeşte ea şi începem să râdem amândouă.

- Lais, are gropiţe! Gropiţe! încă nu-mi vine să cred ce situaţie suprarealistă a fost.

- Cât de fierbinte a fost pe o scară de la zero la zece?

- Unsprezece! Doisprezece! Cincisprezece!, răspund eu emoţionată, continuând să râdem. Aud un zgomot venind din telefonul meu. O altă alarmă. La naiba! Trebuie să plec. în curând trebuie să înceapă şedinţa, iar eu trebuie să pregătesc sala.

- Bine, Mari, ar fi bine să îţi notezi fiecare detaliu, ca să nu uiţi nimic. Vreau să îmi povesteşti totul în seara asta!

- Aşa o să fac, îmi iau eu rămas bun, apoi ies din baie.
Mă opresc pe la birou pentru a-mi lua materialele necesare, apoi mă

îndrept spre sala de conferinţe, exersând unele dintre acele exerciţii de respiraţie pe care le- am învăţat pe YouTube. Aşez mapele cu materialele pe masă şi încep încet-încet să mă relaxez, permiţându-i Marianei Costa să îi ia locul lui Mari. Asta până când Big Boss îşi face apariţia împreună cu echipa şi îi simt privirea pătrunzătoare în timp ce toată lumea se aşază la locurile sale. Când mă întorc să-l „înfrunt”, îmi face cu ochiul. Dacă aveam o slăbiciune pentru el înainte, acum sunt complet pierdută.

5
Mari

După episodul ciudat de luni, m-am întâlnit foarte puţin cu Cadu. Am avut o serie de întâlniri şi marţi seara a trebuit să zboare în grabă la Sâo Paolo pentru a rezolva o problemă la o altă sucursală. Am decis că ziua de luni fusese o anomalie în mijlocul relaţiei noastre profesionale şi am ales să o ignor. Abia dacă reuşisem să înţeleg ce s-a întâmplat şi nu eram pregătită să-i fac faţă.

Vineri seara, eu şi Lais am ieşit să dansăm. Ne plăcea să mergem săptămânal în diferite cluburi, dar scopul nostru a rămas acelaşi: să ne relaxăm dansând. Astăzi, mergem la un club din Lagoa, unde unul dintre colegii lui Lais a spus că va cânta o trupă rock internaţională.

îmi fac rapid un duş, apoi deschid şifonierul căutând ceva de îmbrăcat. în astfel de zile îmi place să mă îmbrac diferit de restul săptămânii. Am lăsat-o în urmă pe Mariana cea elegantă şi profesionistă, cu costumele şi rochiile ei, pentru a deveni Mari, fata veselă şi jucăuşă.

îmi iau o pereche de blugi skinny prespălaţi, un tricou negru strălucitor şi o pereche de pantofi cu toc. îmi usuc părul, lăsându-l liber şi ondulat, diferit de felul în care îl port la birou. Când încep să mă machiez dau drumul la muzică şi încep să fredonez, puţin pe lângă.

Sunt o persoană muzicală. îmi plac toate tipurile de muzică şi îmi place să cânt şi să dansez. De aceea, îmi place să-mi petrec astfel serile de vineri. Aceasta este singura zi în care mă pot elibera de toată energia pe care o acumulez în mine toată săptămâna.
îmi aplic machiajul, evidenţiindu-mi ochii cu creionul dermatograf, apoi îmi aplic o nuanţă deschisă de ruj pe buze. Mai arunc o ultimă privire în oglindă şi chiar îmi place ceea ce văd. Tot ce am nevoie acum este o poşetă mică pentru banii şi telefonul meu. îndes totul înăuntru când telefonul mobil începe să sune.

- Mariana, ştii că mai ai şi tu o mamă, nu?, începe mama conversaţia râzând.

- Bună, mamă! Da, n-am uitat. Ce mai faci?

- Sunt bine! Te pregăteşti să ieşi cu Lais? I-a zis mamei ei că merge la

Lagoa.

Mamele noastre bârfesc mereu şi complotează să obţină informaţii de la noi.

- Da. De fapt, chiar mă pregăteam să plec, mamă. Mergem la un concert.

- Ai grijă, iubito! Să iei un taxi.

- Aşa o să fac. Mai vorbim, mamă!, spun eu, amuzată de conversaţia noastră, apoi mă îndrept spre clădirea în care locuieşte Lais, fredonând încă melodia pe care o ascultam.
După ce am aşteptat aproape patruzeci de minute ca Lais să fie gata, într-un final îl sunăm pe Luiz – şoferul de taxi în care aveam

încredere să ne conducă la şi de la fiecare petrecere – pentru a ne duce acolo. Suntem foarte emoţionate, râdem şi glumim tot drumul, până când Lais devine brusc serioasă.

- Ce este?, o întreb eu îngrijorată.

- Nu ştiu! Este doar... un sentiment ciudat.

- Ciudat cum? O, Doamne! Urăsc prostia asta cu al şaselea simţ. Se pare că de fiecare dată când cineva spune că are un sentiment ciudat, ceva rău pare să se întâmple. Luiz se uită la mine şi îşi face cruce de trei ori.

- Nu ştiu... Este ca şi cum ceva rău este pe cale să se întâmple, ştii? Ceva mare.

- Poate îţi vei găsi un iubit, spune Luiz şi râdem amândoi.

- O, Luiz, nu cred. Locul ăsta în care mergem este plin de oameni bogaţi. Nici măcar nu se vor uita la noi. Când o să le spunem unde locuim, o să fugă direcţia opusă, spune Lais şi începem să râdem.

Şi are dreptate. Aproape de fiecare dată când ieşim şi ne întâlnim cu tipi care locuiesc în partea de sud a oraşului, totul se încheie. Ştiam că este un fel de localism, dar era de înţeles. Ei locuiau departe şi, fireşte, existau multe femei frumoase care locuiau mai aproape şi niciun bărbat nu vrea să treacă prin astfel
de probleme. Cu excepţia situaţiei în care îşi pierdeau capul după cineva.

- Pierderea lor. Sunteţi drăguţe şi aveţi şi slujbe. Dacă fiul meu ar fi un pic mai mare, i-aş spune să o aleagă pe una dintre voi să o scoată la o întâlnire, spune Luiz şi râdem toţi trei, amintindu-ne că fiul lui

drăguţ are doar doisprezece ani.

în scurt timp, trecem prin tunel şi vedem frumosul cartier Lagoa. Vremea este caldă, iar noaptea înstelată ne oferă perspectiva unei seri distractive. Luiz opreşte taxiul în faţa barului, îşi ia banii şi ne spune să-l sunăm când suntem gata să ne întoarcem. Acesta a fost întotdeauna aranjamentul nostru.

Barzinho este o casă veche din cărămidă care a fost cândva gazda unui club privat. Barul se află la parter unde sunt multe mese şi oameni care îşi savurează băuturile. La ultimul etaj se află un ring de dans şi o mică scenă.

- Vrei să bei ceva, Mari?, mă întreabă Lais şi eu dau din cap că nu. Abia aştept să merg sus şi să dansez. Ea râde, citindu-mi gândurile. Urcăm scările. Sus pare destul de aglomerat.

Trupa cântă una dintre melodiile mele preferate. Ajunsesem de abia un minut şi sunt deja pe ringul de dans cu prietena mea, dansând şi cântând împreună. Sunt astfel de momente când ascult genul acesta de muzică şi simt cum mă loveşte dorinţa puternică de a avea pe cineva lângă mine. Am fost dezamăgită de relaţiile pe care le-am avut în general, dar ar fi frumos să am pe cineva cu care să dansez lent.

Orele trec şi cântăm fiecare melodie pe care o cântă şi trupa. Lais şi cu mine dansăm, vorbim şi râdem.
încă mai cânt când, deodată, simt cum cel mai ciudat sentiment pune stăpânire pe mine. Este această atmosferă ciudată, ca şi cum ceva m-ar chema dar nu pot spune ce este. Mă uit în jur şi nu văd nimic, dar simt fluturi în stomac şi o furnicătură rece pe ceafă. Dacă aş fi băut ceva, aş fi putut da vina pe alcool, dar n-am băut nimic. Apoi, ochii mei întâlnesc o pereche de ochi căprui seducători. Văd gropiţe care apar, făcându-mă să mă simt brusc ameţită.

Oare ce ar trebui să faci când ieşi într-un club şi te întâlneşti cu şeful tău atrăgător care se uită la tine de parcă ai fi o îngheţată mare? Fugi!

Cadu

De obicei nu ies vineri seara, mai ales după o călătorie obositoare. Dar Rodrigo fusese atât de insistent încât nu puteam să spun nu. Este unul dintre prietenii noştri de la serbarea facultăţii şi Barzinho este aproape de casă.

- Mergem, stăm o oră sau două şi apoi mergem acasă. îmbătrâneşti, omule!, se plânge Rodrigo şi, într-un final, sunt de acord să-l însoţesc. Este mai uşor decât să-l refuz şi să-mi petrec restul vieţii auzindu-l vorbind despre asta.

Ajung acasă de la aeroport şi fac un duş rapid. Nici măcar nu mă

obosesc să mă bărbieresc. Mă îmbrac într-o pereche de blugi şi o cămaşă albă.

Trebuia să fie o seară liniştită în care să stau de vorbă cu prietenii. Tocmai am intrat în club când simt ceva în aer. Este deranjant, ca şi cum ceva s-ar întâmpla. Mă uit în jur. Rodrigo ne povesteşte despre o situaţie amuzantă prin care a trecut şi, dintr-odată, o văd. Ei bine, cred că o văd, cel puţin, pentru că dispare la fel de repede precum a apărut. Sunt sigur că am văzut-o pe Mari dansând. Nu se poate să fiu atât de legat de ea încât să îmi imaginez deja lucruri.

Mă uit cu atenţie în jur şi nu o văd. Doamne, poate chiar înnebunesc. Ridic din umeri, încercând să-i uit zâmbetul, când Rodrigo anunţă că merge la vânătoare de doamne. Râd la comentariul lui şi mă uit la el, încercând să-mi dau seama cine va fi „victima" lui. Inima îmi bate repede şi pentru o secundă cred că va trebui să mă lupt cu propriul meu prieten, dar apoi se întoarce să vorbească cu blonda de lângă ea.

Da, e ea. Ştiam că nu sunt nebun.
Stau acolo unde ea nu mă poate vedea şi o privesc. Arată atât de diferit de Mariana cu care lucrez. E frumoasă şi sexy, îmbrăcată degajat şi pare relaxată. Trupa cântă şi ea cântă cu ei, de parcă ar fi pe scenă.

Pentru câteva minute, stau acolo şi o admir pe femeia care mi-a atras atenţia fără niciun efort, aşa cum nimeni altcineva nu a făcut-o vreodată. Este amuzant pentru că Mari nu seamănă deloc cu femeile cu care mă întâlnesc de obicei. Sunt de obicei foarte subţiri, blonde sau roşcate, toate îmbrăcate pentru a-mi atrage atenţia. Ea este cu totul diferită. Da, este îmbrăcată frumos şi machiată, dar arată adevărată; are curbe frumoase, nu e o păpuşă goală.

Nu sunt genul de tip care face compromisuri. Nu am întâlnit niciodată pe cineva cu care merită să construiesc o relaţie. Majoritatea femeilor cu care mă întâlnesc par să fie interesate doar

să fie văzute în compania cuiva cu influenţă, să-şi găsească un soţ bogat sau să pozeze pentru următoarea copertă a revistei Be... dar Mari pare diferită.

Trupa începe să cânte următoarea lor melodie şi o privesc cântând versurile care spune că îşi doreşte săruturi nesfârşite până când ochii ei îşi schimbă culoarea. Asta îmi dă impulsul de care aveam nevoie să merg la ea. Mă duc pe partea cealaltă, încercând să o surprind. Mă apropii de ea din spate şi, înainte să îmi pierd curajul, îmi trec un braţ în jurul taliei ei şi îi cânt următoarele versuri uşor, la ureche.

6
Mari

Ştii acel moment în care simţi că lumea s-a oprit? Că cineva cu o telecomandă a apăsat pe pauză şi dintr-o dată totul în jurul tău încetează să mai existe?

Da, nici eu nu ştiam cum se simte, până când am simţit braţul lui Cadu în jurul mijlocului meu şi l-am auzit cântându-mi la ureche.

După ce am fugit la baie, Lais a trebuit să mă scuture şi să-mi spună să respir pentru că îmi pierd minţile. Hei, nu te uita aşa la mine! Ştii de cât timp sunt singură? Doi ani! Ultima mea relaţie s-a încheiat dureros. Era foarte gelos şi, de atunci, nu mai sunt sigură de nimeni. Şi, cu siguranţă nu am sărutat niciodată un tip precum Cadu. Deloc. Cu siguranţă mi-aş fi amintit, chiar dacă ar fi fost pentru scurt timp.

Lais îmi spune să inspir şi să expir aşa cum am învăţat din acel videoclip. După aceea, îmi spune că mă port prosteşte şi îmi spune să mă comport ca femeia adultă ce sunt. Reuşesc să mă calmez şi să mă întorc cu ea în spatele meu pe ringul de dans, încercând să par calmă şi liniştită, dar tot ceea ce îmi doresc este să fug acasă. Mi-e frică de ceea ce aş simţi dacă m-aş aventura, chiar dacă acum pare doar un flirt inocent. Pentru că ştiu că este genul de tip care îţi taie respiraţia

într-o clipă.

Ieşim din baie şi mă uit în jur, dar el nu este acolo. Poate doar mi-am imaginat? Nu pot să cred că am ajuns atât de departe încât să încep să-mi imaginez lucruri. Traversăm ringul de dans pentru orice eventualitate şi simt că mă pot relaxa în sfârşit când nu-mi găsesc Big Boss-ul fierbinte nicăieri. Respir uşurată şi las muzica să mă învăluie. Trupa este foarte bună, iar genul de muzică pe care îl cântă îmi place foarte mult.

Dar în timpul unui cântec romantic, totul se schimbă. Simt din nou acea electricitate. Fluturaşi în stomac. Un fior rece pe şira spinării. Mă uit în jur şi nu văd nimic. Lais vorbea cu un tip atrăgător care părea să-i tot facă propuneri. Continui să dansez când simt un braţ în jurul meu şi o voce răguşită la ureche.

încerc să mă îndepărtez, dar nu mă lasă.

- Stai cu mine, Mari! Vreau să dansez cu tine, îmi şopteşte Cadu la ureche şi nu pot să-i spun nu. De fapt, nu pot vorbi. Am rămas mută, iar picioarele mele par făcute din jeleuri. Dacă mi-ar da drumul, cred că aş cădea ca o păpuşă de cârpă.

Mă ţine aproape de el. E cald şi chiar mai musculos decât mă aşteptam. Probabil că se antrenează mult pentru a avea un astfel de corp şi brusc mă face să mă simt nesigură. Să ai mâna cuiva pe talie nu este grozav. Poţi simţi toată acea grăsime pe care cealaltă persoană încearcă să o ascundă. La naiba!

îi simt faţa îngropată în părul meu. Respiră adânc şi mă trage mai aproape de el. Atunci totul în jurul nostru dispare şi suntem singuri. Mă ţine cu un braţ, iar cu celălalt îmi mângâie gâtul, părul şi faţa. Muzica continuă. Lais şi celălalt tip sunt chiar lângă noi, sărutându-se ca şi cum nimic altceva nu contează, iar eu sunt într-un club, dansând cu şeful meu fierbinte, incapabil să-mi dau seama ce să fac în continuare. Totul se schimbă, dar chiar dacă mă sperie, pur şi

simplu nu mă pot abţine. Atingerea lui este atât de dulce, delicată şi caldă. E ca şi cum ar încerca să cunoască fiecare centimetru din mine fără a fi prea invaziv pentru o primă întâlnire.
Mă întoarce spre el, ţinându-mă în continuare de talie. Abia aud muzica pe fundal. Apoi, îmi cântă din nou la ureche. Este un cântec despre dorinţă şi sentimente nejustificate şi inexplicabile. Este aproape dedicat mie, ca şi cum ceea ce trăim aici sfidează orice explicaţie. Nici măcar dacă aş încerca nu aş putea să găsesc o explicaţie.

Gura lui îmi explorează urechea şi gâtul. Atingerea lui este foarte blândă, dar provoacă unele dintre cele mai puternice senzaţii pe care le-am simţit vreodată. Buzele lui îmi lasă o serie de sărutări blânde, iar barba lui mă zgârie uşor.

Orele trec şi nu îmi dau seama. Când realizez cât de târziu este, Lais mă cheamă şi îmi spune că este timpul să plecăm.

- Iubito, te duc eu acasă, îi spune tipul care o săruta, însă ea scutură din cap şi zâmbeşte.

- Nu e nevoie. Locuiesc departe de locul unde mergi tu. în plus, i-am trimis deja un mesaj şoferului de taxi care vine să ne ia.

Ei continuă să vorbească, iar Cadu mă întoarce cu faţa spre el.

- Rămâi cu mine, Mari? întreabă el, speriindu-mă.

- Să rămân cu tine? Eu nu... eu de obicei nu..., încerc eu să-i explic că nu sunt ca femeile uşoare cu care se întâlneşte de obicei, însă mă întrerupe.
- Nu, drăguţo. Nu vom face nimic altceva decât ceea ce am făcut. Vreau doar să te mai ţin în braţe încă puţin. Nu

sunt gata să te las să pleci. Vocea lui este şi mai joasă şi mă priveşte în ochi, părând îngrijorat de răspunsul meu.

- Dar apoi... cum voi ajunge acasă..., spun eu, iar el mă întrerupe din nou.

- Te conduc eu.

- Locuiesc destul de departe, Cadu, îi explic eu, însă el dă din cap.

- Nu şi cu maşina. Cu atât mai puţin dacă eşti cu motocicleta. Te rog?, spune el din nou şi nu pot să-l refuz.

- Lais, ia-o înainte!, îi spun eu prietenei mele.

- Eşti sigură, dragă?, întreabă ea, surprinsă de comportamentul meu neaşteptat.

- Nu..., dar nu pot refuza... Nici măcar nu ştiu de ce, spun eu şi ea zâmbeşte. Doar că trebuie să mai stau cu el încă puţin. Se uită la mine, apoi dă din cap şi mă îmbrăţişează.

- Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Dacă nu ar fi şeful tău, nu te-aş lăsa să rămâi, dar din moment ce vă cunoaşteţi de ceva vreme...
- Nu-ţi face griji! Te sun. Ne luăm la revedere şi ea pleacă cu tipul, al cărui nume aflu că este Rodrigo. Mă întorc către Cadu, care zâmbeşte, arătându-şi gropiţele. Şi acum? Barul se închide în curând, spun eu, încercând să-mi dau seama unde vrea să mă ducă la trei dimineaţa.

- Ţi-e foame?, întreabă el şi eu zâmbesc în semn că da. îmi zâmbeşte înapoi, mă trage într-o îmbrăţişare strânsă şi îmi spune la ureche:

„Atunci, hai să luăm ceva de mâncare!”. Mă ţine de mână şi mă trage după el spre ieşire. Mă simt aşa de uşoară pe lângă el, de parcă aş zbura.

Acesta este cu siguranţă cel mai uimitor moment pe care l-am avut vreodată cu cineva în toată viaţa mea. Cadu mă face să simt toate aceste emoţii şi simt că m- aş putea duce oriunde cu el dacă mi-ar cere-o.

7
Cadu

Sunt un bărbat cu experienţă, m-am întâlnit cu actriţe, modele, femei de afaceri de succes. Dar în tot acest timp, niciuna dintre ele nu m-a făcut să mă simt ca acum cu Mari. Poate mă repet, dar ea este specială. E dulce şi distractivă şi nu am fost niciodată cu cineva care mă tratează ca ea, ca şi cum aş fi un tip obişnuit.

Nu e ca şi cum aş fi o celebritate sau aşa ceva. Dar majoritatea oamenilor sunt foarte atenţi în jurul meu, deoarece sunt redactorul şef al uneia dintre cele mai bine vândute reviste din ţară. Dar nu şi ea. Mari se poartă cu mine ca şi cu orice alt tip.

Ieşim din Barzinho ţinându-ne de mână. Este puţin cam rece acum, din moment ce este trecut de miezul nopţii, şi o simt tremurând lângă mine. O trag mai aproape şi o încălzesc cu corpul meu. Mergem spre parcare strânşi unul în altul şi înjur în gând că am ales să vin în seara aceasta cu motocicleta. Slavă Domnului că nu va trebui să mergem departe.

Ne oprim lângă motocicleta mea, iar ea îi aruncă o privire speriată. Mă aşteptam la un compliment, dar mă surprinde încă o dată.

- Ne urcăm pe asta?, întreabă ea, iar eu sunt şocat când se referă la

Harley-ul meu drept asta.

- Aceasta este o Harley şi, da, o să mergem cu ea, spun eu, dându-i casca. Se uită de la mine la cască de parcă nu ar avea idee ce să facă cu ea. îţi pui asta pe cap,
drăguţo!, glumesc eu şi o ciupesc de nas.

Ea râde şi spune:

- Ştiu, doar că nu am mai purtat una până acum. Nu ştiu cum să o pun. îşi coboară privirea în pământ, obrajii ei devin roşu aprins şi simt că inima mi se strânge.

- Vino aici, te ajut eu!, îi răspund şi ea se apropie. îi iau casca şi i-o pun pe cap, zâmbind tot timpul. Când e gata, o aştept să se urce pe

motocicletă. îi simt mâinile moi pe talia mea şi înainte de a porni, îi spun:

- Ştii, trebuie să mă ţii mai strâns, altfel vei cădea! Ea se apropie puţin şi eu zâmbesc. Mai aproape, frumoaso. Ţine-mă strâns de parcă aş fi ursuleţul tău de pluş!, glumesc eu, iar ea râde.

- Eşti prea mare pentru un ursuleţ şi nu eşti nici pe departe la fel de moale, mi-o întoarce ea, iar eu tremur când îi simt trupul lipit de al meu, ţinându-mă strâns.

- Sunt un ursuleţ de pluş musculos, îi răspund eu în glumă, iar ea râde.

- Tocmai asta este. Nu aş avea niciodată un ursuleţ musculos, spune ea, iar de data aceasta eu sunt cel care râde.

- De ce nu?
- E de ajuns să te uiţi o singură dată la mine şi vei înţelege. Nu sunt tocmai definiţia fitness-ului, Cadu. Urăsc să merg la sală, spune ea şi pot simţi un pic de nesiguranţă în comentariul ei.

- Şi nici nu trebuie. Eşti frumoasă exact aşa cum eşti, spun eu şi o ţin de mână. Pornesc motocicleta şi ne îndreptăm către Lebron, al doilea loc preferat din lume pentru mine. Casa mea.

Mari

Mergem cu motocicleta prin Laguna Rodrigo de Freitas şi, deşi îmi place priveliştea minunată, nu mă pot gândi la altceva decât la corpul fierbinte de care mă ţin. Sunt nervoasă, iar fluturii în stomac lasă loc unui stol de păsări nebune. Habar n-am unde mă duce, dar, aşa cum a spus el, nu sunt gata să-mi iau rămas bun. în timp ce simt motocicleta bâzâind sub mine, mă gândesc la cum vor fi lucrurile de acum înainte. Sunt entuziasmată, dar mi-e şi frică. El este şeful meu

până la urmă şi nu am idee cum vor decurge lucrurile de acum înainte.

Conducem până la Leblon. Parchează în garajul unei clădiri elegante de lângă plajă. După ce se opreşte, coborâm de pe motocicletă şi mă ajută să-mi dau jos casca. în timp ce o pune la loc pe motocicletă, încerc să-mi îndrept părul care, probabil, arată foarte dezordonat acum. Tremur nervoasă, dar când se întoarce şi mă priveşte în ochi, sunt pierdută. Privirea lui este nebunesc de intensă. N-am mai văzut pe nimeni să mă privească aşa de parcă ar încerca să-mi descopere toate secretele. Ochii lui îmi fixează gura şi când mă gândesc că în sfârşit o să mă sărute, el îşi linge buzele, zâmbeşte şi îmi dă mâna, aşa că îl urmez. Sunt confuză, atrasă şi vrăjită. Niciunul dintre ceilalţi bărbaţi cu care m-am mai întâlnit nu s-a comportat aşa în preajma meu şi mă simt... sedusă.

Ne ţinem de mână şi mă conduce către lift, apoi apasă butonul de la

ultimul etaj şi se întoarce spre mine. Zâmbesc şi el îmi zâmbeşte înapoi. Mă trage mai aproape de el şi îşi lipeşte fruntea de a mea.

Respiră adânc şi îmi spune: – O, Mari, ce o să mă fac eu cu tine?

înainte să-i pot răspunde, se deschide uşa liftului, iar el o ţine deschisă ca să pot ieşi. Apoi mâna lui este din nou în a mea. Mergem printr-un mic coridor cu doar două uşi, câte una la fiecare capăt. Trecem printr-o uşă, apoi îl văd cum scoate o cheie din buzunar şi deschide uşa. Desigur, aproape că leşin când văd cât de uluitor este apartamentul lui. Este atât de frumos şi interesant decorat încât rămân aproape de intrare, temându-mă să nu lovesc din greşeală ceva şi să îl sparg. Sunt la fel de neîndemânatică precum un taur într-un magazin de porţelanuri.

El se plimbă prin cameră şi, când îşi dă seama că nu-l urmez, se

întoarce şi îmi aruncă o privire amuzantă.

- îţi place?, mă întreabă el, privindu-mă ciudat. Sunt confuză cu privire la ce vrea să spună.

- Sigur. E frumos. Doar că..., mă opresc eu, neştiind ce să spun.

- Doar că..., mă îndeamnă el, arcuindu-şi o sprânceană.

- Sunt puţin neîndemânatică. Sunt îngrijorată că aş putea să lovesc ceva din greşeală şi să-l sparg. Expresia i se schimbă şi zâmbeşte, arătându-şi gropiţele.

Doamna noastră Ocrotitoare a femeilor singure în pericol, ajută-mă

să nu mă îndrăgostesc de un bărbat cu gropiţe!
Se îndreaptă spre mine, cu zâmbetul lui larg şi strălucitor şi, înainte să pot spune sau gândi altceva, mă ia în braţe şi mă ridică de parcă aş fi ceva foarte uşor.

- Ooo, şoptesc eu, încă speriată. Mă ţine la pieptul lui, în timp ce trece printr-un coridor mare şi intră în bucătărie.

Mă lasă jos cu grijă, apoi îşi trece mâinile pe braţele şi umerii mei şi în sus până ajunge la faţa mea. Nu priveşte deloc în altă parte, iar când mă mângâie pe faţă, se apropie şi mă sărută încet pe frunte. Picioarele îmi tremură, iar păsările şi fluturii din stomac sunt în război, făcându-mă să simt că aş putea leşina în orice secundă. Se retrage încet şi zâmbeşte, apoi respiră adânc din nou şi se îndreaptă spre frigider.

Cadu

Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Nu am mai fost niciodată aşa în preajma unei femei. Tot ce vreau este să am grijă de ea, să o ating, să-i miros parfumul. Nici măcar nu ne-am sărutat şi, totuşi, ştiu că atunci când o vom face, va fi diferit de orice alt sărut, pentru că Mari este diferită. Când a stat în sufragerie şi s-a uitat în jur, am confundat greşit privirea ei cu interesul. Rareori aduc pe cineva aici cu excepţia cazului în care organizez o petrecere sau o întâlnire, dar când se întâmplă, femeile tind să se uite prin casă şi să se întrebe cât costă lucrurile. încă îmi vine să râd când îmi amintesc de mărturisirea ei nevinovată că îi era frică să nu spargă ceva. E drăguţă şi atât de diferită de femeile din lumea mea. Cum de n-am mai văzut-o până acum? Cum aş putea să nu văd ceea ce a fost literalmente în faţa mea tot timpul?

O vreau, dar mi-e frică în acelaşi timp. Nu e vorba de sex, ştiu asta acum. Şi ştiu că ar fi uşor să mă îndrăgostesc de ea, dar întrebarea este: sunt cu adevărat gata să mă îndrăgostesc?

Mă duc la frigider şi iau ingredientele pentru a face o omletă, iar când mă întorc o văd stând nemişcată, jucându-se cu mâinile. Abia am vorbit, doar am stat acolo, simţind prezenţa celuilalt. E ca şi cum cuvintele ar fi inutile. Dar ştiu că trebuie să vorbim, chiar dacă este doar o mică discuţie. La naiba! Simt că am cincisprezece ani din nou.

- De ce nu pui nişte muzică să ascultăm în timp ce mâncăm? Indic spre CD- player-ul din spatele ei. îmi place muzica şi fiecare cameră din casă are un CD- player.
- Sigur. Vreo sugestie?, întreabă ea, zâmbind.

- Nu, alege tu. îţi place omleta?, îmi amintesc eu să o întreb.

- Foarte mult, îmi răspunde ea zâmbind, apoi se întoarce spre CD-player. O privesc aruncând o privire la playlist până când zâmbetul i se lărgeşte.

- Ai găsit ceva care îţi place?, o întreb eu. O văd că apasă butonul de play şi muzica inundă camera.

- O, Cadu, ai atâtea lucruri bune! îmi plac toate genurile de muzică: pop, muzică braziliană, rock, spune ea, stând pe un taburet din insula din mijlocul bucătăriei, în timp ce o melodie romantică iese din difuzoare. Este vorba despre găsirea cuiva care poate readuce la viaţă sentimentele pierdute, chiar şi în rândul mai multor oameni.

încerc să nu mă concentrez pe versuri, dar ele descriu exact cum mă simt acum. îngerul acela brunet m-a vrăjit complet şi trebuie să mă liniştesc sau voi sfârşi prin a o cere în căsătorie pe Mariana până la sfârşitul acestei seri. Isuse! De unde mi-a venit asta?

Ea continuă să vorbească, povestindu-mi despre muzica ei preferată, iar eu o urmăresc, încercând să-mi pun puţină ordine în gândurile

mele dezordonate. Când omleta este gata, o servesc cu suc de portocale. Vreau să-i ofer nişte bacon, dar ea refuză.
Vorbim în timp ce mâncăm şi o întreb mai multe lucruri despre ea, precum ce îi place să facă şi locurile unde ar vrea să meargă. Este o conversaţie relaxată şi îmi povesteşte despre prietenia ei cu Lais – fata care l-a sărutat mai devreme pe Rodrigo – dragostea ei pentru muzică şi prânzurile distractive din familie. Mari este relaxată, amuzantă şi inteligentă. în afara biroului, este complet diferită de angajata competentă şi serioasă pe care o cunosc. îmi spune o poveste despre câinele unui prieten care mă face să râd atât de tare încât îmi dau lacrimile.

- Eşti atât de diferită de asistenta mea Mariana, glumesc eu, iar ea se înroşeşte din nou. Văzându-i faţa devenind aşa roz mă înnebuneşte.

- O, Cadu... este munca mea. Ştiu că ai nevoie de cineva competent să te ajute. Nu aş putea spune aceste poveşti la muncă pentru a-i amuza

pe oameni când sunt acolo, spune ea şi râde, dar ochii ei par puţin trişti.

- Ce este? Nu-ţi place la birou? Stomacul mi se strânge la posibilitatea că ei s-ar putea să nu-i placă să lucreze cu mine.

- O, nu, nu este asta. îmi iubesc slujba. învăţ multe de la tine şi iubesc ceea ce fac.

- Dar...

- Niciun dar. Ea zâmbeşte, încercând să pună capăt conversaţiei.

- Spune, Mari! Acum sunt curios şi îngrijorat. Ar putea să mă folosească

pentru a
obţine o promovare?

- Doar că nu am niciun motiv să fiu drăguţă cu oamenii de acolo. Nu cunosc pe nimeni atât de bine, răspunde ea şi zâmbeşte, dar simt că e mai mult decât ceea ce-mi spune.

- Şi de ce nu?

- Hm..., se gândeşte ea, apoi răspunde. Toată lumea de acolo este atât de diferită de mine. Vorbesc cu toată lumea şi, nu mă înţelege greşit, eu... Doar că nu sunt sigură că sunt genul de persoană pe care ei şi-ar dori să o aibă drept prietenă. Ea zâmbeşte şi mă pierd pentru o secundă. Dar nu vreau să vorbesc despre muncă. Am un contract de confidenţialitate semnat de şeful meu, aşa că nu pot spune mare lucru despre companie, îmi pare rău, încheie ea, apoi zâmbeşte. Nu pot să nu râd la gluma ei.

Stăm acolo, în bucătărie, vorbind, râzând şi prostindu-ne în timp ce muzica se aude în continuare pe fundal. Conversaţia noastră este lejeră şi relaxată, iar Mari poate vorbi despre orice. Apoi o văd căscând şi îmi verific ceasul. Uau! Cinci şi jumătate dimineaţa!

- Vino!, sar eu de pe scaun, iar ea îmi aruncă o privire adormită şi confuză. Vreau să-ţi arăt ceva! Mari se uită la ceasul din bucătărie şi începe să protesteze, dar eu o opresc.

- Uau, Cadu! Cinci şi jumătate! Trebuie să merg acasă! O iau din nou în braţe, iar ea râde.
- Te conduc eu mai târziu, dar vreau să vezi ceva înainte să pleci. Ea râde mai tare şi o duc în spatele apartamentului, unde este dormitorul meu. Deschid uşa încă purtând-o în braţe , iar ea se uită direct la fereastra imensă.

- Uau, ce privelişte!, spune ea, iar eu o pun uşor pe pat. Mă aşez în spatele ei şi o trag de pieptul meu,, amândoi privind soarele cum răsare de la fereastră. Priveliştea este cu adevărat frumoasă, cu plaja Leblon dedesubt. Cerul este colorat şi la fel de uimitor ca un tablou impresionist.

Iau telecomanda şi, aşa cum planificasem, dau drumul la melodia preferată. Apoi decid să fac ceea ce mi-am dorit toată seara.

8
Mari

Cadu mă conduce printr-un hol lung. Deschide uşa şi intrăm în ceea ce presupun că este camera lui. Apoi, privirea mi se opreşte pe ceea ce trebuie să fie cea mai frumoasă privelişte pe care am văzut-o vreodată.

- Uau, ce privelişte! Soarele răsare şi cerul este plin de culori care indică zorii unei zile minunate. Mă aşează pe pat şi mă trage în braţele lui în timp ce privim acel peisaj care mă lasă fără cuvinte. Sunt epuizată din cauza nopţii nedormite, dar nu aş schimba asta pentru nimic în lume. Mă face să mă simt protejată şi specială. Chiar sper ca el să nu se poarte la fel cu fiecare fată pe care o întâlneşte...

îl simt pe Cadu mişcându-se şi luând telecomanda. Dă drumul la CD-player şi melodia invadează camera, creând un moment unic.

Vibraţiile pe care le simt ori de câte ori mă atinge, revin cu putere. Pare la fel de lipsit de suflare ca şi mine. Mă întoarce spre el şi ochii lui rămân blocaţi în ai mei. Stăm nemişcaţi, dar acei ochi expresivi îmi spun tot ce trebuie să ştiu. Mă trage şi mai aproape, pieptul lui atingându-l pe al meu. Mâinile lui îmi ating faţa şi îl văd cum se apropie de gâtul meu, inhalându-mi parfumul. Nu este doar frumos, ci şi seducător. Este cel mai sexy bărbat cu care am fost vreodată.

Mă provoacă şi îmi face corpul să tremure ca răspuns la el. Dacă înainte mă simţeam atrasă de el, acum are control complet asupra mea.

Cadu mă sărută încet pe gât, lăsându-mi o urmă cu buzele. Oftez şi las să-mi scape un geamăt uşor. Apoi mă face să mă pierd cu totul, să uit de limite şi de ruşine. Mă muşcă uşor de gât, trimiţându-mi fiori în tot corpul. Acesta este momentul în care îmi las complet deoparte ruşinea şi îl împing în pat, acoperindu-i buzele cu ale mele într-un sărut nebun. Mâinile ni se amestecă, buzele şi limbile la fel şi tot ce pot auzi sunt gemetele noastre nesfârşite. Mă apucă de păr şi mă sărută profund, apăsându-mă şi mai tare de corpul lui. Când îi dau drumul, se întoarce repede şi se aşează deasupra mea, acoperindu-mi corpul cu al lui şi dându-mi cel mai minunat sărut din viaţa mea. Mintea mea ţipă, încuie uşa şi aruncă cheia! Nu-l lăsa să plece vreodată!

încetineşte treptat până ce ne despărţim şi îmi zâmbeşte, cu respiraţia la fel de sacadată ca a mea.

- O, Mari..., oftează el şi îmi împinge o şuviţă de păr după ureche. Zâmbesc şi el mă ciupeşte uşor. Te conduc acasă înainte să-mi încalc promisiunea. Ce? Promisiune? Acasă? Nuuuu!

Se ridică şi îmi întinde mâna. Fac tot posibilul să mă ridic cât mai graţios posibil. Mergem pe hol spre ieşire şi, înainte să deschidă uşa, îl apuc de mână şi îi spun, incapabilă să-mi stăpânesc zâmbetul.

- Mulţumesc! El mă priveşte curios şi eu continui: pentru cel mai bun răsărit pe care l-am văzut vreodată.

Faţa i se arcuieşte într-un zâmbet, iar eu simt că plutesc, atât de fericită mă simt.
M-a condus până la mine acasă, de data aceasta cu maşina, vorbindu-mi despre călătorii. Călătoreşte mult şi îmi povesteşte despre toate locurile în care a fost şi pe care le-a îndrăgit. Ajungem parcă prea repede în faţa clădirii unde locuiesc, iar el coboară primul să-mi deschidă uşa.

- îţi mulţumesc pentru seara aceasta, Mari!, murmură el, arătând puţin timid. Zâmbesc şi el îmi zâmbeşte înapoi, sărutându-mi uşor faţa. Apoi se retrage, lăsându-mă să merg spre blocul unde locuiesc în timp ce se sprijină de maşină cu braţele încrucişate, aşteptând.

Mă uit în spate înainte să intru şi, când îl văd, mă simt precum Cenuşăreasa care se întoarce de la bal, cu excepţia faptului că în această versiune, Făt-Frumos o conduce acasă. îi fac cu mâna, iar el îmi răspunde, apoi se urcă în maşină şi pleacă, luându-mi şi inima cu el.

Dorm o bună parte a zilei de sâmbătă, după ce mi-am petrecut toată noaptea trează. în cele din urmă, pe la cinci după-amiaza mă trezesc când sună telefonul.

- Tu, căţea, te omor!, ţipă Lais la mine înainte ca măcar să pot să îi spun bună.

- Ce s-a întâmplat?, întreb eu, încă somnoroasă.

- Nu m-ai sunat să-mi povesteşti cum a decurs noaptea cu şeful tău super atrăgător! Şi, PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU! Ce a fost asta? Minunat!
Fierbinte! Totul! De ce naiba n-ai făcut niciodată o mişcare cu el până acum, fato?, întreabă ea şi râdem amândouă.

- îmi pare rău, Lais. Am ajuns acasă la şapte dimineaţa, îi explic eu, iar ea scoate un strigăt puternic la telefon. Ooo, opreşte-te! Doar ce m-am trezit!

- Vreau să ştiu totul! Şi apoi îi spun tot ce s-a întâmplat în timpul nopţii mele incredibile.

Inutil să mai spun că sunt îndrăgostită. O pot auzi în vocea mea cât de fericită sunt. Nu am idee cum vor fi lucrurile de acum înainte, dar sunt sigură că ne vom descurca.

- Oh, dragă, sunt atât de fericită pentru tine. Crezi că te va suna în weekend? Este iubitul tău acum?

- Nu ştiu dacă mă va suna şi nu ştiu exact ce suntem acum, Lais. Tot ce ştiu este că sunt mai fericită ca niciodată, îi spun eu, apoi îmi amintesc că Lais s-a cuplat şi ea cu un tip aseară. Dar tu, fată? Cum au mers lucrurile cu domnul Pantaloni Fierbinţi?

- O, Rodrigo! E frumos, nu-i aşa? Este avocat. I-am dat numărul meu, dar nu cred că mă va suna.

- De ce?
- O, nu ştiu. Suntem foarte diferiţi, ştii, spune ea şi ştiu exact la ce se referă. Mergi mâine la petrecerea de la prânz?, întreabă ea.

- De parcă aş putea să lipsesc!, spun eu şi râdem amândouă.

- Ce zici de azi, vrei să ieşi?, întreabă ea, dar mi-e prea lene să fac ceva.

- O... nu cred. O să mă dau jos din pat, o să fac un duş şi apoi am ceva de organizat pentru săptămâna viitoare.

- în regulă, voi fi aici. Dacă vrei să te uiţi la un film sau ceva, vino pe la mine. Putem face floricele de porumb, spune ea şi eu zâmbesc, fericită că îi sunt prietenă. Lais este o prietenă incredibilă.

- Bine, Lais. Vorbim mai târziu. Ne luăm la revedere şi-mi verific telefonul, curioasă să văd dacă am primit vreun mesaj nou. Nu mă pot abţine să nu mă simt puţin tristă când văd că nu am primit nimic de la el.

încerc să fiu pozitivă, gândindu-mă că poate doarme, la fel cum am făcut şi eu până acum câteva minute. Mă hotărăsc să intru la duş şi să fac tot ce-mi place pentru a simţi o parte din sentimentul de

fericire din noaptea precedentă, în loc să las nesiguranţa idioată să-mi strice starea de spirit.
Pe măsură ce sâmbăta trece, nu am vorbit deloc cu Cadu. Am încercat să-mi menţin moralul în ciuda acelui mic sentiment de dezamăgire. Lais a trecut pe la mine în jur de zece dimineaţa duminică pentru a mă lua să mergem la prânzul cu părinţii. Ei locuiesc în Vila Isabel, un cartier aflat în apropiere, în partea de nord a oraşului Rio, cunoscut drept locul de naştere al dansului samba, şi nu ne ia mai mult de jumătate de oră să ajungem acolo cu autobuzul.

- Dragă, trebuie să-ţi arăt ceva, îmi spune ea, arătând ca un copil obraznic.

- Arată-mi, ce este?, întreb eu, neliniştită.

- Uite! îşi deschide galeria foto de pe telefon şi îmi arată o poză. Suntem eu şi Cadu îmbrăţişându-ne. Spuneam ceva, iar el zâmbea şi

se uita la mine. Este o imagine frumoasă şi, deşi este puţin întunecată, îmi aminteşte întrucâtva de strălucirea acelei seri magice.

- Ooo, oftez eu, iar ea râde.

- Ţi-o trimit, bine? Dau din cap şi pentru prima dată după noaptea de vineri, mă simt speriată. Apoi Lais începe să vorbească despre muncă şi să-mi tot spună poveşti, aşa că îmi împing acel sentiment ciudat în adâncul creierului.

Am petrecut o zi minunată. Părinţii noştri trăiesc într-o comunitate în care oamenii se cunosc de ani de zile. Este aproape ca şi cum toţi ar

fi o mare familie.
Cel puţin o dată pe lună ne întâlnim pentru prânz şi este întotdeauna multă veselie şi distracţie. Este plăcut să guşti mâncarea de casă şi să petreci timp cu familia.

Pe la şase şi jumătate, Lais primeşte un apel şi iese afară să vorbească. Atunci mama se aşează lângă mine şi începe cu întrebările ei obişnuite.

- Ce mai faci? Cum e la serviciu? Există cineva în viaţa ta pe care ar trebui să-l cunosc?

- Sunt bine, mamă. La serviciu este în regulă şi toţi iubiţii mei sunt fictivi. Ea râde, dar continuă.

- O, dar trebuie să existe cineva. Te-am văzut verificându-ţi telefonul de câteva ori, spune ea şi zâmbesc. Nu vreau să o deranjez pe mama spunându-i că am fost la o întâlnire cu şeful meu.

- Nu e nimic, mamă.

- Dacă vrei să vorbeşti, să ştii că mami este aici. Apoi mă îmbrăţişează.

- Ştiu. Zâmbesc şi îi dau un pupic pe obraz. Apoi Lais intră în cameră.

- Mari, te superi dacă plecăm acum?, spune ea şi mi se pare cam ciudat, dar nu obiectez. Ne luăm la revedere şi luăm autobuzul înapoi spre casă.
- Este totul în regulă? întreb eu, odată ce ne aşezăm.

- Da, doar că m-a sunat Rodrigo, explică ea, părând fericită.
Zâmbesc, bucurându-mă pentru ea.

- Serios? Şi ce a spus?

- O, m-a rugat să ies cu el să mâncăm ceva şi să vorbim.

- Şi unde vă duceţi?, întreb eu.

- La acel pub care ne place, răspunde ea, referindu-se la o zonă în aer liber plină de baruri dintr-un centru comercial de lângă casă. Mă poţi ajuta cu părul?

- Desigur! O să arăţi minunat, îi zic eu, râzând şi deja gândindu-mă

cum o să-i aranjez părul. în timp ce al meu este lung, drept şi castaniu, al ei este ondulat şi blond.

Coborâm în staţia noastră şi continuăm discuţia cu privire la ce ar urma să poarte Lais la întâlnire. Suntem entuziasmate ca două adolescente. Este şapte seara, iar Rodrigo urmează să vină să o ia într-o oră. Ne grăbim să terminăm totul, iar la opt fără un sfert este gata şi arată fabulos.
- Arăţi perfect!

- Ooo, am aşa emoţii!

- Nu trebuie, o să fie totul bine.

Câteva minute mai târziu, Rodrigo soseşte şi ea coboară cu mine să-l întâlnească. Ne luăm la revedere lângă

poarta de la intrare şi îi fac cu mâna în timp ce el coboară din maşină. Chiar arată bine.

Blond, înalt, ochi deschişi la culoare. Rodrigo nu seamănă cu băieţii cu care Lais iese de obicei, dar formează un cuplu frumos. Lais este frumoasă şi înaltă, cu un zâmbet contagios. Este o prietenă minunată şi sper că va găsi un tip drăguţ, căruia să îi pese cu adevărat de ea.

- Marina, nu?, întreabă el, iar eu zâmbesc, obişnuită ca oamenii să-mi greşească numele.

- Mariana. Ce mai faci?

- îmi pare rău! Mariana! Sunt bine. Tu?, zâmbeşte el, iar Lais şi cu mine ne aruncăm o privire entuziasmată.

- Sunt bine. Mă duc în casă. Pa, Lais! Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, bine?,
spun eu, îmbrăţişând-o.

-OK.

- Pa, Rodrigo! îi fac cu mâna şi mă îndrept spre casă, fredonând o melodie în timp ce prietena mea iese la o întâlnire cu noul ei tip fierbinte.

9
Cadu

Ajung la birou mai devreme decât de obicei. Sunt neliniştit încă de sâmbătă. După ce am lăsat-o pe Mari în faţa clădirii în care locuieşte, m-am întors acasă şi am dormit până seara. Când m-am trezit, am făcut un duş şi plănuiam să o sun când a sunat interfonul. Era portarul care mă anunţa că a sosit fratele meu, cumnata şi nepoţii. I-

am întâmpinat fericit şi mi-am propus să o sun pe Mari odată ce plecau.

Zeca este mai în vârstă decât mine şi este căsătorit cu Lucinha de cinci ani şi au împreună doi gemeni ân vârstă de trei ani. îmi sunt foarte dragi şi îi consider nu oar familia mea, ci şi prietenii mei.

Am pregătit cina şi, la un moment dat, am sfârşit prin a le împărtăşi prea multe şi a le spune despre Mari. Nu le-am spus cine este, ci doar că am cunoscut o fată şi le-am spus unde locuieşte. Au ascultat amândoi întreaga poveste, dar Lucinha părea îngrijorată.

- Cadu, crezi că merită să începi o relaţie cu această fată?

Mă uit confuz la ea.

- Abia o cunoşti şi nu face parte din cercul nostru social. în plus, locuieşte foarte departe. Judecând după locul în care locuieşte, cu siguranţă face parte dintr-o categorie mai săracă, subliniază ea, iar fratele meu o aprobă.
- Dacă este să iei în calcul ceea ce spune Lucinha, atunci trebuie să fiu de acord. Nu vreau să judec, frate, dar eşti o „captură”, ai bani, administrezi o revistă populară... Nu ştiu, cred că ar trebui să te gândeşti dacă vrei cu adevărat să te implici într-o relaţie cu o persoană care s-ar putea dovedi a fi interesată doar de banii tăi.

Am început să mă gândesc la seara trecută şi să îmi aduc aminte micile comentarii care mi-au atras atenţia... Ştiam că au dreptate. Era într-adevăr riscant, oricât de zguduit aş fi fost. Nu atât cu privire la zona unde locuieşte, cât pentru simplul fapt că lucrăm împreună.

- îmi pare rău, Cadu, dar îmi aminteşte de ceea ce s-a întâmplat cu tatăl meu, ştii?, spune ea, iar eu aprob. Tatăl Lucinhei s-a încurcat cu

o fată foarte frumoasă. Era dulce, drăguţă şi delicată, dar în cele din urmă aproape că l-a lăsat falit.

După plecarea lor, m-am gândit mult la ceea ce mi-au spus şi am decis să nu mai sun. în timp ce rememoram felul său dulce şi blând de a fi şi credeam că este imposibil ca Mari să se prefacă, de asemenea, nu mă puteam opri să nu mă gândesc la acel sărut din pat. Mă înnebunea. Trecuse de la pisoi la tigroacă într-o secundă şi se putea dovedi ca fratele şi cumnata mea să aibă dreptate.

Duminică, după ce m-am gândit mult, am decis să-i pun capăt începând cu prima oră luni dimineaţă. Nu voiam să-mi pierd asistenta pentru o aventură care s-ar putea termina prost sau chiar să ajungă să-mi facă rău.
După ce am stat în biroul meu aproximativ o oră, aud zgomot în biroul vecin. A ajuns. Iau telefonul şi o sun la birou.

- Mariana, ai putea veni în biroul meu, te rog?

- Sigur, imediat.

Cinci minute mai târziu, intră zâmbind şi aducând tava cu cafea. Când se uită la mine, zâmbetul ei se estompează puţin şi simt că mi se strânge pieptul, dar mă ţin de plan.

- Aşează-te, te rog!, spun eu, indicându-i scaunul din faţa biroului. Se aşează, iar eu îi surprind ochii căprui larg deschişi. îi spun totul dintr-o răsuflare, înainte de a-mi pierde curajul.

- Mariana, m-am gândit mult la asta în weekend. Trebuie să-mi cer scuze. Am depăşit limita cu tine şi nu ar fi trebuit să o fac. Lucrăm împreună şi lucrurile s- ar putea complica. Privesc undeva dincolo de

ea, neavând curaj să o privesc direct. Un geamăt abia imperceptibil îmi atrage atenţia şi o văd privind în jos, cu o mână la gură într-o expresie nedumerită. Mă doare stomacul, dar acum nu mai pot da înapoi. Voiam să te rog să uiţi ceea ce s-a întâmplat vineri seara şi... însă nu mai pot termina.

Se ridică, inspiră adânc şi spune:
- Desigur, domnule Carlos Eduardo! Nicio problemă. Trebuie să răspund la câteva e-mailuri primite în weekend. Asta este tot?, întreabă ea şi eu dau din cap.

- Sigur, Mariana. Mulţumesc, spun eu, surprins de reacţia ei. Iese din birou fără niciun alt cuvânt şi închide uşa în urma ei. Mă simt rău, de parcă acea uşă reprezintă o adevărată barieră între mine şi ceva ce îmi doresc foarte mult, în ciuda faptului că nu este bun pentru mine. Sper doar să nu regret asta mai târziu.

Mari

Mă închid în baie şi abia apoi îmi permit să mă rup în bucăţi. Lacrimi de durere, dezamăgire şi ruşine cad necontrolat. Nu pot să cred că se întâmplă asta. De ce s- a deranjat să vină după mine şi să insiste dacă nici măcar nu era interesat de mine de la început? Proasto ¡Proasto! Proasto! Probabil că a crezut că sunt doar o altă fată prostuţă care s-ar îndrăgosti de el uşor. încă plângând, îmi iau telefonul din buzunar şi îi trimit lui Lais un e-mail.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: Ajutooooor! ! ! ! ! !

Mesaj:

Mă simt zdrobită. Tocmai m-a părăsit.

De la: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]
Mesaj:

POFTIM???? O să-l strivesc pe nemernic. Unde eşti? Nu te-a concediat, nu?

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: RE: Ajutooooor!!!!!!

Mesaj:

Nu!! Sunt în baie, fără suflare şi plâng ca un copil. Vreau să merg acasă şi să ascund. SUNT ATÂT DE PROASTĂ!!!

De la: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]
Mesaj:

Nu! O să respiri adânc, o să te speli pe faţă, o să te machiezi şi o să îţi faci treaba ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. îţi trimit ceva. O să ne înecăm în îngheţată diseară. Fato, nu pot să cred că idiotul a făcut asta!

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: Ajutooooor!!!!!!

Mesaj:

De la: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: Ajutooooor!!!!!!

Mesaj:

încearcă să priveşti lucrurile din altă perspectivă; este un idiot. Este un nenorocit bogat cu o sculă mică. Meriţi mai mult.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: RE: Ajutooooor!!!!!!

Mesaj:

O, Doamne! Nu este mică deloc :).

De la: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Mesaj:

Târfuliţă mică! Ai spus că nu te-ai culcat cu el! d>(D(D(D

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

PS: Este mare?

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: RE: RE: Ajutooooor!!!!!!

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]
Mesaj:

Nu am făcut-o. Drept cine mă iei? Hahahahahaha, dar am simţit-o.

PS: Da, este destul de mare! (f>

Mă simt ca o epavă tot restul zilei. Sunt deprimată şi abia aştept să

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: RE: RE: RE:
Ajutooooor!!!!!!

mă întorc acasă, dar trebuie să fiu puternică, chiar dacă mă simt mizerabil în interior. Cadu şi-a petrecut toată dimineaţa închis la el în birou. Nenorocitul ăla mi-a trimis un e-mail prin care îmi cere să-i anulez toate întâlnirile. După aproximativ o oră de la clacarea mea din baie, un curier mi-a adus un pachet. Ce ciudat, nu am

comandat nimic!

Este o cutie mică. Când o deschid văd înăuntru cinci batoane de ciocolată şi un bilet scris de mână cu mai multe inimioare desenate în el. îmi amintesc imediat ce reprezintă:

Ciocolată pentru aţi încălzi inima! *yyy*

Da, ştiu că doare, dar aminteşte-ţi că să fii părăsit nu poate decât să te împingă înainte. Capul sus, fato! Ce-i al tău urmează să apară!

Te iubesc!

Lais *y*

La prânz mă ridic când aud zgomote venind din biroul lui şi dau fuga la baie pentru a-l evita. Nu am chef să mănânc sau să plec de la birou. Vreau doar ca această zi să se termine mai repede. încă nu sunt pregătită să-l văd. Plâng ceva timp în baie şi, când se apropie ora la care ştiu că se întoarce de obicei, mă calmez, îmi retuşez machiajul şi inspir de câteva ori.

După-amiaza se scurge încet. Cadu nu-şi părăseşte biroul şi îi sunt recunoscătoare pentru asta. Vorbim doar prin e-mail şi răsuflu uşurată când ziua se termină în sfârşit. îmi iau lucrurile şi, când sunt gata să plec, bat la uşa nemernicului şi o las uşor întredeschisă, aşa

cum fac în fiecare zi.
- Scuzaţi-mă, spun eu, surprinsă să văd că are scaunul întors spre fereastră, în loc să fie cu privirea absorbită în computer, ca de obicei. Se întoarce spre mine, părând surprins să mă vadă acolo. Plec. Aveţi nevoie de ceva?, încerc eu să par cât mai profesionistă.

- Nu... poţi pleca, Mariana!, răspunde el, iar eu dau din cap. Când aproape să închid uşa, îl aud chemându-mă din nou. Mariana?

- Da?, deschid eu uşa din nou. Inima îmi bate atât de repede de parcă aş alerga la un maraton.

- Eşti în regulă?, întreabă el, iar mie îmi vine să-i trag un pumn în faţă. Mi-am petrecut toată ziua încercând să-mi stăpânesc emoţiile ca să pot vorbi cu el înainte de a pleca, iar el decide să strice totul tocmai când reuşisem? Inspiră şi expiră, Mari!

- Dacă sunt în regulă? Da, desigur. De ce nu aş fi?, întreb eu, reuşind să-mi păstrez vocea liniştită. în regulă, îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am lucruri de făcut.

- Desigur. Noapte bună!

- Noapte bună!, răspund eu şi închid uşa.
Cadu

Mă duc acasă simţindu-mă extrem de supărat, dar fără să ştiu exact de ce. Ar trebui să mă bucur că Mari a trecut peste despărţirea noastră atât de bine. Dar adevărul este că mă simt groaznic. Intru în apartament, îmi scot cravata şi costumul şi mă îndrept direct către duş. Fac un duş lung şi, când termin, îmi pun prosopul în jurul taliei şi mă plimb prin casă. Deodată, liniştea mi se pare apăsătoare, iar penthouse-ul prea mare. Mă duc la bar şi îmi torn nişte whisky. îl beau pe tot dintr-o înghiţitură şi decid să mă culc. Probabil că sunt obosit, asta trebuie să fie. Intru în dormitor şi un parfum dulce pune stăpânire pe mine. Apoi îmi vine în minte o pereche de ochi căprui expresivi. La naiba! Sunt obsedat de o femeie doar pentru că nu o pot avea. îmi sună mobilul şi îl iau de pe noptieră. Este Miguel.

- Salut, omule!

- Hei, Cadu, ce faci? Am încercat să te sun astăzi, dar domnişoara Dragon nu a vrut să-mi facă legătura.

- Cine?, întreb eu confuz.

- Domnişoara Dragon, secretara ta capricioasă.

- Nu vorbi aşa despre ea, Miguel. Am rugat-o să nu fiu deranjat azi. Am fost ocupat.
- O, e drăguţă şi toate cele. Dar pare că m-ar putea muşca de cap, spune el şi râde. Deşi dacă ar vrea să mă muşte din altă parte, nu aş spune nu. Râde în hohote, iar gluma lui mă enervează.

Ăsta-i Miguel. Crede că fiecare femeie de pe planetă este doar un obiect. Nu se implică niciodată în vreo relaţie. Iese la câteva întâlniri, apoi se desparte de ele. Da, ştiu, probabil o să spui că nu sunt cu mult diferit de el, însă întotdeauna am fost sincer cu femeile cu care am ieşit, fără a le da false speranţe cu privire la vreo relaţie serioasă. în acest fel, nu există aşteptări. El, în schimb, face totul ca ele să se îndrăgostească de el, indiferent de cost.

- Miguel, ţi-am spus să o laşi pe Mariana în pace. Nu-mi pot pierde asistenta doar pentru că tu nu te poţi controla în preajma femeilor.

- în regulă, frate! Nu-i fac nimic.

- Voiai să vorbeşti cu mine despre ceva anume, sau doar m-ai sunat să pălăvrăgim?

- Am făcut acea cercetare tehnologică de la filiala noastră din Sâo Paolo, aşa cum ai cerut.

-Şi?

- Vom avea nevoie de câteva ajustări pentru a instala software-ul de urmărire, dar

cred că este posibil.

în urmă cu câteva luni am observat că unele dintre poveştile noastre sunt foarte asemănătoare cu cele pe care le publică concurenţa, în special cele din Sâo Paolo. Fireşte, asta m-a făcut să cred că ceva nu este în regulă şi că cineva încearcă să-şi bată joc de noi. Aşadar, l-am rugat pe Miguel, care gestionează departamentul IT, să verifice dacă putem urmări e-mail-urile, conversaţiile online şi informaţiile transmise pentru a vedea dacă putem afla cine vinde informaţiile noastre concurenţei.

- Grozav. Deci, pregăteşte-te pentru că zburăm spre Sâo Paolo mâine pentru a rezolva asta, spun eu şi el este de acord.

- Bine.

- O voi pune pe Mariana să ne rezerve bilete după-amiază. Nu voi fi la birou mâine dimineaţă; dacă ai nevoie de ceva, sună-mă!

- Sigur, amice. O voi face, spune el, după care încheiem conversaţia.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: Bilete

Către: Mariana Costa
[mcosta@revistabe.com]

Mesaj:

Mari,

Rezervă-mi două bilete către SP pent mine şi Miguel. Plecăm astăzi (marţi) imdiat după prânz.

Urăsc să scriu e-mail-uri de pe telefon. Mereu apar greşeli de scriere şi de ortografie. Mi-e prea lene să corectez textul după ce l-am scris. Tocmai când sunt pe punctul de a apăsa trimite, tastez:

O să fii bine?

Cadu

10

Mari

Simt că mă doare inima.

Asta este ceea ce obţii după amestecarea îngheţatei cu tequila într-o zi de luni. Dar, potrivit lui Lais, acesta a fost medicamentul de care aveam nevoie pentru a începe să-l urăsc pe şeful meu idiot. Dacă era

responsabil pentru durerea de cap oribilă pe care o aveam, deja îi uram curajul.

Când ajung la muncă, găsesc un e-mail de la el.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: Bilete

Mesaj:

Mari,
Rezervă-mi două bilete către SP pent mine şi Miguel. Plecăm astăzi (marţi) imdiat după prânz.

O să fii bine?

Cadu

Of! Nu ştiu ce este în neregulă cu el, nu poate scrie niciun e-mail corect. Mă enervează!

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: Bilete

Mesaj:

Domnule Carlos Eduardo,

V-am rezervat biletele şi v-am făcut check-in-ul online. Veţi găsi biletele de zbor şi restul documentelor ataşate la e-mail.
Voi fi bine, desigur. Aş fi mai bine, totuşi, dacă aţi fi capabil să folosiţi ortografia şi punctuaţia corecte, care sunt atât de vitale pentru comunicare.

Călătorie plăcută!

Mariana

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: Bilete

Mesaj:

Mariana,

îmi pare rău pentru caracterul informai. Am trimis mesajul fără să apuc să-l citesc înainte. Răspunsul tău face să pară că eşti într-o dispoziţie proastă. Mă întrebam de ce şi iată concluziile mele:
Cu respect,

Carlos Eduardo

Mă bucur că ştii-tu-cine nu este acum în biroul lui, altfel i-aş fi tras un pumn. îţi vine să crezi un astfel de răspuns? Ce îngâmfat! Cine se crede? Dau click să-i răspund imediat şi tastez apăsat, transferându-mi toată furia asupra tastaturii.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: Bilete

Mesaj:

Stimate domnule Carlos Eduardo,

Pentru o persoană care urăşte să tasteze pe telefon şi foloseşte astfel de argumente slabe pentru a-şi justifica lenea şi lipsa de gramatică, cu siguranţă scrii e-mail-uri lungi. Mari şi confuze, dacă e să iei în

calcul lipsa de punctuaţie de bază pentru o înţelegere clară a mesajului.
Dintre opţiunile tale, aş spune că C este cea care se apropie cel mai mult de sentimentele mele actuale.

Asta este tot.

Cu respect,

Mariana Costa

Asistenta redactorului şef al revistei Be

Săptămâna a fost încărcată. Deşi sunt recunoscătoare că ştii-tu-cine a lipsit de la birou, nu pot nega că este mult mai greu să lucrezi aşa. încă nu vorbim la telefon. Se pare că am ajuns la un acord tăcut în acest sens. Preferăm trimiterea de e-mail-uri. Dar simt că încearcă să mă tachineze şi pur şi simplu nu ştiu sigur de ce.

Lais: Este evident. încearcă să pretindă că este încă în joc. Clasicul „nu o să mă prinzi în plasă, dar nici nu renunţ la tine”.

Mari: Mă întreb dacă nu cumva încearcă să mă facă să demisionez.
Lais: Poate. Dar NU o să faci asta!!!

Mari: Desigur că nu. Nu plec de aici fără nimic după tot ce s-a întâmplat.

Joi, imediat după prânz, uşa se deschide brusc speriându-mă. Lynn intră ca şi cum ar fi pe o pistă. Nu ştii cine este Lynn? Wow, unde ai fost? Lynn este „noua faţă” a momentului. Ea este prinţesa paparazzilor şi a stiliştilor şi este, de asemenea, o afurisită în toată puterea cuvântului pentru bieţii muritori ca mine. O! Am menţionat că ea şi ştii-tu-cine au avut o aventură?

- îmi pare rău, Lynn, nu este aici. Fug înaintea ei, împiedicând-o să intre în biroul lui. Mă priveşte de sus, ceea ce nu este greu, având în vedere că este o căţea cu picioare uriaşe, iar eu am doar 1,62 m înălţime.

- Este în regulă, dragă. îl voi aştepta, răspunde ea cu un aer de

dispreţ. Of, ce aş vrea să o apuc de păr! Dumnezeule, sunt atât de nervoasă!

- Nu se întoarce. Este într-o călătorie de afaceri. îmi pare rău, dar nu te pot lăsa să intri dacă nu este aici. Se uită la mine cu totală indiferenţă şi îşi ia telefonul mobil din poşetă cu o expresie bombastică.

- Bună, dragă! Eşti bine? Of, iubitule, mi-e dor de tine, geme ea în telefon; oricine ar asculta ar crede că este în pragul orgasmului. Am venit să te văd, spune ea, apoi ascultă în tăcere, bosumflându-se puţin.

Oare ar putea cineva să-i spună că este imposibil să fie văzută la telefon? Până la urmă e un apel audio.

- Da, ciudata ta de secretară mi-a spus asta. Nu mă lasă să intru în biroul tău, se plânge ea şi sunt şocată de îndrăzneala ei. Ce căţea! Şi când te întorci? O, bine! îmi voi verifica programul cu Lucy şi o să te anunţ. Ar trebui să te gândeşti să-ţi angajezi o secretară mai bună, dragă! Asta pe care o ai aici cu siguranţă nu este material pentru revistă, spune ea, enervându-mă şi mai tare. Apoi iese zâmbind. Ne mai vedem! Au revoir! Bleah!

Pe măsură ce după-amiaza trece, mă simt melancolică. încerc să nu las comentariile ei răutăcioase să mă afecteze, dar sunt prea sensibilă săptămâna aceasta. Iar căţeaua de Lynn (fără a se vrea o jignire la adresa animalelor) m-a făcut să mă simt urâtă, grasă, stângace şi inferioară. La naiba! Când se apropie sfârşitul de program, primesc un nou e-mail.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: Fort

Mesaj:

Am auzit că ai menţinut în picioare fortul. Mulţumesc.©
Nu mă voi întoarce până luni, bine? înainte să pleci, îmi poţi trimite contractul pentru By Kyra? O! Am o întâlnire cu Lucea mâine. Aş aprecia dacă ai putea-o anula.

C.

Asta-i tot ce-mi lipsea. Femeia aceea mă calcă în picioare, iar el îmi spune că am grijă de fortul lui. Exact de asta aveam nevoie pentru a mă simţi ca o versiune feminină a acelui viking, Hăgar, din The Horrible. îmi vine să-l omor pentru că m-a făcut să-i anulez întâlnirile. Lucea era un alt model. Am văzut-o pe aici de mai multe ori. Asta intră în sfera hărţuirii la birou, nu? Şi ce-i cu prostiile alea să te semnezi cu prima literă a numelui? Trebuie să fie sindromul premenstrual pentru că totul mă enervează!

Mari: Am nevoie de ciocolată, o dietă, să mă îmbăt şi să sărut pe cineva. Nu neapărat în această ordine.

Lais: Se poate aranja. Cu excepţia dietei. Eşti frumoasă aşa cum eşti. Fără diete pentru tine.

Mari: Uşor de zis. TU eşti slabă. Eu am aproape treizeci de ani. Mă simt bătrână, încreţită şi flască. Crezi că asigurarea noastră acoperă injecţiile cu Botox?

Lais: Nu fii ridicolă! Ai 24. Eşti frumoasă, ai piele de bebeluş şi nu eşti flască, eşti moale. Iar dacă te mai aud vorbind de Botox, îţi trag una! Hahahaha
Mari: ©

Lais: O să găsesc eu ceva să facem weekend-ul ăsta! \o/

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: Fort

Mesaj:

Domnule Carlos Eduardo,

Veţi găsi contractul pe care l-aţi solicitat ataşat la acest e-mail.

Nu sunt autorizată să las pe nimeni să intre în biroul dumneavoastră când nu sunteţi aici. Nici măcar pe prietenele dumneavoastră. Doar îmi fac treaba.

Apropo de asta, o să vă anulez întâlnirea, însă aş aprecia dacă v-aţi gestiona singur calendarul social. Nu intră în îndatoririle mele să mă ocup de întâlnirile
romantice.

Cu respect,

Mariana

încep să-mi strâng lucrurile când aud din nou bâzâitul de notificare că am primit un nou e-mail şi nu mă pot abţine să nu-l citesc imediat.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: Fort

Mesaj:

Mariana,

De aceea eşti asistenta mea de încredere.
Nu-ţi face griji. Calendarul meu social este momentan închis. „întâlnirea” pe care o programasem cu Lucea nu este personală, ci o întâlnire de lucru pentru a stabili coperta următorului număr pe care va apărea ea. Nici Lynn nu este iubita mea. Nu aş fi lăsat niciodată lucrurile să meargă atât de departe cu tine dacă mă vedeam cu altcineva.

Eşti ca un cameleon, ştiai asta? De fiecare dată când vorbesc cu tine, văd ceva care nu era acolo înainte. Poate că atunci când sunt plecat o vei lăsa pe Mari să îi ia locul Marianei. Ea este mult mai pasională decât asistenta mea.

Mulţumesc pentru contract. Tocmai ai ratat şansa de a-mi spune dacă o să-ţi fie dor de mine până luni. ©

C.

încearcă să mă omoare, nu? Ce vrea să spună cu „dor de el”? Şi bărbaţii încă mai spun că noi, femeile, suntem confuze.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: Fort
Mesaj:

Carlos Eduardo,

Mulţumesc pentru încredere.

Nu ştiu ce vreţi să spuneţi prin ultimele comentarii. Fac doar ceea ce mi se cere. Să fiu profesionistă. îmi cer scuze dacă am fost cumva impertinentă în e-mail- uri. Nu asta a fost intenţia mea.

O, ba da, tocmai asta a fost! Dar el nu trebuie să ştie asta.

Sunt pe punctul de a pleca. Mai aveţi nevoie de ceva?

Cu respect,

Mariana Costa

Asistenta redactorului şef al revistei Be

Primesc imediat răspunsul lui şi aproape cad de pe scaun.
De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: Fort

Mesaj:

Of, Mari... Ce mă fac eu cu tine?

Cadu

Este timpul să plec acasă URGENT! !

11
Cadu

După o săptămână, sunt în sfârşit acasă. Sunt obosit şi... confuz. Da, confuz. Ştiu că am pus capăt la orice a fost chestia aia cu Mari, dar ea încă îmi intră pe sub piele într-un mod pe care nu mi-l pot explica.

Am vorbit toată săptămâna prin e-mail. M-am gândit că va fi mai uşor pentru ea. Ok, recunosc, mai uşor şi pentru mine. Dar apoi mi-a arătat o latură a ei pe care nu o cunoşteam. O latură îndrăzneaţă, care m-a făcut să râd în hohote la fiecare e-mail, imaginându-mi expresia ei în timp ce l-a scris. Ultimele mesaje au fost cele mai proaste. M-am enervat cum a vorbit Lynn despre ea la telefon şi am încercat să mă revanşez. Dar în acelaşi timp am vrut să o îndepărtez, însă nu i- am putut rezista. E atât de diferită de toate celelalte fete pe care le-am cunoscut sau întâlnit. Nu este deloc frivolă, ceea ce este ceva foarte, foarte rar în lumea asta în care lucrăm.

Telefonul sună şi mă trezeşte din gândurile mele.

- Salut, Rodrigo!

- Salut, Cadu! Te-ai întors?

- Doar ce am ajuns acasă.

- Grozav! Fă un duş şi ne întâlnim la Michelle. E ziua ei de naştere.

- Omule, cred că o să rămân acasă. Sunt obosit şi...

- O, nu te purta ca un moş, frate! Eu sunt la o întâlnire, dar vor fi multe femei acolo! Hm... asta ar putea fi modalitatea prin care să ţi-o scoţi din cap pe fata aia.

- în regulă, vin. Voi fi acolo la nouă.

- Super. Mă duc să-mi iau „întâlnirea”.

- E serios de data asta, omule?, întreb eu. Rodrigo nu este genul care să-şi dea întâlniri serioase, iar faptul că urmează să vină la o petrecere cu o fată este total ciudat.

- O, nu serios, serios. încă ne cunoaştem. Dar...

- Dar...

- Nu ştiu, Cadu. îmi place de ea, ştii? E diferită. E distractivă şi drăguţă, super inteligentă şi are un răspuns pentru orice. în plus, mă face să râd.

Desigur, descrierea lui mă face să mă gândesc la ea.

- Asta e super, omule. Sper să meargă.

- Da, am fost la fratele meu săptămâna asta şi mi-a spus ca de data asta să nu o dau în bară, spune el şi râde. Ne luăm la revedere şi mă duc să fac un duş, încercând să nu mă gândesc la ea şi să mă pregătesc pentru seara aceasta.

La petrecere este foarte multă lume. Michelle locuieşte într-o casă în oraş cu o curte uriaşă. Petrecerile ei sunt întotdeauna foarte exclusiviste şi întotdeauna există ceva nou de văzut. De data aceasta, a angajat o trupă care să cânte pentru invitaţi.

Salut câţiva oameni pe care îi cunosc şi apoi mă duc în spatele casei, unde are loc concertul.

Oaspeţii dansează fericiţi. Mă uit în jur în căutarea lui Rodrigo şi îl văd îmbrăţişând o fată care mi se pare foarte familiară. Mă vede şi mă invită să mă apropii.

Lângă ei, dansează o femeie. Este cu spatele la mine, dar picioarele ei sunt cu adevărat o privelişte minunată. Privirea mea urcă până pe talia ei. Apoi se întoarce spre mine, iar eu ridic privirea, admirându-i curbele. Când îi văd faţa, înjur în linişte, în timp ce ea cântă pe ritmul muzicii, cu ochii închişi.
înainte să pot face ceva, un tip care este evident un „jucător” în ce priveşte femeile se apropie de ea, apucând-o de talie şi şoptindu-i

ceva la ureche. Ea se opreşte din dans şi îi zâmbeşte, iar apoi totul devine roşu. Face paradă cu un tip pe care nici măcar nu-l cunoaşte? Tot ce mi-aş dori în momentul ăsta este să-i dau un pumn în faţă acelui nemernic şi să o iau de aici.

Merg ca un bărbat într-o misiune. Mă îndrept spre ei, cu intenţie. Trec pe lângă Rodrigo, a cărui gură se deschide să mă întâmpine, dar nici măcar nu-i dau ocazia să vorbească. Mă opresc lângă Mari şi o iau de mână, trăgând-o spre mine.

- Hei!, protestează ea. Când se întoarce şi mă vede, îi cade faţa. Apoi mă îndrept spre tip.

- E la o întâlnire, omule! Tipul ridică mâinile, cerându-şi scuze.

- Ba nu!, ţipă ea la mine.

- O, ba da!, îi răspund eu înapoi. Pare nedumerită şi începe să râdă.

- Ba nu!, spune ea, subliniind fiecare cuvânt ca şi cum aş fi un copil şi încearcă să se dea înapoi. Cine naiba te crezi?, ţipă ea la mine, făcând câţiva paşi înapoi, însă nu îi dau drumul la mână. Ai înnebunit?

- Tu eşti cea care mă înnebuneşte!, ţip eu înapoi, iar ea râde.
- Nici măcar nu ştii ce vrei! M-ai lăsat luni, iar acum vrei să mă opreşti din a flirta?

- Ştiu ce vreau! Pare supărată, amintindu-mi de îndrăzneaţă Mari, cea cu răspunsuri inteligente, care mă fac să râd de logica ei nebună. încearcă să se îndepărteze şi ştiu ce trebuie să fac. O trag spre mine, o ţin aproape şi îi spulber argumentul cu un sărut.

12
Mari

Ştii acele săruturi pe care le vezi în filme? Cele care îţi captează complet atenţia când le vezi? Tipul de sărut care îţi face picioarele să tremure şi te lasă fără suflare? Ei bine, uită de ele. Acest sărut a fost de un milion de ori mai bun. Cadu îmi arătase latura lui dulce şi seducătoare săptămâna trecută, dar asta? E ca un uragan. Nu am fost niciodată sărutată aşa. Niciodată. Mă trage spre el, mă apucă de păr şi mă sărută. Nici măcar nu ştiu dacă pot numi asta un sărut. Este aproape ca şi cum mi-ar ataca gura cu limba! Uit tot ce mă înconjoară, nu ştiu unde sunt, cine sunt, nu mai ştiu nimic. Tot ce pot face este să-i simt corpul fierbinte lipit de al meu, să-mi simt picioarele tremurând şi buzele lui care au un gust mai bun decât cea mai fină dulceaţă.

Este un sărut atât de profund, sexy şi minunat încât îşi foloseşte braţul liber pentru a mă ţine de talie şi aproape că mă ridică de la pământ. încă mă ţine strâns în timp ce mă împinge spre un perete fără să oprească sărutul. Când nu ne putem deplasa mai departe, îşi apasă corpul de al meu.

Dar apoi îmi amintesc. îmi amintesc totul: toate lacrimile pe care le-am vărsat luni, toată durerea simţită când îmi făcusem speranţe, doar ca să le anihileze el mai târziu. Mi-am amintit tristeţea şi disperarea simţite de-a lungul săptămânii. Acesta este momentul în care rebela Mari prinde din nou viaţă. îi muşc buza inferioară cu putere şi el mă dă drumul, gemând.

- Au, Mari! Pentru ce-a fost asta?, întreabă el, ducându-şi o mână la gură şi curăţând o parte din sângele care începuse să-i curgă. Trebuia să se aştepte la asta!
- Ţi-am spus să-mi dai drumul, măgarule, spun eu, simţindu-mă curajoasă.

- Măgar? M-ai sărutat înapoi!, se plânge el, părând confuz. Drăguţ!

- Iar tu ai spus că nu vrei să mai ai de-a face cu mine. La ce naiba te gândeşti? Când suntem la birou, îţi datorez respect şi tu decizi. Dar aici, nu. Nu-ţi datorez nimic şi nimic nu îţi dă dreptul să mă apuci aşa cum ai făcut-o. Sau să mă opreşti să mă sărut cu cine am chef. în timp ce vorbesc, arăt cu degetul spre el, împungându-i pieptul.

- Să te săruţi? Chiar aveai de gând să te săruţi cu idiotul ăla?, întreabă el nervos.

- Asta ţine de mine să decid, nu crezi? Dau să plec, apoi mă întorc şi decid să-i dau o ultimă lovitură. Cel puţin el ştie ce vrea.

Touché!

Mă întorc spre ieşire şi plec, fără să mă mai obosesc să-mi iau rămas bun de la Lais.

Ştiam că nu ar fi trebuit să merg la acea petrecere. M-am trezit cu toate simptomele unei mahmureli oribile, în ciuda faptului că nu am băut nimic. Am ajuns acasă, am calmat-o pe Lais – care se speriase când şi-a dat seama că plecasem fără să o anunţ – şi m-am culcat. Când l-a văzut pe Cadu la petrecere l- a numit un ratat, iar Rodrigo a vrut să ştie de ce. Apoi i-a spus că prietenul lui cel mai bun este Cadu şi totul s-a năruit. Dar tu ştiai asta, nu? Noi cu siguranţă nu ştiam. Eram atât de prinse în micile noastre lumi încât acest „mic" detaliu a trecut chiar pe lângă noi. Lais chiar s-a gândit să renunţe la Rodrigo în semn de prietenie faţă de mine, dar i-am spus să îi dea o şansă, pentru că pare un tip drăguţ şi nu poate fi acuzat că are un prieten idiot.

Sunt blocată toată duminica în casă, aşa că îmi fac curat în apartament şi decid să-mi aranjez lenjeria. Nu m-am simţit niciodată atât de deprimată încât să nu vreau să ies sau să vorbesc cu cineva, însă aşa mă simt acum. însă tot va trebui să merg mâine la muncă şi să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. îmi scot din priză telefonul de acasă şi îmi închid telefonul mobil. însă, fără folos. Pe la cinci seara, aud soneria de la uşă.

- Doar nu vorbeşti serios să te închizi în casă toată ziua? Lais nici măcar nu aşteaptă să deschid uşa complet înainte de a intra, fără să am măcar şansa să vorbesc.

- Da. Sunt obosită, spun eu, întorcându-mă în sufragerie.

- Dacă e vreo consolare, să ştii că măgarul-ştii-tu-cine s-a simţit îngrozitor după ce ai plecat.

- îngrozitor cum? Chiar mă interesează.

- Arăta îngrozitor. A băut atât de mult încât a trebuit să-l ducem acasă.
- Hm, mormăi eu.

- Rodrigo a rămas cu adevărat surprins. A spus că nu l-a văzut niciodată pe Cadu să bea aşa. Iar când l-am condus acasă... Se opreşte pentru a-mi da timp să absorb informaţiile.

- Deci, când l-aţi condus acasă, ce?, întreb eu, simţindu-mă deja anxioasă.

- Mormăia ceva de genul „fata aia nebună şi îndrăzneaţă”. îmi amintesc că a spus şi „ea mă înnebuneşte”. Cred că i-ai zguduit lumea, conchide ea şi râde.

- La naiba, asta nu are sens deloc, spun eu.

- Da, a spus-o de nenumărate ori. A continuat să o repete iar şi iar. Cred că chiar l-ai înnebunit. Şi, Doamne, ce a fost cu sărutul ăla, Mari? UAU! Ce a fost aia? Arunc o pernă în ea. Au!

- El este inamicul, îţi aminteşti?

- O, da. îmi pare rău. Doar că a fost aşa de...

- Aşa cum?
- Aşa de sexy, fato. Ca o telenovelă. Am fost şocată doar privind. Toţi cei de acolo s-au oprit să se uite. A fost cel mai tare sărut pe care l-am văzut vreodată. Dacă sărută aşa, imaginează-ţi... Arunc o altă pernă către ea. Au!

- Nu mă face să-mi imaginez lucruri cu inamicul. Gândurile mele confuze sunt suficiente. Râdem amândouă.

- Şi acum ce ai de gând să faci?

- Să mă comport profesional. Să îmi caut un alt loc de muncă. Să demisionez. Să-l uit.

- Of, Mari!

- Nu „of", Lais! Vreau pe cineva care mă vrea. Nu vreau să fiu doar o altă aventură. Iar el nu mă vede aşa. Cu siguranţă este atras de mine, dar nu vrea să se implice în vreo relaţie cu mine. Voi fi doar o aventură de o noapte şi atât. Iar la sfârşit, eu voi fi cea care va plânge după el.

- Cred că ai dreptate.

- Da, chiar am. Acum, hai să aranjăm rufele astea. Pare cel mai bun lucru pe care îl putem face acum. Arunc o grămadă de haine spre ea pentru a le împături. Lais geme a frustrare.

13
Cadu

Am avut un weekend oribil.

După ce Mari a plecat de la petrecere, am băut atât de mult încât nu-mi amintesc aproape nimic. Ştiu că prietena ei blondă mi-a spus că sunt un ratat şi că nu merit nici mila ei, iar eu nu am putut nega. Avea dreptate!

Duminică, lucrurile au continuat la fel de oribil. Mi-am petrecut ziua în pat, simţind un gust groaznic în gură. Rodrigo a trecut seara pe la mine să vorbim. Mi-a spus că nu se va băga în toată treaba asta pentru că îi place de Lais, iar Mari este prietena ei cea mai bună, aşa că nu vrea să fie prins la mijloc. îl înţeleg, chiar îl înţeleg. Dar mă surprinde că este dispus să înceapă o relaţie cu cineva care este atât de diferit de el. Când îmi explică, parcă nu are sens şi mă face să fiu şi mai confuz.

- Omule, nu ştiu dacă sunt îndrăgostit sau ceva de genul ăsta. Ştii că sunt un tip pragmatic şi nu prea cred în aşa ceva. Dar Lais este amuzantă şi inteligentă. Este una dintre puţinele femei pe care le-am întâlnit şi care poate vorbi despre orice şi nu este frivolă. Când vin acasă noaptea şi sunt obosit de la muncă, o sun, iar râsul ei la telefon mă face fericit. Am încercat să nu o sun câteva zile şi mi-a fost dor de ea, ştii? M-am săturat să fiu singur. Să fiu cu ea este mult mai bine decât singur.

După o duminică dezastruoasă, ajung la birou la şapte dimineaţa

luni cu o migrenă îngrozitoare. Uşa mea este închisă şi ţin jaluzelele coborâte pentru că lumina mă omoară. Apoi, ajunge ea. Cred că este în jur de ora opt, iar tăcerea
este întreruptă brusc de o voce care fredonează un cântec frumos. Nu face niciun zgomot, întins pe canapeaua din birou, ascultând vocea ei atât de deconcertantă şi minunată şi mă întreb ce se întâmplă cu mine. Uşa se deschide şi o văd cum intră.

Ştie că sunt acolo. Habar n-am cum.

Aduce tava cu cafea ca în fiecare zi. Totuşi, astăzi este ceva diferit. Mari traversează camera, îmi spune bună dimineaţa când mă vede şi îmi pune ceaşca pe birou. Arată superb: o rochie neagră strâmtă, care îi coboară până la genunchi, lăsându-i gambele la vedere. Omule, nu m-am gândit niciodată că o gambă poate fi atât de sexy!

Rochia aia blestemată îi scoate corpul în evidenţă într-un mod pe care nu l-am mai văzut înainte şi mă face să vreau să i-o smulg de pe ea şi să o lipesc de mine. Are mâneci scurte şi când se întoarce aproape că salivez când îi văd decolteul pătrat al rochiei care o face incontestabil de sexy.

Mari se învârte în jurul mesei şi spre fereastră, oferindu-mi o vedere a naibii a spatelui ei. Poartă o pereche de pantofi cu tocuri foarte înalte, pe care nu i-am mai văzut niciodată să le poarte. Sunt hipnotizat de felul în care şoldurile ei se mişcă când deschide brusc jaluzelele, lăsând lumina să intre înăuntru.

- Au, Mariana! De ce ai făcut asta?, mă plâng eu. Ea lasă fereastra

deschisă şi traversează camera, mergând spre propriul ei birou.

- Bună-dimineaţa! Am făcut-o pentru că aici este întuneric, iar dumneavoastră aveţi o întâlnire în jumătate de oră, aşa că trebuie să arătaţi prezentabil. Nu puteţi arăta precum Edward Cullen, spune ea, fără ca măcar să se uite din nou la mine.

- Am o migrenă. Şi cine naiba este Edward Cullen?, spun eu, punându-mi o mână la ochi. în mai puţin de două minute o văd întorcându-se, tocurile ei lovind uşor podeaua de lemn. O simt venind spre mine şi când ridic privirea, o văd stând în faţa mea, împingând două pastile de Advil într-o mână, iar în cealaltă un pahar cu apă.

- Luaţi-le pe amândouă, apoi beţi-vă cafeaua! Şi, vă rog, faceţi ceva cu barba aceea. Arătaţi de parcă aţi băut tot weekendul. Această întâlnire este importantă, explică ea, apoi pleacă din nou. De data aceasta, trânteşte uşa, iar eu arăt ca un prost care ţine medicamentul şi apa, întrebându-mă cine este femeia aceea şi ce i-a făcut dulcei mele asistente.

Mari

Mari: Doar ce m-am întors din biroul ştii-tu-cui.

Lais: Şi? A murit când te-a văzut în rochia aia? Nu pot să cred că ai avut în tot acest timp hainele astea şi nu le-ai purtat.

Mari: Era deja mort, întins pe canapea cu jaluzelele trase.

Lais: (f> Atunci, ce s-a întâmplat?

Mari: I-am lăsat cafeaua şi am deschis jaluzelele. Dureros!

Lais: Ha! îmi place! Apoi?

Mari: Se pare că nu a dormit deloc. A spus că are o migrenă. I-am dat un Advil şi un pahar cu apă şi i-am spus să facă ceva cu faţa lui înainte de întâlnire.

Lais: #Căţeamalefică #Căţearăzbunătoare
Mari: Oooo, au venit cei cu care are întâlnire. Vorbim mai târziu! Xoxo

Mă alătur primei şedinţe de dimineaţă cu acţionarii. El arată îngrozitor. Deşi vreau să sufere îngrozitor din cauza durerilor de cap, latura mea profesională este mereu îngrijorată când nu se simte bine. Ştiind că nu se concentrează pe ceea ce spun oamenii din jurul lui, fac un efort să nu ratez nicio informaţie importantă. La un moment dat, în timp ce unul dintre acţionari vorbeşte, îl văd masându-şi tâmplele, semn clar că încă îl doare capul. îmi e milă de el şi sfârşesc prin a-i turna nişte cafea să văd dacă-l ajută. Fără zahăr, pentru că

nu sunt aşa de drăguţă.

Câteva secunde mai târziu, în timp ce notez ceva, primesc un e-mail.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: Cafea

Mesaj:

Mariana,

Pe bune? Mi-ai dat cafea fără zahăr? Chiar dacă ştii că urăsc cafeaua amară? Ce fel de asistentă îi face un astfel de lucru oribil unei persoane bolnave?

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: Cafea

Mesaj:

Carlos Eduardo,

Da. Voiaţi zahăr? Ridicaţi-vă şi luaţi-l. Este chiar în faţa dumneavoastră. Nu sunt soră medicală, sunt asistenta dumneavoastră. Şi încă una bună.

Mariana

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]
Mesaj:

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Trebuie să fiu de acord cu asta. Arăţi superb astăzi.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: Cafea

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: Cafea

Mesaj:

Mulţumesc. Ar trebui să vă concentraţi atenţia pe şedinţă, nu pe mine.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Mesaj:

A fost primul lucru pe care l-am văzut când ai intrat. Rochia asta face pentru tine. O să iei prânzul cu mine?

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: Cafea

Mesaj:

Subiect: RE: RE: Cafea

Mulţumesc, dar nu, mulţumesc. Am o întâlnire la prânz astăzi.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Mesaj:

întâlnire? Ce întâlnire?

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: Cafea

Mesaj:

Din câte îmi amintesc din contractul meu de muncă, ceea ce fac în pauza de prânz nu are nicio legătură cu dumneavoastră. în calitate de angajator, nu aveţi niciun drept să mă întrebaţi ce fac. Aşadar, ceea ce fac şi cu cine în timpul pauzei de prânz nu ar trebui să vă privească.

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Şi, fiţi atent la şedinţă, pentru că domnul în vârstă tocmai v-a adresat o întrebare.

Subiect: RE: RE: Cafea

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

întâlnirea s-a încheiat chiar înainte de ora prânzului, iar când Cadu a plecat cu investitorii, profit de şansa să-mi iau poşeta şi să plec. Am un interviu de angajare pentru un post de asistentă pentru un diplomat într-o clădire din Ipanema, conform explicaţiei pe care mi-o dăduse un prieten din microbuzul cu care veneam la muncă. Fratele său lucrează pentru consulatul francez şi a menţionat că este un post disponibil şi, se pare că duc lipsă de candidaţi buni, întrucât persoanele care aplică trebuie să aibă experienţă în relaţiile cu oamenii de afaceri, să vorbească fluent engleza şi, de preferat, printre altele, o altă limbă străină.

Stau foarte puţin în sala de aşteptare când, sunt chemată de un bărbat înalt cu părul alb.

- Mariana?

- Da. Bună-ziua! Mă ridic şi îl salut cu un zâmbet şi o strângere de mână.

- Eu sunt Pierre. Te rog, mademoiselle, intră. Antonio mi-a trimis CV-ul tău. Arată impresionant, spune el imediat ce ne-am aşezat pentru a începe interviul.

Vorbim despre experienţa mea şi despre munca de la Be, precum şi despre studiile mele. Mă întreabă de ce vreau să-mi găsesc un alt loc de muncă şi îi spun că lucrez acolo de trei ani şi este timpul să găsesc noi provocări. Probabil că nu ar trebui să menţionez faptul că m-am îndrăgostit de şeful meu sau că este un idiot.
Apoi vorbeşte despre locul de muncă, ce se aşteaptă de la mine şi salariul, care este puţin mai mare decât cel actual, şi beneficii la fel de bune ca şi cele pe care le am acum. După ce am vorbit aproape o

oră, atât în engleză, cât şi în franceză, interviul s-a încheiat şi îmi spune că păstrăm legătura, chiar dacă nu voi fi aleasă pentru acest post.

Ne luăm la revedere şi fug înapoi la Be fără să am ocazia să mănânc măcar puţin. Iau nişte chipsuri de la automatul de la etajul doi şi mănânc în drum spre etaj, astfel încât Carlos Eduardo să nu mă vadă şi să înceapă să mă întrebe de ce nu am luat prânzul.

Ajung la etajul meu şi în timp ce mă îndrept spre birou, aud pe cineva strigându- mă.

- Măi, măi, măi, dacă nu e chiar Mariana. Miguel îmi zâmbeşte, iar eu îi zâmbesc politicos înapoi.

- Cea care arată ca o... continuă Roberta, asistenta unuia dintre redactori. Râde şi îşi bate joc de mine.

Mă întorc spre ea, îmi „educ” trăsăturile de parcă m-aş pregăti să mustru un copil insolent şi îi spun:

- Te porţi atât de copilăros!, iar ea râde şi mai mult.

- Nici măcar nu ştiu de ce mai lucrezi aici. Te-ai uitat în oglindă azi dimineaţă?
Nici măcar nu te încadrezi în standardele acestei companii. Mă priveşte de sus, făcându-mă să mă simt îngrozitor.

- Uau! Uau!, încearcă să intervină Miguel, dar când mă uit la el, îmi dau seama că încearcă să-şi reţină un zâmbet tachinator ca şi al Robertei. Mă uit de la unul la altul şi mă întorc să plec.

- O! Mariana!, mă strigă ea şi mă întorc din nou. Nu ar trebui să porţi astfel de ţinute, ştii? Te face să arăţi grasă, spune ea, cu mâinile îndreptate spre şoldurile mele. Mă întorc şi mă îndrept spre birou, prea consumată de ostilitatea lor pentru a putea reacţiona.

Roberta a început să lucreze la Be în acelaşi timp cu mine. Fusesem propuse pentru aceeaşi funcţie, să fim asistentele lui Beto Rocha, redactorii şefi ai revistei, dar Carlos Eduardo a ajuns să aibă nevoie şi de o asistentă. M-a ales pe mine, iar Roberta nu m-a „iertat” niciodată pentru asta. E frumoasă, înaltă şi blondă, cu ochi verzi şi corp de model. Dar în cele din urmă, experienţa mea a fost mai importantă decât aspectul ei.

Mă îndrept spre biroul meu şi îi mulţumesc lui Dumnezeu când văd că uşa biroului lui Big Boss este închisă. Verific ceasul. Am întârziat foarte mult şi acum sunt şi supărată. încep să lucrez şi nici nu am chef să-mi deschid Messenger-ul pentru a vorbi cu Lais. Viaţa mea era un dezastru şi nu ştiam ce să fac.

O oră şi jumătate mai târziu, Cadu iese din cameră cu doi bărbaţi în costum şi îi urmăreşte până la uşă. Când se întoarce, nu pierde şansa de a mă provoca.

- Asta a fost o întâlnire cam lungă, Mariana

Se sprijină de biroul meu şi trebuie să-mi trag răsuflarea. Arată super. Este bărbierit şi poartă un costum gri cu o cravată roşu închis. Zâmbeşte şi îi văd acele gropiţe care mă înnebunesc.

- M-am gândit că o să fii aici pentru şedinţă, spune el şi îşi sprijină mâinile pe marginea biroului, înclinându-şi corpul. Ochii lui îi fixează pe ai mei şi mă face să mă simt slabă. Vrei să iei cina cu mine? Vocea lui este doar o şoaptă şi simt cum mă hipnotizează. Doamne! Oare cum aş putea să rezist la aşa ceva?

- Poftim? E de necrezut. în urmă cu o săptămână m-a părăsit, iar acum îmi cere să ies cu el?

- Cină. Ştii tu, e acea masă de seară, îmi explică el şi râde fără să privească în altă parte.

Tac, pentru că nu ştiu ce să spun. Deşi aş vrea să spun da, sunt foarte, foarte speriată.

- Te rog?, insistă el, iar eu mă simt intimidată.

- îmi pare rău. îmi cobor privirea, apoi mă uit din nou la el. Nu pot, continui eu.

- De ce, Mari?, întreabă el încet şi aş vrea să-i pot spune tot ce mă gândesc.

- Pentru că eşti şeful meu, Carlos Eduardo. Şi cu tot ce s-a întâmplat... Mă ridic, gândindu-mă să merg în bucătărie să-l evit, dar reacţia lui mă ia prin surprindere. Mă apucă de mână şi mă împinge spre perete, apăsându-şi trupul de al meu.

- Te vreau, spune el, îngropându-şi faţa în gâtul meu. Respiraţia lui este neuniformă, la fel ca a mea, iar vocea lui este răguşită. Mă înnebuneşti, Mari! Atunci aud telefonul din biroul lui sunând, readucându-mă la realitate.

- Nu pot, spun, împingându-l ca să mă lase să plec. Nici nu ştii ce vrei. Mai întâi mă vrei şi te-ai dat peste cap să mă duci la tine acasă şi chiar m-ai făcut să cred că a fost ceva special între noi. Apoi te-ai gândit mai bine şi ai renunţat. Şi, respect asta. Lucrăm împreună, e complicat. Dar acum mă vrei din nou. Ce se va întâmpla când te vei sătura de mine? Sau când va apărea vreo femeie mai interesantă şi tu o vei alege pe ea? Se dă înapoi, iar eu mă îndrept spre bucătărie, lăsându-l singur.

14
Cadu

Acea luni a fost ziua în care totul s-a schimbat. După scurta noastră întâlnire din biroul ei, mi-am dat seama că este timpul să mă dau la o parte. Ca să mă pot pregăti pentru a o lua de la capăt, bineînţeles. Da, ştiu că s-ar putea să greşesc şi ea poate să nu fie ceea ce pare a fi. Dar după acel sărut de la petrecerea lui Michelle, am decis să las la o parte toată precauţia şi să fac orice pentru a o avea pe Mari exact acolo unde vreau: sub mine, sper.

Mă duc acasă şi decid să schiţez o strategie pentru a o recupera. Evident că voi avea nevoie de ajutorul aliaţilor mei.

- Cadu, eşti sigur? Pentru că Lais ne va ucide pe tine şi pe mine dacă o răneşti pe Mari, spune Rodrigo şi înţeleg de ce ezită să mă ajute. Lais poate fi destul de înspăimântătoare.

- Sunt sigur, dar trebuie să mă gândesc mai întâi la asta. Am încercat azi, dar ea m-a respins. A spus că trebuie să păstrăm între noi o relaţie profesională.

- Profesionale? Hm... Suntem tăcuţi, amândoi gândindu-ne, apoi el sare dintr- odată. Ştiu! Uite ce trebuie să faci... Ne aplecăm peste masă, făcând planuri pentru a cuceri trupele inamice.
Marţi este totul calm. O tratez pe Mari ca înainte să ne sărutăm şi trebuie să mă stăpânesc să nu râd când o văd privindu-mă suspicioasă.

Miercuri, arată minunat. Poartă o rochie roz deschis, pantofi bej cu toc şi părul lăsat, aşa cum îmi place mie. Este perfectă şi este timpul ca jocurile să înceapă.

în mijlocul dimineţii, sun la ea la birou şi fac tot posibilul să nu par neliniştit.

- Da?, răspunde ea, iar eu încerc să nu râd.

- Mariana, am nevoie de tine azi.

- Spune! O aud deschizând caietul şi întorcând paginile de parcă ar fi căutat spaţiu disponibil pentru a lua notiţe.

- Trebuie să iau cina cu un mare agent de publicitate în seara asta...

- E nevoie să rezerv o masă? Ştii unde o să mergeţi?, întreabă ea, competentă ca întotdeauna.

- Da, rezervă o masă pentru trei diseară, la opt. Şi am nevoie să mă însoţeşti pentru a lua notiţe.
- Eu?, întreabă ea surprinsă, iar eu zâmbesc larg.

- Da, îmi pare rău să te anunţ aşa din scurt, dar tocmai mi-a confirmat, spun eu şi îmi încrucişez degetele. Sper că nu contravine cu planurile pe care le aveai pentru seara aceasta, încerc eu să par îngrijorat.

-O... nu, este în regulă. Vreun restaurant anume?

- Nu. Undeva liniştit. Poate într-un hotel? Un loc unde să nu fim întrerupţi tot timpul şi care să fie în apropiere. Poate încerci la Gero în Ipanema.

- în regulă, rezerv o masă şi te anunţ.

- Mulţumesc, spun eu, apoi închid.

Băieţii 1, Fetele 0

15

Cadu

Pe la şapte seara, ies din birou ca să o iau pe Mari să mergem la restaurant. Simt fluturi în stomac şi mâinile îmi sunt transpirate. Sunt ca un adolescent nervos la prima întâlnire. Deschid uşa şi ceea ce văd mă loveşte ca un pumn în stomac. Mari este cu spatele la mine şi şi-a strâns părul într-un coc complicat, lăsându-şi gâtul subţire la vedere. Aş vrea să-mi îngrop faţa acolo şi să rămân aşa mereu. Iar parfumul ei… of, parfumul ei… acea aromă dulce mă înnebuneşte complet. Sunt ameţit de un amestec de emoţii şi mă simt lipsit de apărare. Apoi se întoarce şi zâmbeşte. Şi-a retuşat machiajul, punându-şi în valoare ochii căprui. Zâmbesc, iar ochii mei îi studiază buzele moi. Tot ce vreau este să o sărut până când rămânem amândoi fără suflare, dar ştiu că acum nu este momentul. Am greşit când am încercat să mă retrag, iar acum trebuie să-i recâştig încet încrederea.

- Eşti gata?, o întreb eu zâmbind. Ea confirmă din cap. Atunci, să mergem! Arăt spre uşă şi o las să meargă înaintea mea în timp ce mă uit la felul în care îşi mişcă şoldurile. Nu pot să înţeleg cum nu am observat până acum ceea ce era în faţa mea.

Este frumoasă. Corpul ei este plin de curbe şi moale, iar zâmbetul ei sincer mă face să-mi doresc şi mai mult să-i ating buzele. Pielea ei este fină. Are doar câţiva mici pistrui pe nas care o fac să pară şi mai frumoasă. Părul ei des, lung şi castaniu îi completează frumuseţea naturală, atât de neobişnuită în lumea artificială în care trăim.

Coborâm în garaj să luăm maşina. îi deschid portiera, iar ea zâmbeşte înainte de a intra. Mă duc pe partea şoferului şi intru în maşină, parfumul ei ameţindu-mă. Pornesc repede maşina, înainte să îmi pierd controlul.

- Alege o melodie, Mariana!, spun eu, indicând spre CD player-ul auto.

- Vreo preferinţă?, întreabă ea, iar eu dau din cap.

- Nu, poţi să alegi orice îţi place. Ea zâmbeşte şi începe să caute o melodie, concentrată pe sarcină. în timp ce ies din garaj, ea verifică playlist-ul până când zâmbeşte, părând încântată. Vocea cântăreţei umple spaţiul din maşină, iar eu zâmbesc, gândindu-mă la cât de bine par să se potrivească versurile pentru acest moment.

- îţi place?, întreabă ea, pornind o conversaţie. îmi iau privirea de la trafic pentru o clipă pentru a-i vedea zâmbetul.

- Da. îmi place foarte mult Nando Reis, iar această melodie este foarte frumoasă.

- Şi mie îmi place, spune ea, lăsându-şi garda jos. Nu l-am văzut niciodată în concert. I-am spus lui Lais că vreau să merg data viitoare când va veni la Rio. Am încercat să-l vedem de câteva ori dar, de fiecare dată când decidem să mergem, se întâmplă ceva şi trebuie să anulăm.

Mergem la Gero, un restaurant italian de cinci stele din Ipanema, unul dintre cele mai bune din Rio. Clădirea din cărămidă arată confortabil şi intim şi este perfectă pentru tipul de noapte pe care îl am în minte. Parchez maşina şi ies repede ca să-i pot deschide uşa, în timp ce ea mă priveşte surprinsă.
- Mulţumesc!, spune ea şi zâmbeşte. îi zâmbesc înapoi, încercând din răsputeri să nu o sărut. Uşor, omule! Intrăm în hotel şi ne îndreptăm spre restaurant, iar când suntem la uşă, o aud oftând surprinsă.

- îţi place?, întreb, în timp ce salut şeful de sală.

- Da, este frumos, spune ea, zâmbind şefului de sală, care ne conduce la masa noastră.

Ne aşezăm, iar ea îşi caută în poşetă iPad-ul, apoi îl aşează pe scaunul de lângă ea, pregătindu-se de întâlnire.

- Ai nevoie de ceva în mod special de la Dr. Bragança?, întreabă ea.

- Nu... răspund eu arătând gânditor. încercăm să-l facem să plaseze un anunţ în revistă şi... Atunci, telefonul meu mobil începe să sune pe masă şi pe ecran apare numele Dr. Bragança. El este, spun eu, apoi răspund.

- Bună seara, dr. Bragança!

- Omule, eşti singurul pentru care aş face aşa ceva. Sper că Lais nu va afla, altfel mă va ucide. îl aud pe Rodrigo râzând în telefon.

- Nu, deloc, domnule!
- Ei bine, aici îmi cer scuze, pentru că nu pot fi acolo pentru întâlnirea falsă pe care ai organizat-o pentru aţi aduce cu greu fata la cină. Eşti bun la asta, nu? Râde şi nu pot să nu râd şi eu puţin.

- Nu, domnule, e în regulă. înţeleg, răspund eu. Simt ochii lui Mari aţintiţi asupra mea, curioasă. Haideţi să o reprogramăm pentru săptămâna viitoare, bine?

- Desigur. Să mergem la surf sâmbătă!, continuă Rodrigo în telefon, iar eu dau din cap.

- Atunci, e stabilit. Mulţumesc! Ne vedem atunci.

- Mulţumesc, frate. îmi rămâi dator!, râde el în continuare, apoi închidem. încerc să par supărat.

- Nu poate veni. Se pare că a intervenit o întâlnire în ultimul moment, îi explic şi ea se uită surprinsă îa mine. Apoi îşi ia poşeta, iPad-ul şi începe să se ridice.

- Unde te duci?

- Plec. Nefiind nicio întâlnire..., spune ea confuză.
- Stai jos, Mariana. Hai să luăm cina.

- Dar...

Nu o las să termine şi spun ferm:

- Este doar cina. Suntem deja aici. Trebuie să mănânci ceva şi eu la fel.

Pare nesigură. Apoi adaug: „Te rog!”

- Păi... eu... Roşeşte. Bine. Să mâncăm, atunci! Se aşează şi, înainte să pot adăuga ceva, se ridică din nou, arătând confuză într-un mod minunat şi spune:

- Trebuie să merg până la baie.

Băieţii 2, Fetele 0

Lais: ce s-a întâmplat??? (f>(f>(f>

Mari: Clientul nu a mai apărut. Sunt singură cu ştii-tu-cine.

Mari
Mari:
Ajutoooooor!!
#AGITATĂ

Lais: OMG! Şi acum? Fugi! Fugi cât mai departe!

Mari: Am încercat, dar spune că este doar cina, că trebuie oricum să mâncăm.

Lais: (f)(D(D

Mari: Ce e cu feţele astea?? Mă agiţi şi mai mult!

Lais: Doar… mă gândesc!

Mari: La ce?
(D

Lais: Când spui, „trebuie să mâncăm", cine va fi felul principal? Hahahahaha.

Mari: Prostuţo! Hahahaha, probabil vor fi paste©

Lais: Unde eşti?

Mari: Gero, Ipanema.

Lais: Du-te şi mănâncă. Şi după ce mănânci, nu te voi judeca dacă simţi nevoia de un desert! Hahahahaha.

Mari: Hahahahahahaha, prostuţo!! Mă întorc. Urează-mi noroc.

Lais: Noroc ^ ^

Respir adânc şi ies din baie, încercând să rămân calmă. Da, sunt agitată. Ştiu că trebuie să stau departe de el, dar e atât de greu. Am fost singură atât de mult timp, iar el este atât de frumos... genul de tip pe care nu m-am gândit niciodată să-l sărut, deşi îmi menţinusem vie speranţa, pentru că o pasiune nu părea suficient să descrie ceea ce simţeam. Am început să mă simt şi mai nervoasă când am aflat că comandase un vin scump să-l bem împreună. Eu sunt genul mai simplu, nu sunt obişnuită cu aşa ceva. Nici măcar nu beau prea mult.

Limita mea sunt două pahare; mai mult de atât şi probabil că aş dansa Macarena pe masă, topless.

Când mă vede, zâmbeşte larg, arătându-şi acele gropiţe. Jur că îmi vine să fug. Şi să sar pe el, desigur. Dar încerc să mă concentrez în timp ce mă întorc la masa noastră, gândindu-mă că probabil sunt doar o altă parte din şirul nesfârşit de femei pe care le duce în pat. îmi spun asta iar şi iar ca pe o mantră şi sunt puţin mai calmă când ajung la masă şi el se ridică să-mi tragă scaunul. Mă aşez, îi mulţumesc şi el mă întreabă dacă sunt gata să comand. Dau din cap, dar habar n- am ce vreau să mănânc.

- Ţi-ar plăcea vreo sugestie?, întreabă el, realizând că nu ştiu ce să comand.

- Totul pare atât de gustos..., spun eu, iar el este de acord.

- Mâncarea de aici este delicioasă. Recomand raviolonii, umpluţi cu mozzarella de bivoliţă, busuioc şi sos de roşii. Este un preparat delicios şi se potriveşte cu vinul pe care îl bem. Şi tiramisu de ciocolată la desert.

-O... ciocolată? Nu pot să rezist ciocolatei.

- Da. Dacă eşti o fată bună şi nu laşi nimic în farfurie, te las să iei o felie de la mine, spune el şi nu pot să nu glumesc şi eu.
- Voi mânca totul, inclusiv tiramisu-ul tău, răspund eu. Râde în hohote şi îmi ţine mâna peste masă, trimiţându-mi fiori în tot corpul.

- Este plăcut să te aibă cineva în preajmă, Mari. Mă bucur că eşti aici cu mine. Ochii lui par să sclipească, dar apoi îmi dă drumul la mână şi cheamă chelnerul. Oare mi-am imaginat asta?

Cina este excelentă. Mâncarea este minunată, vinul este delicios – începusem să mă simt chiar dezinvoltă după trei pahare – şi nu îmi puteam imagina o companie mai bună. Era domnul perfect. Am vorbit despre orice: muzică, artă, modă, cartier şi lucruri care ne plăcea să le facem. Seara ia sfârşit prea repede, aşa cum se întâmplă întotdeauna când te distrezi. Cadu, care a băut doar puţin, întrucât conducea, a plătit totul şi m-a condus în parcare, ţinându-mă politicos de cot. Simţeam cum tremur la atingerea lui şi tot ceea ce îmi trecea prin minte acum era cum să-i simt trupul lângă al meu odată ce m-aş fi sprijinit de maşina lui. Respir adânc şi fac tot posibilul să mă stăpânesc.

- Aici ne luăm la revedere, spun eu. Se opreşte şi se uită la mine, confuz.

- De ce?

- Este mai uşor să iau un taxi de aici.

- Taxi? A, nu. Te conduc eu acasă, răspunde el, apoi începe din nou să meargă.

- Nu trebuie să te deranjezi! Locuiesc departe şi nu are rost să faci tot acest drum
ca să te întorci mai târziu, dat fiind faptul că sunt perfect capabilă să iau un taxi în timp ce tu te duci acasă. Se opreşte din nou, apoi mă întoarce spre el, privindu-mă adânc în ochi. Sunt fascinată de ochii lui hipnotizanţi.

- Mari. Vreau să te duc acasă. Nu accept altfel. Nu o să te las să te urci într-un taxi atât de târziu. Nu te certa cu mine pe tema asta, da?

începe să meargă din nou, ţinându-mă de braţ şi conducându-mă la maşină, iar eu rămân fără cuvinte. Mă ajută să intru. Când mă aşez confortabil, se întoarce şi se aşează pe locul şoferului. Apoi se apleacă asupra mea, privindu-mă în ochi şi îmi pune centura de siguranţă. îţi jur că nu am fost niciodată în situaţii mai sexy decât cele cu el. Cadu poate să-mi taie craca de sub picioare doar privindu-mă.

Urmează plaja până în partea de nord a oraşului. Din boxe se aude vocea unei cântăreţe, iar eu mă simt destul de relaxată, astfel că fredonez versurile. îi văd acel zâmbet minunat, fără să-şi ia ochii de la trafic.

Când melodia se termină, amândoi chicotim, aproape că râdem de interpretarea mea oribilă. Când trecem printr-un tunel, mă ia pe neaşteptate de mână şi o duce la buze, părând fericit. Cadu îmi sărută mâna şi îmi spune: „Ai fi o iubită grozavă, ştii?” Abţine-te! Bărbatul ăsta încearcă să mă omoare!

- Poftim?, întreb eu cu gura căscată. El zâmbeşte, ţinându-mă în continuare de mână.

- Am spus că ai fi o iubită grozavă.
- Cadu... După asta am uitat să îi spun pe numele întreg. Aş fi o iubită grozavă, dar nu pentru el, nu?

- Ce? Sunt sincer, spune el, privind înainte. Vinul amestecat cu şocul

mă face curajoasă.

- Ce naiba vrei să spui? Da, aş fi o iubită grozavă. Dar tu nu m-ai vrut. Deci, nici nu începe! încerc să-mi trag mâna înapoi, însă el nu-mi dă drumul.

- Ştii, Mari, oamenii au voie să regrete lucrurile pe care le-au făcut... să se gândească mai bine şi să recunoască atunci când greşesc, continuă el. Deodată maşina se opreşte şi mă uit în jur şi îmi dau seama că suntem la un semafor în apropiere de stadionul Maracaná. Acesta este momentul în care îmi pierd controlul. Se întoarce spre mine, ochii lui strălucitori reflectând un amestec de dorinţă şi altceva pe care nu aş ştii să-l definesc. Regret ceea ce am făcut. Te vreau. în fiecare zi, când te văd la serviciu, nu pot decât să mă gândesc cum ar fi să te întind pe biroul meu şi să mă culc cu tine. E nevoie de tot controlul meu ca să pot să-mi controlez dorinţele.

- Nu vreau să fiu aventura ta de o noapte, spun eu, nervoasă. Dar el continuă de parcă n-aş fi spus niciun cuvânt.

- Vreau să te scot la cină şi să te aud cum gemi când mănânci desert cu ciocolată şi să-ţi vorbesc despre ziua noastră şi despre lucrurile pe care le avem în comun. Vreau să te duc să dansezi, pentru că mă exciţi când îţi unduieşti corpul, dar şi pentru că arăţi minunat atunci când cânţi fals şi mă faci să râd. Semaforul se face verde, iar el porneşte, vorbind în continuare. Aş putea să stau aici toată noaptea şi să enumăr toate lucrurile care îmi plac la tine, mai ales acest mod îndrăzneţ pe care îl ai de a mă provoca cu fiecare răspuns pe care îl dai, dar am decis să fac altceva. înghit în sec, cu gâtul uscat, cu capul ameţit de la intensitatea lucrurilor
pe care le spune.

Este tăcut, iar eu nu mă pot abţine.

- Ce ai de gând... să faci?, întreb cu o voce şoptită, însă el rămâne tăcut până când intră, în sfârşit, în cartierul meu. Când ajungem în faţa clădirii, parchează, opreşte motorul, îşi desface centura de siguranţă şi se întoarce spre mine. Muzica este tot ceea ce mai putem auzi în timp ce ne uităm unul la celălalt.

îmi dă drumul la mână şi îmi desface centura de siguranţă. Mâinile lui îmi cuprind faţa şi nu pot privi în altă parte.

Am să te sărut. La fel de intens ca noaptea trecută. O să te sărut până când realizezi că suntem perfecţi împreună şi mă vei accepta înapoi, spune el, apoi mă sărută, făcându-mă să-mi pierd răsuflarea când îi simt buzele pe ale mele. Una din mâinile lui se plimbă prin părul meu, apoi apucându-l ferm. Sărutul lui este nemilos, iar limba lui îmi explorează gura într-un mod de care nu pot scăpa. Corpul lui este lipit de al meu şi nu pot opri geamătul care îmi scapă printre buze atunci când merge şi mai adânc. Aproape că mă topesc şi mă agăţ de părul lui atunci când se îndepărtează ca să-mi vorbească.

- Mari, vrei să fii iubita mea?

- Vrei să fiu iubita ta?, întreb eu, nedumerită. Nu pare genul acela de om. Adică, nu cred că este genul acela de om. Cadu mă sărută din nou, aproape că mă revendică pentru sine. Sunt complet beată de parfumul lui, atingerea lui, gustul lui. încă o dată, se retrage.
- Te vreau, Mari. Te vreau complet. Cu totul. Vreau să te ţii de promisiunile pe care le-ai făcut în seara asta...

- Promisiuni? Oare eram chiar atât de beată? Ce i-am promis?

Da. întâlniri distractive, nopţi de neuitat, conversaţii inteligente, sărutări care mă lasă fără suflare. Vreau totul, Mari. Vreau să fac dragoste cu tine în fiecare noapte şi să nu mă opresc niciodată. Vrei să fii iubita mea? îşi îngroapă faţa în gâtul meu, limba lui plimbându-se în sus şi în jos, şi nu mai pot gândi.

- Da..., răspund eu într-un geamăt, iar el se opreşte. Ooo..., gem eu din nou, puţin dezamăgită acum. Zâmbeşte, mulţumit.

- Mulţumesc. Mă sărută încet, iar eu mă îndrăgostesc de el încă o dată. O să te conduc până la uşă, spune el, cu acel zâmbet, iar eu sunt confuză. După toate astea, pleacă?

Sentimentele mele trebuie că mi se citesc pe faţă, iar el observă. Zâmbetul lui este acum obraznic, iar gura lui se îndreaptă spre urechea mea. Mă trage spre el, iar eu vreau să mă sprijin de el însă, din greşeală, mâna mea atinge ceea ce pare a fi dorinţa lui crescândă.

- Mă duc acasă să fac un duş rece. Nu pentru că nu te vreau, frumoaso, ci pentru că atunci când o să ne culcăm împreună vreau să ai încredere în mine şi în sentimentele mele. Fără regrete.
Oare cum aş putea să plec acum? îmi simt picioarele ca două jeleuri. Vrea să mă înnebunească!

Apoi Cadu îmi dă un sărut pe fugă, coboară din maşină şi vine să-mi deschidă uşa. Mă conduce la intrarea în clădire şi, înainte să intru,

mă sărută din nou. Profund.

- Noapte bună, iubito!, spune el zâmbind, apoi pleacă, lăsându-mi corpul în flăcări.

16
Mari

Când mă privesc în oglindă a doua zi, văd sub ochi cearcăne întunecate. Da, pentru că nu am dormit. M-am răsucit în pat gândindu-mă, amintindu-mi şi visând cu ochii deschişi.

Mă trezesc înainte ca cele opt alarme ale mele să aibă şansa să sune şi fac un duş fierbinte şi încep să mă îmbrac. îmi iau timpul suplimentar şi profit la maximum de aspectul meu de astăzi. Port o rochie roşie cu imprimeuri delicate pe ea. Este strânsă pe sâni şi pe talie şi puţin largă în partea de jos, un fel de rochie vintage anii '50. Port o pereche de pantofi de un roşu închis şi îmi las părul să cadă în valuri. Machiajul subtil completează aspectul vintage şi zâmbesc, mulţumită de rezultat. Sar peste micul-dejun, prea emoţionată, şi plec să iau microbuzul. Dacă s-a răzgândit? Dacă nu mă mai vrea? Dacă doar mă amăgeşte? Dacă...

- Bună dimineaţa, domnişoara Am-ieşit-la-cină-şi-am-sfârşit-prin-a-fi-desert!, mă întâmpină Lais râzând. Nu pot rezista glumei ei şi ajung şi eu să râd. Ne îmbrăţişăm şi ea se retrage cu o privire şocată pe faţă. Uau, eşti rece ca gheaţa. E totul OK?

- Da, cred că sunt doar agitată. Se uită suspicioasă la mine şi râdem amândouă. Sunt agitată!

- Vreau să aud totul! începe să vorbeşti!, spune ea, în timp ce intrăm în microbuzul care deja ne aşteaptă. îi salutăm pe toţi înainte de a ne aşeza în spate, ca de obicei. Apoi, după ce ne aşezăm, îi povestesc totul. Despre seara distractivă pe care am avut-o, râsete, muzică. îi spun toate lucrurile intense pe
care mi le-a spus şi acel sărut. Iar apoi, propunerea lui. îţi vine să crezi? încă sunt şocată!

Mă uit la Lais odată ce am terminat, iar gura ei este deschisă şi se uită lung la mine. îşi închide şi deschide gura în mod repetat ca un peşte.

- Spune ceva, Lais!

- Aceasta a fost cea mai romantică propunere de întâlnire pe care am auzit-o vreodată. Şi cea mai obraznică, de asemenea!, spune ea, apoi râde. Şi, cum te simţi?

- Agitată? Mi-e greaţă? Speriată?, spun imediat, iar ea mă ţine de mână.

- Fii tare, fato! Totul o să fie bine...

- Dar, Lais, dacă... dacă el...

- Nu o să facă asta. Dacă o va face, eu însămi o să-l plesnesc peste faţă. Mari, ştie că ce a făcut a fost greşit. Este bărbat, nu un băieţel. Cred că sentimentele lui pentru tine sunt mai puternice decât şi-a dat seama şi asta l-a speriat. Dă-i o şansă! Cadu pare un tip drăguţ. A făcut o greşeală, dar a dovedit că încearcă să o repare. Dau din cap în

timp ce microbuzul se opreşte în faţa clădirii unde lucrează Lais. Rezistă, totul va fi bine!, mai adaugă ea, îmbrăţişându-mă înainte de a pleca. Microbuzul îşi continuă drumul spre biroul meu, iar eu continui să mă gândesc la sfatul prietenei mele de a avea încredere în el. Ajung la clădirea în care lucrez şi mă îndrept direct spre biroul meu, salutând oamenii pe drum. Intru în zona executivă şi ştiu că este deja acolo. Zâmbesc în timp ce pornesc computerul şi apoi merg la bucătărie să pregătesc cafeaua. Când totul este gata, mă duc în biroul lui, bat uşor la uşă şi intru zâmbind. îmi aminteşte de săptămâna anterioară şi simt că îmi tremură picioarele la amintirea neplăcută. Dar apoi mă uit la el şi îl văd zâmbind. Pe măsură ce mă apropii, mă studiază, părând că aprobă ţinuta mea.

- Eşti cea mai frumoasă privelişte pe care un tip şi-ar putea-o dori dimineaţa, spune el, în timp ce îi torn cafeaua şi zâmbesc.

- Nu, ai cea mai frumoasă privelişte a oraşului chiar în spatele tău. întoarce-te şi uită-te pe fereastră! Zâmbetul meu se lărgeşte.

- Oh, dar priveliştea asta nu este nimic în comparaţie cu cât de frumoasă eşti tu, insistă el, apoi mă trage spre el pentru un sărut înainte să-l pot opri. Este un sărut blând, nu la fel de intens ca cel de aseară. Este o mângâiere în cel mai frumos mod posibil şi mă simt dorită în timp ce mă aflu în braţele lui.

- Bună dimineaţa, spune el, îndepărtându-şi buzele de ale mele şi zâmbind.

- Bună dimineaţa, răspund eu. îmi mângâie faţa cu o privire visătoare. Zâmbim unul altuia şi mă retrag. Ne apucăm de treabă?

- Da. Zâmbeşte din nou, părând că ştie ceva ce eu nu ştiu.
- Ce este?, nu-mi pot stăpâni curiozitatea.

- Nimic, Mari. Sunt doar fericit, spune el şi sună atât de sincer încât nu pot să nu oftez.

- Şi eu, spun eu şi mă îndrept spre biroul meu.

încep să lucrez, concentrată pe o foaie de calcul, când aud pe cineva bătând la uşă. Un curier. Verific ceasul. Oau! Este aproape zece şi jumătate. Curierul se opreşte în faţa mea.

- Mariana Costa?

- Eu sunt. îmi întinde o cutie lungă albă. Semnez de primire, apoi pleacă, lăsându-mă singură cu acea cutie misterioasă. Probabil are o lungime de peste jumătate de metru şi o panglică roşie din satin. Desfac funda, apoi cutia şi sunt complet şocată. înăuntru se află cea mai frumoasă floare pe care am văzut-o vreodată. Este o singură floare mare, într-o nuanţă de roz pal. înăuntru sunt şi două cartonaşe, albe, imprimate cu litere aurii.

Bujorul este o floare rară plină de simboluri. în cultura orientală, bujorul deschis la culoare reprezintă inteligenţa şi femeile frumoase şi este foarte frecvent menţionat în cântece, de obicei împreună cu zicala: „când bujorul înfloreşte, parfumul lui se răspândeşte pe kilometri, atrăgând fluturii din toată lumea”, o referinţă clară cu privire la dorinţă, fluturii reprezentând bărbaţii.
Zâmbesc când citesc despre acea floare frumoasă şi nu trebuie să

citesc celălalt cartonaş ca să ştiu cine l-a trimis. Totuşi, deschid plicul, iar înăuntru văd un scris frumos, masculin, de mână:

"îmi place când ochii tăi se pierd în ai mei sau când

râsul tău se amestecă cu al meu.”

Cu dragoste,

iubitul tău

Ochii mi se umplu de lacrimi când citesc acel mesaj. întotdeauna am fost o romantică, dar ultima mea relaţie mă transformase într-o persoană cinică. A devenit mai greu apoi să cred că astfel de lucruri mi s-ar putea întâmpla. Mă uit la floarea aceea minunată şi atât de rară, apoi la cartonaş şi îmi permit să-mi dau frâu liber emoţiilor. Este uimitor cum cele mai bune momente ale noastre sunt mereu înconjurate de cântece, dar citarea cântăreţului meu preferat în primul său cadou „oficial” în calitate de iubit al meu este ceva care îmi taie răsuflarea.

Fără să mă gândesc, mă ridic şi fug în biroul lui. Deschid uşa fără să bat. Stă lângă birou, cu părul dezordonat după trecerea constantă a degetelor prin el, ceva ce face mult atunci când se gândeşte. Pare concentrat. Când trec de uşă, se ridică imediat când vede lacrimile curgându-mi pe faţă.
- Mari, ce s-a întâmplat?, mă întreabă el îngrijorat şi vine repede spre mine. Zâmbesc şi plâng în acelaşi timp, apoi îi arăt cartonaşul pe care-l ţin în mână. Zâmbeşte imediat. Hm... ce e asta?, o face el pe neştiutorul, iar eu îi zâmbesc.

- Doar un cadou pe care l-am primit. Zâmbetul meu se lărgeşte când văd sclipirea din ochii lui.

- Un cadou? Cine l-a trimis? Ce fel de cadou? Se apropie şi îmi şterge lacrimile cu degetul mare.

- De la iubitul meu, spun eu. Gropiţele lui sunt şi mai adânci acum, dacă asta este posibil. Cea mai frumoasă floare pe care am văzut-o vreodată!

- Nimic nu este mai frumos ca tine, Mari! Nimic, spune el, apoi împinge uşa în spatele meu, închizând-o. Sclipirea pe care o văd în ochii lui se schimbă şi se dă înapoi în timp ce încuie uşa. Rămân nemişcată, cu respiraţia neuniformă şi aştept să văd ce va face. într-o secundă e din nou lângă mine, prinzându-mă de mână şi trăgându-mă spre el. Gura lui o devorează pe a mea într-un sărut exploziv. îmi sărută buzele, apoi coboară până la bărbie şi apoi din nou spre buze. îmi afund degetele în părul lui, iar mâna lui Cadu coboară până la curbura şoldurilor mele. îşi apasă palma pe spatele meu şi îmi trage corpul mai aproape de căldura lui, iar acum îi simt reacţia şi mai aproape. Un geamăt puternic îmi scapă din gât când îi simt trupul pe al meu, făcându-mă să simt că ard.

însă totul dispare când cealaltă mână a lui se ridică şi îmi apucă sânul prin rochie. Limba lui îmi explorează gura mai adânc, iar trupurile noastre se contopesc într-unul singur. Cadu mă conduce încet spre canapeaua mare din biroul lui şi mă întinde pe pielea rece. Mă mişc febril, şoldurile mele răsucindu- se pe cât pot sub greutatea corpului lui peste mine.
Mâna lui îmi atinge şoldul, apoi piciorul, jucându-se cu tivul rochiei mele. îl simt ridicându-mi încet rochia în timp ce gura lui mă devorează. Acesta nu mai este un simplu sărut. Este un asediu, iar el

mă blochează şi îmi cere să mă predau. Mâna lui urcă pe picioarele mele şi se trage puţin în spate, muşcându-mi buza de jos şi făcându-mă să gem puţin mai tare. Se întinde lângă mine şi murmură:

- Eşti frumoasă, Mari! Perfectă.

Nu am fost niciodată cu un bărbat ca el. Ar fi nedrept să-mi compar câteva experienţe anterioare cu uraganul Cadu. Este un bărbat, în toate felurile posibile.

- Eşti minunată, spune el, muşcându-mă de gât. Abia aştept să fac dragoste cu tine. Complet, spune el, ajungând la lobul urechii mele şi sunt complet ameţită de bomba sexy în care ne transformăm când suntem împreună. Mă sărută din nou încet, respiraţia noastră calmându-se uşor şi sincronizându-se una cu cealaltă. Ne îmbrăţişăm, încă întinşi pe canapea, când îi simt privirea aţintită pe hainele mele.

- Ce este?, întreb eu, simţindu-i privirea aţintită asupra mea. Totuşi, nu e dorinţă. Este tipul de privire pe care o are atunci când are o idee.

- Ştii de cine îmi aduci aminte, purtând această rochie frumoasă, clasică? Eu dau din cap, iar el ia seriozitatea mea drept amuzantă. Audrey Hepburn, spune el, iar zâmbetul meu se lărgeşte.
- Uau! îmi place. Ce compliment magnific, spun eu zâmbind. O iubesc pe Audrey şi tot ce reprezintă ea.

- Hm... îţi place de ea ca actriţă?

- Da, dar mai mult decât atât, îmi place de ea ca model, spun eu zâmbind, iar el tace, ascultând. Toate femeile din epoca de aur a Hollywood-ului au fost minunate. în acea perioadă, între 1950 şi 1960, erau încântătoare dar, mai ales, reprezentau noua femeie. Una care nu era supusă voinţei partenerului ei. Femeile lucrau, luptau pentru feminism, pentru drepturi egale, însă fără a-şi pierde feminitatea. Cadu este atent la ceea ce spun şi aproape că îi aud creierul lucrând, în plus, aveau ceva pe care nu mulţi oameni îl consideră frumos astăzi, ceea ce este păcat.

- Ce anume?

- Erau femei adevărate. Talie subţire, şolduri mari. Corpurile lor erau moi şi nu monştri musculoşi ca cei pe care îi vedem în zilele noastre. Erau mai frumoase, cel puţin aşa cred. Audrey avea această frumuseţe diferită, avea o faţă fină, această aură romantică, aproape copilărească în jurul ei... părea senină, uşor misterioasă, ca Ingrid Bergman. Rita Hayworth, Marilyn Monroe şi Elizabeth Taylor, pe de altă parte, erau mai degrabă tipul vulpe, cu hainele lor senzuale şi corpul curbat, portretizând mereu femeia fatală... O, îmi pare rău. Dau din cap şi râd.

- Pentru ce?

- Vorbesc întruna! El râde şi îi simt pieptul vibrând pe pielea mea.
- îmi place să te ascult vorbind. Eşti atât de inteligentă... Se opreşte brusc. Faţa lui devine serioasă. Apoi, i se aprinde beculeţul.

- O, Mari, eşti perfectă! Mă trage într-un sărut şi începe să râdă.

- Ce am făcut?, întreb eu, confuză.

- Aveam nevoie de un subiect pentru secţiunea editorială şi coperta numărului de toamnă/iarnă. Avem o întâlnire cu echipa de stilişti joi şi mă întrebam ce putem face. Dar tocmai mi-ai dat ideea. Tu eşti muza mea. Râde şi mă sărută, dar încă sunt confuză.

- Şi care va fi?

- Eleganţa hollywoodiană veche. Ţinute clasice, elegante, stilate. Modele curbate, desene şi culori îndrăzneţe, talii conturate. Ţesături de lux, satin, dantelă, mătase. Rochii fluide, precum cea pe care o porţi. Suficient de elegante pentru a fi purtate la serviciu, suficient de sexy pentru a-ţi seduce iubitul, spune el râzând şi mă trage spre el pentru un nou sărut. Mulţumesc, frumoaso! Eşti un geniu! Mă sărută din nou şi ne ridicăm.

Cadu este entuziasmat şi ştiu că nu se va linişti până când ideile lui nu se vor concretiza. în fiecare sezon, reprezentanţii celor mai importante reviste se întâlnesc cu stilişti renumiţi pentru a decide ce este în vogă. Editorii revistei discută idei cu stiliştii pentru a ajunge la un consens asupra a ceea ce va fi „la modă” în sezonul următor. Redactorii sugerează ceea ce ar dori să vadă în revistă, iar oamenii care lucrează pentru designeri îl transformă în realitate. Be are un rol fundamental în acest proces. Aceste briefing-uri de colecţie sunt întotdeauna disputate printre etichete. Gândul că eu, o fată din suburbii, cu forme şi complet în afara tiparelor frumuseţii actuale aş fi „muza” colecţiei viitoare de toamnă/iarna, mă face să simt ca şi cum aş merge în lumina soarelui.

Dacă visez, te rog, nu mă trezi!

Ne aranjăm hainele şi ne sărutăm. Mă întorc în biroul meu zâmbind şi pun floarea în vază înainte de a mă apuca din nou de lucru. Cu siguranţă m-aş putea obişnui cu zile ca aceasta.

Mari: îmi place să fiu iubita lui. Să primeşti o floare rară şi un sărut minunat la prima oră a dimineţii este de nepreţuit. Hahahahha.

Trimit mesajul cu o imagine ataşată.

Lais: (D(D(D #ŞOC!!! Ce floare frumoasă! Ce este? Nu pare a fi un trandafir...

Mari: Bujor. Este frumos! Iar el este perfect! Ooo...

Lais: Perfect? Serios?? (D Şi ce e cu „Ooo”?

Mari: Cred că m-am îndrăgostit.
Lais: Crezi? O, mai taci, Cenuşăreaso! îmi pare rău că sunt cea care îţi spune asta, dar eşti deja îndrăgostită.

Mari: © © © ©
17
Cadu

Sunt fericit aşa cum nu am mai fost demult. Mari este o femeie dulce, amuzantă şi fermecătoare. Ne întâlnim de câteva săptămâni şi

încercăm să petrecem cât mai mult timp împreună, chiar dacă este un lucru dificil de făcut în timpul săptămânii. Deşi vreau să fiu alături de ea tot timpul şi chiar dacă fur mereu câteva minute din zilele noastre de lucru ca să o sărut sau să ne atingem pe canapea, abia aştept weekend-ul ca să fim împreună.

De asemenea, sunt foarte încântat de proiectul pentru numărul de toamnă/iarnă. Am lucrat cu trei stilişti mari, uneori şi după programul de lucru, ceea ce mă împiedică uneori să fiu cu Mari.

Arată fantastic astăzi: are părul prins într-o coadă elaborată şi poartă o fustă creion neagră, o bluză cu buline alb şi negru şi o pereche de pantofi roşii. E concentrată la computer, iar eu zâmbesc amintindu-mi de planurile pe care le-am făcut pentru acest weekend, de care ea nu ştie încă. Mor de nerăbdare să fac dragoste cu ea, dar vreau să fie special. Ea mă face să fac astfel de lucruri. Au trecut ani de când nu am mai avut o iubită. Probabil nu de când am fost adolescent. Dar cu ea, pur şi simplu pare corect.

Mă sprijin de tocul uşii cu braţele încrucişate peste piept în timp ce mă uit la ea. Mi-am dat jos sacoul de la costum, lăsând să mi se vadă cămaşa roz pal care mi- a spus că-i place. Mă transform într-o păsărică, cum spune Rodrigo, dar nu mă pot abţine. Ea îmi dă lumea peste cap şi nu vreau să revină la normal. Deodată, îşi dă seama că o privesc şi îşi ridică privirea aţintită în computer, zâmbind când mă vede.
- Ai nevoie de ceva, Carlos Eduardo?, întreabă ea, pe un ton protocolar, iar eu zâmbesc larg, traversând încet camera spre biroul ei. Mă sprijin de marginea biroului, încă zâmbind, iar ea îmi zâmbeşte înapoi, îmbujorându-se în felul ei specific care mă face să vreau să o iau pe sus şi să o duc într-un loc în care să fim singuri.

- Da, am, Mariana. Mă aplec mai aproape de ea, inhalându-i parfumul. Dar, din păcate, asistenta mea nu îmi poate oferi ceea ce am nevoie. Doar iubita mea, spun eu, iar râsul ei este contagios.

- Se apropie weekend-ul. Vei avea destul timp să petreci cu ea. O muşc uşor de ceafă, iar ea geme şoptit. – Cadu... mă dau înapoi încă zâmbind.

- Am o întâlnire cu tipii ăia de la Angele în seara asta. Probabil o să dureze ceva. întregul proces de selecţie s-a desfăşurat în secret. Singurii care ştiu despre asta sunt eu, Mari şi cei care lucrează pentru marcă.

- Ai nevoie de mine?, întreabă ea. Dau din cap.

- Nu, frumoaso! Poţi pleca acasă. Tu şi Lais ieşiţi?

- Nu cred. Rodrigo a invitat-o la un eveniment în acest weekend şi i-a spus că o va duce să-şi cumpere o rochie frumoasă.

- O, da! Este un bal de caritate sponsorizat de biroul lui. Ne-a invitat şi pe noi, dar eu am alte planuri.
- Hm..., murmură ea.

- Planuri care o implică pe iubita mea. De fapt, Mariana, este esenţială pentru planurile mele, spun eu, iar zâmbetul ei se lărgeşte. Ei bine, trebuie să mă întorc la lucru. Anunţă-mă, te rog, când ajung cei de la Angele!

- Desigur, spune ea, iar eu mă îndrept spre biroul meu. înainte să închid uşa, spun:

- O, Mari! Te sun în seara asta să-ţi trimit instrucţiunile pentru weekend, bine?

- Doamne! Există instrucţiuni?

- Da, sunt. Plănuiesc să-mi răpesc iubita întreg weekend-ul.

- La naiba!

- O! Şi Mariana?

- Aş arunca o privire sub tastatura ta dacă aş fi în locul tău, spun eu, apoi închid uşa râzând.
I-am lăsat un bileţel sub tastatură azi-dimineaţă înainte să ajungă la birou.
Mari

„Când o anumită persoană trezeşte acel sentiment în tine

Mai bine nu i te opui... Doar preda tei

C.

Să spun că bărbatul acesta încearcă să mă înnebunească, ar fi o subestimare. în fiecare zi îmi strecoară câte un bileţel pe undeva. în aparatul de cafea, ataşat la ecranul computerului, în poşeta mea şi acum sub tastatură. Simt că, în ciuda modului ciudat în care am început lucrurile, el avansează în această relaţie cu inima deschisă şi mă face să mă simt în largul meu. Desigur, încă mi-e teamă că m-ar putea răni, întrucât Cadu este tot ce am visat vreodată: e superb, are o carieră de succes, e dulce şi sexy. Dar, într-un fel, sunt mai calmă acum şi las lucrurile să curgă de la sine deoarece, pentru prima oară, se pare că ambele părţi sunt de aceeaşi parte a baricadei.

Seara, soseşte echipa Angele şi îi conduc direct în biroul lui Cadu. El este încântat de proiect, dar simt că este şi puţin îngrijorat. Nimeni de la revistă nu ştie despre tema pe care a ales-o şi, evident, menţine tăcerea. Este o piaţă complicată. Orice este diferit poate fi „vândut” concurenţilor noştri şi toate aceste luni de lucru non-stop vor fi o pierdere de timp când o altă revistă va apărea cu ideile noastre pe copertă. Am mai văzut asta înainte: un editor sau un director de artă „fură” ideea unui editorial, o vinde pe o avere concurenţei şi ajunge să-şi asigure o poziţie superioară într-un nou loc de muncă.

Cadu nu sprijină acest tip de practică. El este foarte etic şi direct.

în jurul orei şase şi jumătate, îi trimit un e-mail prin care îl anunţ că plec.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.coml

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.coml

Subiect: Plec

Mesaj:

Bună!

Plec. Mai ai nevoie de ceva? ©

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.coml

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: Plec

Mesaj:

Hm... da. Am nevoie să intri cu mine într-o cadă cu hidromasaj. ©

Dintr-o dată este foarte cald la mine în birou! Simţi şi tu?

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: Plec

Mesaj:

Ce-a fost asta? O promisiune? O propunere? O fantezie? Hahahaha.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]
Mesaj:

Doar spun ceva ce se va întâmpla. Curând. ©

Către: Mariana Costa
[mcosta@revistabe.com]

O, Doamne!... bărbatul acesta cu siguranţă vrea să mă omoare. Rămân câteva minute cu gura căscată, uitându-mă la e-mail şi neştiind ce să fac.

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.coml

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.coml

Subiect: RE: RE: RE: RE: Plec

Mesaj:

Ce s-a întâmplat? Ai plecat sau ai amuţit? Sper că nu. Mă simt groaznic aici. Mă înnebuneşte faptul că iubita mea, care este chiar alături, poartă o fustă care mă face să salivez, în timp ce am trei oameni în biroul meu care nu se opresc din a vorbi într-o întâlnire plictisitoare.
Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: Plec

Mesaj:

UAU! (f> #fărăcuvinte

Către: Mariana Costa
[mcosta@revistabe.com]

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: RE: Plec

Mesaj:

Hai, du-te acasă înainte să dărâm uşa şi să-i scandalizez pe toţi cei de aici.
Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: RE: RE: Plec

Mesaj:

OMG! © Roşesc chiar acum. Dar va trebui să nu-ţi uiţi promisiunea până în weekend.©

Plec. Să ai o şedinţă plăcută! ©

De la: Carlos E. Moraes [cemoraes@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: RE: RE: RE: RE: RE: RE: RE: RE: Plec

Mesaj:

Sunt un om de cuvânt ;)

Către: Mariana Costa
[mcosta@revistabe.com]

Du-te şi te odihneşte. Te sun mai târziu.

Ooo! Te aşteaptă un taxi afară să te ducă acasă. Nu accept un refuz. Vreau ca femeia mea să se odihnească bine pentru acest weekend. ©

Ne vedem, frumoaso!

Mari: Ajutooooor! Am luat foc!

Lais: Şi eu aş lua cu un iubit ca al tău! #Amspus-o

Mari: Nu începe. Şi al tău este minunat!

Lais: Eu nu am un iubit.

Lais: Nu încă! Hahahahaa

Mari: Prostuţo. Ştii că ţi-o va cere „formal" în curând. Tocmai am plecat de la muncă. E un taxi jos care mă aşteaptă. ©

Lais: (Dd)(D Bogăţie!

Mari: Hahahahaha! Mă lasă fără cuvinte. Mi-e frică pentru weekend-ul acesta.

Lais: Frică de ce? Pariez că o să fie de neuitat.

Mari: Hahahahaha! După cele ce mi-a spus/scris, pariez de două ori pe asta!

Lais: Avem o înţelegere atunci!

Mari: Pe ce pariem, zăpăcito?

Lais: Cine pierde, plăteşte cina săptămâna viitoare şi povesteşte totul despre cum a decurs weekend-ul. Vreau să ştiu totul, în detaliu. Viaţa mea amoroasă este oarecum plictisitoare. Trebuie să-mi împlinesc fanteziile cu povestea altcuiva.

Mari: Plictisitoare, ha? Cred că nu va mai fi atât de plictisitoare după o anumită petrecere #Vafionoaptenebună #Sepoateîntâmplaorice

Lais: Sunt o fată cuminte! Totul se va întâmpla după ce va fi oficial! Hahahahaha
Mari: Hahahahaha! Trebuie să plec. Mă aşteaptă trăsura.

Vorbim târziu. ^

Lais: xoxoxo ^

18
Mari

Ajung acasă de la serviciu simţindu-mă răsfăţată. Taxiul mă aştepta în faţa clădirii şi era o cutie mică roşie pe bancheta din spate. Şoferul a spus că este pentru mine şi, când am deschis-o, nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. Cutia conţinea bomboane de ciocolată şi un bileţel scris de mână:

„Când îmi furi un sărut

Simt cum îmi fuge pământul de sub picioare”

C.

E serios acum. Mă face încet-încet să mă îndrăgostesc de el cu gesturile lui romantice neaşteptate, privirile lui pline de dorinţă, acele gropiţe frumoase şi toată chestia asta muzicală. Deschid cutia albastră pe care o ţin în dulap. Păstrez toate bileţelele pe care mi le dă. Pare o prostie, nu-i aşa? Dar nu pot arunca acele bucăţi mici de hârtie cu versuri pe ele care spun povestea noastră. Povestea noastră... e cam amuzant să te gândeşti la ce este „al nostru” când vine vorba de Cadu. Cine ar fi crezut că într-o zi mă va vedea într-o altă lumină? Nu că mă credeam urâtă, dragă, nimic de genul ăsta. Dar el este un bărbat superb, înconjurat mereu de femei superbe. Cum ar

putea cineva să spună că într-o zi o fată simplă şi cu forme ca ale mele, care locuieşte în suburbiile Rio-ului, ar prinde în plasă un tip atât de fierbinte, sexy şi romantic? Eu, una, nu aş paria pe asta!
îmi aşez biletele în cutie, mă dezbrac şi dau drumul la muzică. Mă duc să fac un duş, gândindu-mă în continuare la tot ceea ce s-a întâmplat şi simt că anxietatea pune stăpânire pe corpul meu când mă gândesc la weekend-ul care se apropie. Nu ştiu ce plănuieşte, dar ştiu ce se va întâmpla. Săptămâna aceasta a fost un prolog la ceea ce urmează. Şi, deşi am fost deschisă la cele mai îndrăzneţe mângâieri ale lui, nu am permis nimănui să se apropie atât de mult, nu atât de repede. Mă simt cufundată în asta mai mult decât ar trebui, mai ales dacă urmează să fim mai intimi. Următorul pas ar fi să o faci, aşa cum spune lumea. Sper doar că sunt pregătită pentru... tot.

Iar acest totul mă face nervoasă. Nu este prima dată, dar nu am mai fost intimă cu cineva de mult, mult timp. Şi doar gândul că vom duce asta la următorul nivel îmi face picioarele să tremure şi fluturii nebuni din stomacul meu să facă gimnastică.

îmi termin de făcut duşul, îmi pun un tricou şi nişte chiloţi şi merg în bucătărie să-mi pregătesc ceva de mâncare. îmi fac un sandviş şi mă mut în sufragerie. Deşi trăiesc singură, îmi place rutina de a sta jos şi să mănânc confortabil. Abia muşc când sună soneria. Lais ştie întotdeauna momentul potrivit să apară; de obicei, când poate să mănânce ceva fără să treacă prin corvoada de a-şi pregăti singură cina. Mă duc la uşă, întâmpinând-o cu voce tare chiar înainte să deschid uşa.

- Lais, trebuie să încetezi cu asta... Deschid uşa şi mă opresc brusc. în loc de prietena mea, în pragul uşii este... Cadu. Ooo!... Mă studiază din cap până în picioare, apoi îşi sprijină capul de tocul uşii şi geme, clătinând din cap.

- Este totul în regulă?, întreb eu cu teamă în glas. Când ridică din nou capul, nu mai este Carlos Eduardo, arătând obosit aşa cum părea cu doar o secundă în urmă, când a apărut neanunţat, ci imaginea sexualităţii masculine: Cadu. Ochii lui sunt strălucitori, parcă se uită prin mine. Părul lui este răvăşit de la miile de ori pe zi în care îşi trece degetele prin el. Şi are un început de barbă care îl face să pară şi mai sexy, dacă aşa ceva este măcar posibil.

Se îndreaptă spre mine şi, înainte să-l pot opri, mă aruncă peste umăr ca şi cum aş fi un fulg. Ţip în timp ce traversează apartamentul după ce s-a asigurat că a încuiat uşa în urma lui. Cadu se plimbă prin apartament cu mine în braţe. Cred că privirea lui caută dormitorul.

- Cadu! Pune-mă jos!, spun eu, încercând să mă eliberez în timp ce el mormăie ceva neinteligibil. încerc să mă întorc ca să aud ce spune, dar o mână mare aterizează pe fundul meu, amintindu-mi că sunt pe jumătate goală. Doamne, Sfinte! Are o mână puternică, iar strânsoarea lui mă face să gem.

- Isuse, Mari, mă omori, spune el, apoi intră în dormitor, aruncându-mă pe pat.

Stă în faţa mea, desfăcându-şi cravata albastră, fără să-şi mute privirea de pe mine. Privirea lui este intensă şi nu-mi pot lua ochii de la el. îşi aruncă apoi cravata pe fotoliul din colţul camerei şi îşi desface primii nasturi de la cămaşă, îmi ling buzele uscate, iar el geme adânc.

- Eşti frumoasă, îmi spune, scoţându-şi cămaşa din pantaloni, iar eu nu mai văd nimic altceva.

Continuă să-şi descheie cămaşa cu ochii aţintiţi într-ai mei. Radioul este încă pornit în camera mea, înăbuşind zgomotul televizorului din sufragerie.

- îţi place să ai mereu atâtea tipuri de zgomot aici, în apartament?, întreabă el, dându-şi cămaşa jos, iar eu abia dacă mai gândesc. Aşa că doar dau din cap. Zâmbeşte, arătându-şi acele gropiţe care mă înnebunesc.

îi simt greutatea corpului peste al meu, ambele braţe pe câte o parte a capului meu, iar faţa lui este atât de aproape încât buzele noastre sunt doar la un centimetru distanţă.

- Cred că eşti o zână, spune el serios, cu tot corpul atingându-l pe al meu.

- Eu? Nu, nu sunt, spun eu, tremurând, speriată de cât de intense sunt sentimentele mele pentru el, anticipând ce urmează înainte să am ocazia măcar să mă pregătesc pentru asta.

- O, ba da, spune el şi respiră adânc, închizând ochii. îi simt corpul peste al meu, pieptul lui dur şi penisul întărit pe abdomenul meu şi scot un geamăt scăzut.

- Mi-am petrecut restul întâlnirii gândindu-mă la tine, la sărutul tău, la gustul tău. îşi îngroapă faţa în gâtul meu, inspirându-mi parfumul şi făcându-mi tot corpul să tremure drept răspuns. Apoi, continuă el, ridicându-şi capul şi privindu-mă iar, după ce s-a terminat prostia aia,

nici măcar nu m-am mai gândit. M-am urcat în maşină şi am venit aici. Mi-am promis că mă voi comporta exemplar, că voi sta puţin cât să putem comanda ceva de mâncare şi să vorbim. Mă muşcă uşor de bărbie. însă, exact când încercam să mă conving să-mi ţin mâinile departe de tine, sun la sonerie şi o „fecioară” în lenjerie intimă îmi deschide uşa, înnebunindu-mă. Linge locul pe care tocmai l-a muşcat şi eu reuşesc să mă adun pentru a forma o propoziţie.

- Credeam că sunt o zână, spun eu cu o voce răguşită, râzând. Mă muşcă din nou.
- O zână, o fecioară... nu contează. Toate fac din bărbaţi băieţi, ne fac să pierdem noţiunea timpului şi a spaţiului... şi ne fac să ne dorim... totul. în cele din urmă, cedează şi mă sărută. Şi este un sărut complet diferit de cele pe care mi le-a dat până acum. Este plin de dorinţă, da, dar se simte atât de bine. Potrivirea perfectă, ca şi cum gura noastră ar fi modelată pentru a fi mereu atât de aproape una de alta. îşi adânceşte sărutul şi îşi împinge corpul mai mult într-al meu. îmi împletesc automat picioarele în jurul şoldurilor lui, iar el geme tare când trupurile noastre se unesc, separate doar de materialul hainelor pe care le purtăm.

El încetineşte ritmul şi îmi revin din nou în fire. Deschid ochii leneş şi el mă priveşte cu un zâmbet periculos pe faţă. încerc să mă mişc ca să pot fi deasupra lui, dar el mă ţine nemişcată, lipită de pat. îmi trec mâinile pe spatele lui, întinzând mâna spre fermoarul pantalonilor, însă cuvintele lui mă opresc.

- Dacă nu stai nemişcată, o să mă fac de râs, spune el şi râde.

- Dar vreau să... încerc să vorbesc, dar el îmi pune un deget pe buze, reducându- mă la tăcere.

- Ştiu. Şi eu. Foarte mult. Mai mult decât orice. Iar dacă începem acum, nu o să mă mai pot opri. Şi nu vreau ca prima oară pentru noi să fie ceva rapid, după muncă, spune el şi simt că am lacrimi în ochi. Nu am fost niciodată cu un tip care să-şi facă griji cu privire la ceva special, mai ales într-un moment ca acesta, îmi dau seama atunci că, înainte de Cadu, fiecare relaţie pe care am avut-o a fost una superficială... chiar şi ultima mea relaţie, care a durat mai mult, nu a fost niciodată pe jumătate la fel de bună ca acum cu Cadu.

Se uită curios la mine şi îmi şterge o lacrimă pe care nu am reuşit să mi-o reţin.
- Şşş... Privirea i se schimbă în timp ce faţa i se luminează cu un zâmbet minunat. Ştiu... spune el, părând că înţelege perfect ce simt. Şi eu simt la fel, spune el şi îmi sărută buzele uşor. Dar weekend-ul acesta vei fi a mea. Zâmbeşte din nou şi, de data asta, are o privire de băiat obraznic.

- îmi spui unde mergem?

- O să îţi spun. După ce îmi zici unde este baia. Am nevoie de un duş rece să-mi limpezesc gândurile, spune el şi râdem amândoi. Se ridică şi îmi dă mâna să mă ajute şi pe mine să mă ridic. îi arăt baia, îi dau un prosop curat şi îl las la duş, gândindu-mă ca ar trebui să-mi pun şi eu nişte haine pe mine cât el este în baie.

- Mari?, mă cheamă el, iar eu mă întorc spre uşă.

-Da?

- Nici să nu îndrăzneşti să te schimbi. Am nevoie să admir în

continuare priveliştea, spune el într-un mod obraznic şi sunt şocată, gândindu-mă că poate îmi poate auzi gândurile.

După duş, iese din baie având doar pantalonii pe el, care îi atârnă pe şolduri, amintindu-mi de momentul în care am avut picioarele în jurul corpului lui.
Clatin din cap, încercând să scap de amintirea aceea înainte să sar pe el şi să-l fac
să termine ceea ce a început. Sună soneria şi, înainte să pot să reacţionez, îl văd îndreptându-se spre uşă.

- Acea privelişte cerească este toată a mea, spune el, făcându-mă să roşesc la gândul la toate hainele pe care nu le port. Cadu merge spre uşă, în timp ce eu mă ascund în hol, iar el îl salută pe băiatul cu livrările. Doamne! Când a comandat mâncare? îl aud vorbind, apoi un „păstrează restul" şi închide uşa.

Se duce la masa din sufragerie şi aşează cutia de pizza pe ea, în timp ce eu merg în bucătărie să iau pahare, farfurii şi tacâmuri. Când revin, se întoarce spre mine, zâmbind când mă vede.

- Mulţumesc, frumoaso, spune, arătându-şi gropiţele.

- Eu sunt cea care îţi datorează mulţumiri. Eram condamnată la un sendviş plictisitor, iar tu mi-ai salvat viaţa cu o pizza delicioasă, spun eu râzând. Apoi mă apropii, inspirând acel miros minunat. O,

Doamne! Brânză şi pepperoni! Mă apropii şi mai mult de cutie şi inspir profund parfumul perfecţiunii alimentelor. Este un obicei prost, ştiu, dar nu mă pot abţine. Râde în hohote şi mă întorc spre el, stânjenită. Bravo, Mari! Să-ţi arăţi obieciurile proaste în faţa iubitului tău superb nu sunt o modalitate bună de a-l face să te placă.

- îmi pare rău, nu m-am putut abţine, spun eu, iar el mă trage mai aproape, sărutându-mă.

- Nu-ţi face griji! Nu mă voi mai uita niciodată la fel la o pizza cu brânză şi pepperoni, murmură el, încă ţinându-mă în braţe. Eşti incredibilă, Mari! Nu am întâlnit niciodată pe nimeni ca tine. Cred că eşti o vrăjitoare.
- O, nu!, spun eu râzând. Pot să accept partea cu zâna. Poate chiar şi fecioara. Dar o vrăjitoare? Nuuuu. Vrăjitoarele sunt urâte. Nu sunt OK.

- Eşti cea mai tare vrăjitoare pe care am văzut-o vreodată. Eşti fermecătoare. Eşti un amestec de zână, fecioară şi vrăjitoare, prinse într-un corp de prinţesă.

O, fir-ar! Spune-mi, cum aş putea să nu mă îndrăgostesc de acest bărbat?

- Vino să mâncăm până nu mă răzgândesc! îmi trage scaunul şi, odată ce m-am aşezat, se aşază şi el lângă mine.

Mâncăm pizza, iar el se uită ciudat la mine. îi dau una dintre farfurii cu o felie pe ea şi o ia zâmbind. Dintr-o dată, îmi dau seama că,

probabil, să mănânce aşa, nu este ceva ce face des. Nu pot să mi-l imaginez acasă într-o vineri seara, mâncând pizza şi bând Cola. La naiba, nici măcar nu am acele tipuri de şerveţele elegante din material textil.

- Mmmmm, geme el lângă mine şi sunt destul de sigură că îl văd cu gura deschisă, aproape salivând. Ai avut perfectă dreptate. Aceasta este cea mai bună pizza mâncată vreodată.

- Trebuie să întreb. De unde a venit asta? Nu-mi aduc aminte să te fii văzut comandând-o.

- Am comandat-o când am ajuns aici. Am luat numărul de telefon de la portar,
spune el, luând o nouă îmbucătură.

- Nu aş fi crezut că eşti genul de om care s-ar bucura de un lucru atât de simplu precum o pizza cu brânză şi pepperoni...

- Sunt un om simplu, Mari. Momentele mă fac fericit, nu lucrurile sau situaţiile. Nu-mi pasă dacă stau în camera ta de zi şi mănânc pizza sau dacă sunt într-un restaurant de cinci stele. Momentul şi oamenii cu care mă aflu sunt mai importante decât orice altceva, spune el şi zâmbeşte.

Continuăm să vorbim şi să mâncăm. Este o persoană distractivă şi încântătoare, politicoasă, inteligentă şi cu care se poate vorbi uşor. Simt că pot să-i spun orice, iar Cadu pare să aibă mereu o remarcă haioasă sau interesantă cu privire la ce-i povestesc. Orele trec, iar

ziua de vineri, care am crezut că va fi plictisitoare, se transformă într-o noapte minunată.

Apoi îşi verifică ceasul şi îşi trece mâna prin păr, ridicându-se de pe canapea.

- La naiba! Trebuie să plec. Şi tu trebuie să dormi. Doamne! Este aproape miezul nopţii!

- Nu-i nimic, m-am obişnuit să mă culc târziu, spun eu. Casc, în ciuda a ceea ce tocmai am spus, iar el râde.

- Da, domnişoară, nu-vreau-să dorm. Dar trebuie să te odihneşti, pentru că ai de făcut bagaje pentru mâine când plecăm la drum.
- Drum?

- Da. Zâmbeşte ca un băieţel. Să-ţi iei un bagaj mic. Haine pentru sâmbătă şi duminică. Este puţin mai frig acolo, aşa că să-ţi iei şi o haină. Haine confortabile, OK? O pereche de pantofi sport şi ceva mai elegant dacă o să vrem să ieşim noaptea. îl privesc, confuză.

- Unde mergem?

- Undeva ce eu numesc paradis. Asta este tot ce trebuie să ştii.

- Ooo... şoptesc eu, iar el se apropie strecurându-şi braţele în jurul taliei mele.

- Acest weekend va fi special. Te voi duce în paradis pentru că acolo ar trebui să fie îngerii. Buzele lui le găsesc pe ale mele şi simt un fior pe şira spinării. Mă sărută încet, dar profund. Atingerea lui, combinată cu vorbele sale, mă agită şi mă înnebuneşte. Unde este acel telefon al tău şi toate miile tale de alarme?, întreabă el, iar eu arăt spre masă.

Cadu ia telefonul, intră în Alarme şi zâmbeşte când vede cât de multe am setate. Apasă câteva opţiuni pe ecran şi apoi îl pune în buzunar. Zâmbetul lui se lărgeşte în timp ce se îndreaptă spre mine. Când e deja aproape, mă ia în braţe.

- Ooo... murmur eu, iar el zâmbeşte, ducându-mă în camera mea. Ce faci?, întreb eu, confuză şi uluită de mirosul gelului meu de duş pe pielea lui.
- Te bag în pat. Mă aşează în pat şi mă înveleşte cu o pătură.

- Dar trebuie să..., încep eu să vorbesc, dar el mă întrerupe.

- Voi curăţa totul înainte de a pleca. Vreau să te odihneşti. Alarma ta este setată pentru mâine dimineaţă la opt fără cinci. Am setat opt alarme, la o distanţă de zece minute. Va trebui să-mi explici mai târziu.

- E ca să mă pot trezi treptat, spun eu, simţindu-mi obrajii arzând.

- O, Mari! Ce mă fac eu cu tine?, zice el zâmbind. îi zâmbesc înapoi, gândindu- mă la ce ar trebui să fac eu cu el. Cadu mă sărută uşor pe buze şi se dă înapoi, stingând lumina. De îndată ce închid ochii, simt

că corpul meu se relaxează în timp ce somnul pune stăpânire pe mine. De departe, aud robinetul deschizându- se în bucătărie şi ultimul meu gând conştient este că, pe lângă toate, este şi un om desăvârşit. Un om cu adevărat fericit, care şi-a setat obiectivele şi a realizat tot ce-a visat.

Cad într-un somn adânc şi, dintr-o dată, mă aflu într-un loc frumos, noaptea, cu un cer plin de stele. Nu mă pot opri din a admira cerul magnific când, dintr-o dată, simt ceva cald care îmi învălui corpul, iar apoi, cel mai blând sărut pe buze.

- Somn uşor, îngerul meu! Mâine, la ora asta, vom dormi împreună, iar tu vei fi în braţele mele. Atunci vei fi complet a mea. Vocea lui răguşită şi sexy îmi rezonează în urechi şi, înainte să-mi dau seama, s-a făcut complet întuneric. Căldura lui este cea care mă linişteşte şi mă ajută să dorm în continuare.

19

Am ajuns acasă beat.

Beat de dorinţă, fericire, pasiune. Toată şedinţa mi-am petrecut-o gândindu-mă la ea şi, când în sfârşit s-a terminat, nici măcar nu am mai stat pe gânduri, ci am plecat grăbit, până am parcat în faţa clădirii ei. Nu m-am mai simţit niciodată aşa. Mari este cea mai puţin superficială persoană pe care o cunosc. E amuzantă, haioasă, inteligentă. Şi umilă. Nu am mai întâlnit până acum nicio femeie care să mă facă să mă simt în largul meu.

Când am ajuns în faţa blocului ei aveam fluturi în stomac şi acel sentiment de nerăbdare. I-am cerut portarului ajutor să comand pizza, din moment ce nu sunt familiarizat prea mult cu zona. Mi-a sugerat să comand cu brânză şi pepperoni, pizza ei obişnuită.

Am urcat la etajul al treilea, unde locuia ea, cu inima bătându-mi nebuneşte în piept. Am sunat la uşă, plănuind să zâmbesc şi să-i spun că mi-a fost dor de ea, dar toate gândurile şi cuvintele mi s-au evaporat când ea a deschis uşa purtând acea lenjerie neagră din bumbac. Cine ştia că bumbacul m-ar putea înnebuni aşa.

Cobor din maşină în garajul clădirii mele şi intru în lift, retrăind momentele petrecute cu ea. Jocurile de seducţie din dormitorul ei, plăcerea de pe chipul ei, zâmbetul şi parfumul ei... Intru în apartament amintindu-mi de cina noastră. Nici nu-mi amintesc cât de mult a trecut de când nu am mai mâncat pizza şi nu am mai avut o conversaţie frumoasă cu o femeie. Să mănânci pizza este de neconceput printre oamenii pe care îi cunosc. Mă duc în dormitor şi, când aprind

lumina, imaginea ei întinsă în patul meu în prima noapte pe care am petrecut-o împreună mă loveşte din plin şi îmi dau seama că sunt îndrăgostit. îmi dau jos cămaşa, aruncând-o pe scaunul din colţ, şi zâmbesc, realizând că ceea ce simt nu îmi provoacă frică, ci bucurie. Eram iremediabil îndrăgostit de acea zână cu ochi căprui şi curbe delicioase şi nu mă puteam gândi decât cum să am grijă de ea şi să o fac fericită. Şi exact asta intenţionam să fac în weekend.

Plănuiesc să o duc la casa mea din Itaipava, locul meu preferat din lumea asta. Mi-am petrecut acolo fiecare vacanţă de vară cu bunicii mei. După ce ei au murit, mi-au lăsat acea mică bucată de rai. Nu am mai dus pe nimeni acolo. Acesta era refugiul meu. Un loc în care să merg, să mă bucur de vremea răcoroasă şi să fiu lăsat singur cu gândurile mele. Casa aceea este locul în care sunt cu adevărat fericit. Iar acum, abia aştept să pot împărtăşi locul meu special cu ea, aşa cum ea a împărtăşit fiecare aspect al vieţii ei cu mine.

Mă duc la baie. Sunt nerăbdător şi entuziasmat pentru weekend-ul acesta. Mă spăl, pregătindu-mă de culcare şi făcând planuri pentru a doua zi. Cred că o să plec în jur de nouă şi jumătate ca ea să aibă timp să se odihnească şi să-şi împacheteze lucrurile. Mi-e mai uşor. Nu trebuie să-mi fac bagajele, deoarece multe dintre lucrurile mele sunt deja acolo. Stau întins în pat, amintindu-mi momentul în care am învelit-o înainte de a adormi. Amintirea sărutului ei somnoros îmi încălzeşte inima şi mă învăluie într-un somn liniştitor, plin de vise fericite despre fata care devenise deja atât de importantă pentru mine.

în sfârşit a venit ziua de sâmbătă. Mă trezesc devreme şi merg direct la bucătărie să-mi iau o ceaşcă de cafea ca să mă trezesc. Mă duc la

fereastră cu ceaşca în mână, admirând priveliştea incredibilă din faţa mea, gândindu-mă la cât de norocos sunt. Am o slujbă pe care o iubesc, o viaţă confortabilă şi o femeie minunată.
Telefonul meu vibrează, anunţând că am primit un mesaj, distrăgându-mi atenţia de la gândurile mele. Este un mesaj de la Mari.

Mari: Bună dimineaţa, domnule Misterios! M-am trezit şi sunt pregătită şi nerăbdătoare să fiu răpită. Trimite-mi instrucţiuni! A! Să nu uit. Mulţumesc pentru setarea alarmelor. Mă voi învăţa să fiu răsfăţată dacă continui aşa. Hahaha ^ xoxo

Eu: Bună dimineaţa, frumoaso! Plec în cinci minute. Momentan, singura mea instrucţiune este să-ţi aduci zâmbetul acela frumos. Weekend-ul acesta vei fi a mea şi abia aştept să fim împreună. în ce priveşte alarmele, te poţi obişnui, pentru că intenţionez să te răsfăţ. Ne vedem curând!

îmi termin cafeaua, mă spăl pe dinţi şi plec să o iau. Pornesc muzica în maşină când, din boxe începe să se audă „ Magic" al lui Coldplay. îmi amintesc conversaţiile noastre despre muzică din prima noapte petrecută împreună când ea mi-a spus că iubeşte pop-rock-ul brazilian. A fost amuzant felul în care muzica a jucat un rol în momentele noastre împreună şi cum, în cele din urmă, melodia perfectă începe exact la momentul potrivit, făcând povestea noastră cu atât mai specială. Schimb melodiile când, dintr-o dată ajung la melodia ei preferată şi încep să cânt. Când îmi dau seama ce fac, încep să râd de cât de ciudat pare. Nu-mi amintesc nici măcar un moment în ultimii ani în care să mă fi simţit atât de relaxat încât să cânt în maşină.

Având în vedere că sâmbătă dimineaţa nu este prea mult trafic, ajung destul de repede pe strada unde locuieşte Mari, iar ceea ce văd când mă uit în faţă mă lasă fără suflare. Ea mă aşteaptă în faţa clădirii, purtând o bluză roz care îi scoate sânii în evidenţă şi o pereche de blugi strâmţi de culoare închisă, care i se potrivesc perfect pe şolduri. Are în mână o jachetă subţire şi, lângă ea, jos, o geantă mică neagră. Opresc maşina şi o văd zâmbind. Cobor repede şi mă îndrept grăbit spre ea pentru a o prinde într-o îmbrăţişare strânsă de parcă nu aş fi văzut-o de o veşnicie. Ea mă face să ard pe dinăuntru şi simt că nu îmi pot ascunde sentimentele.

- Arăţi minunat, îi şoptesc eu la ureche, iar ea zâmbeşte.

- Mulţumesc. îi dau drumul din îmbrăţişare, îi iau geanta, o apuc de mână şi o conduc la maşină.

- Acum îmi spui unde mergem?, întreabă ea.

- Hmmm..., murmur eu, aşezând bagajele în portbagaj, apoi deschizând uşa din dreapta pentru ca ea să poată intra. Nu încă. Ce fel de răpitor aş mai fi dacă ţi-aş spune unde te voi ţine ostatică?, zic eu râzând în timp ce închid uşa şi ocolesc maşina. Când intru, ea mă priveşte cu un zâmbet cald şi cu ochi strălucitori.

- Nu-i aşa că eşti amuzant?

Râd şi pornesc maşina.

- Iar tu eşti frumoasă, îi răspund eu, iar ea zâmbeşte. Conduc spre

Itaipava, în regiunea montană a Rio-ului.

Pe drum, vorbim despre sport. îi spun cât de pasionat sunt de surfing şi că, atunci când eram mic, m-am gândit să devin surfer profesionist.
- Ba chiar mi-am petrecut şi câteva luni în Hawaii, antrenându-mă, spun eu, iar ea devine tăcută. Hei, frumoaso! Ce s-a întâmplat?, o întreb eu, luându-mi privirea de la drum pentru o secundă ca să mă uit la ea.

- Nu e nimic..., zice ea, iar eu îngheţ.

- Te rog, spune-mi!

- Uneori mă gândesc la cât de diferite sunt lumile în care trăim, îmi explică ea, iar eu o privesc confuz. Da, Cadu! Tu provii dintr-o familie bogată. Ai locuit în străinătate, ai călătorit, locuieşti într-un apartament superb cu vedere la ocean... Respiră adânc, fără să mă privească, apoi continuă. Eu sunt la polul opus. Familia mea este una simplă, eu locuiesc în suburbii şi cel mai departe loc unde am mers a fost până la Juiz de Fora cu nişte prieteni din facultate. Şi sunt îngrozită de avioane.

- Şi, care e problema cu asta?, întreb eu, încă confuz în urma explicaţiei ei.

- Problema este că mă întreb uneori când vei începe să-ţi pierzi interesul pentru mine atunci când toatea astea nu vor mai reprezenta nimic nou pentru tine, continuă ea. Văd o zonă de parcare şi opresc. Odată ce am parcat, îmi desfac centura de siguranţă şi mă întorc spre ea, trăgând-o spre mine într-un sărut pasional. Este mai intens decât am intenţionat iniţial. Odată ce limba mea o atinge pe a ei, totul în

jurul nostru dispare şi căldura corpului ei pune stăpânire pe mine. O aud gemând şi adâncesc sărutul, trecându-i un braţ în jurul taliei şi trăgând-o spre mine. Cealaltă mână se întinde spre părul ei, o apuc strâns şi o trag şi mai aproape de mine. Continui să-i explorez gura cu limba, provocând-o. încetinesc treptat sărutul până când buzele ni se despart. Fără să o las să se
îndepărteze şi, încă ţinând-o strâns, o înfrunt.

- Să nu crezi niciodată că ceea ce simt pentru tine este ceva trecător sau lipsit de importanţă. Nu-mi pasă de ceea ce ai sau nu, dacă familia ta este săracă sau dacă nu ai fost niciodată în străinătate. Sunt mândru de cine eşti acum şi cred că familia ta este una grozavă dacă a reuşit să te crească astfel. Iar eu vreau să fiu cel care te va duce să vizitezi lumea. începând cu destinaţia noastră...

- Pe care tot nu ai de gând să mi-o dezvălui?, zâmbeşte ea, întrerupându-mă.

- Nu o să îţi spun încă unde mergem..., râd eu. Dar când o să urcăm într-un avion, o să te ţin de mână. O sărut din nou, îi pun centura de siguranţă la loc, apoi o fixez pe a mea şi mă întorc la drum cu un zâmbet mulţumit pe buze. începem să vorbim din nou, iar acum o simt mai relaxată şi mai puţin îngrijorată după mica noastră discuţie.

Mari

Am continuat să conducem spre lanţul muntos. Eram foarte curioasă, dar fericită că sunt aici. Cadu se dovedea a fi o companie excelentă: era distractiv, inteligent şi un bun ascultător. Orice aş fi spus, el asculta cu atenţie. Probabil este un bărbat cu suflet de femeie în ce priveşte acest aspect, iar simplul gând la acel sărut când a oprit maşina îmi face picioarele să tremure, iar fluturii din stomacul meu să o ia razna de nervozitatea legată de anticipare. Ştiam ce urmează să se întâmple în weekend. Doi oameni care ardeau de dorinţă nu ar fi putut niciodată să plece într-o călătorie romantică şi să-şi ţină mâinile acasă. Promisiunile lui tăcute aveau să se împlinească în sfârşit şi vom face următorul pas în relaţia noastră, ceea ce fusese mereu o mare problemă pentru mine.

Purtam o conversaţie animată despre filme când am văzut semnul pe care scria Petropolis. Eram extaziată, iubeam oraşul, însă înainte să pot spune ceva, văd că el continuă să meargă mai departe. îmi închid şi deschid gura ca un peşte, neştiind ce să spun.

- Este totul în regulă?, întreabă el zâmbind.

- Ăăă... sigur! Doar mă gândeam..., încep eu să spun, confuză, iar el începe să râdă.

- Aproape am ajuns, frumoaso! Mă ţine de mână şi o sărută, făcându-mă să oftez. Conduce mai departe pe drumul principal până ajungem la ieşirea spre Itaipava şi îl văd zâmbind în timp ce se îndreaptă spre ieşire.

- Itaipava?, întreb eu.

Petropolis este un oraş frumos, plin de locuri minunate de vizitat, pe lângă faptul că are o mulţime de baruri şi restaurante. Se uită repede la mine, zâmbeşte şi îmi face cu ochiul, concentrându-se din nou la drum. Menţinem tăcerea, bucurându- ne de melodia care se aude din boxe. Aproximativ un sfert de oră mai târziu, parchează maşina în faţa a ceea ce trebuie să fie cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată. Apoi iese din maşină, îmi deschide portiera, ţinându-mă de mână ca să mă ajute să ies. Pur şi simplu rămân cu gura căscată la acest loc magic, incapabilă să scot un cuvânt.

Construită pe o zonă în pantă, casa cu trei etaje este realizată din lemnde culoare deschisă, ceea ce îmi aminteşte de o cabană de la munte – deşi să numeşti această casă „cabană” este o adevărată subestimare. Pereţii de sticlă din jurul casei conferă clădirii rustice o notă modernă. Partea din faţă este împodobită cu o explozie de culori de la cea mai frumoasă grădină pe care am văzut-o vreodată.

- Să intrăm!, spune el, împletindu-şi degetele cu ale mele. Aerul rece de munte este minunat şi mă face să tremur uşor, iar Cadu mă trage mai aproape, încălzindu-mă cu corpul lui.

Deschide uşa cu o cheie pe care o scoate din buzunar şi apoi mă împinge uşor în casă. Mă uit în jur şi sunt şi mai uimită. Sufrageria are un tavan înalt, pereţii şi fundaţia sunt din piatră şi lemn, iar tavanul este căptuşit cu bambus răsucit. Mobilierul, un amestec de vechi şi nou, combină texturi moi cu diverse culori şi imprimeuri, făcând totul special şi confortabil. în colţul camerei, un şemineu aprins dă o căldură plăcută pe care o simt odată ce păşim înăuntru. Lucrul ciudat este că aceasta nu pare a fi casa unui burlac. Chiar deloc. Pare casa unei familii fericite şi unite. îmi imaginez mai multe persoane stând împreună în jurul şemineului, în sufragerie, vorbind,

în timp ce copiii aleargă prin jur. O, Doamne! La ce mă gândesc?
- Bine ai venit în casa mea!, spune el, zâmbind larg, făcându-mă şi pe mine să zâmbesc ca urmare a fericirii ce se citeşte pe faţa lui.

- Credeam că locuieşti în Leblon şi că asta e mai degrabă o casă la ţară, spun eu, simţindu-mă stânjenită pentru că numesc acest conac drept casă de la ţară. Oh, Mari, mereu spui ceva greşit!

- Nu se spune că de fapt casa este acolo unde este şi inima ta? A mea este aici, spune el, simţindu-i-se tandreţea în voce. A aparţinut bunicilor mei. Obişnuiam să vin des aici în copilărie şi adolescenţă. Iubesc acest loc şi tot ce a însemnat el pentru bunicii mei. Familia noastră obişnuia să se reunească aici la petreceri, zile de naştere, sărbători. Atunci când s-au dus, mi-au lăsat-o mie.

- Este o casă frumoasă. îţi mulţumesc că m-ai adus aici şi că împărtăşeşti asta cu mine, spun eu, simţindu-mă emoţionată, apoi mă ridic pe vârfuri şi-l sărut uşor pe buze. Când ne despărţim, el se uită la mine şi zâmbeşte, părând foarte fericit.

- Vino să-ţi arăt restul! Mă prinde de mână şi mă duce printr-un tur al casei.

Ştiam că şi restul casei trebuie să fie minunat, dar, cumva, frumuseţea din jurul meu a reuşit să mă uimească şi mai mult. Nu era o surpriză de ce iubea această casă. Nu numai că era frumoasă, dar şi foarte confortabilă. Am trecut pe lângă o sală de mese superbă, urmată de „camera băieţilor”, care era un tip de sală de jocuri cu o masă de biliard, o masă pentru cărţi de joc şi un televizor uriaş. îmi arată „jucăriile” lui şi mă sprijin de masa de biliard în timp ce el vorbeşte. Apoi, dintr-o dată, îi surprind o privire diferită în timp ce îl văd

apropiindu-se. Mâinile lui se sprijină de o parte şi de alta a corpului meu, blocându-mă între el şi masă. Simt cum îmi tremură corpul când se apropie şi mai mult, buzele lui atingându- mi gâtul. îl simt inspirând adânc, trimiţându-mi fiori în tot corpul şi făcându-mi picioarele să tremure.

- Parfumul tău mă înnebuneşte, ştiai asta?, întreabă el, iar eu dau din cap, incapabilă să spun „nu". Văzându-te cum te sprijini de masă, mă face să-mi imaginez cum ar fi să stai întinsă pe ea, cu părul lăsat liber... Respiră adânc şi face un mic pas înapoi. Vino, să vedem şi restul casei înainte să mă răzgândesc, spune el, apoi îşi împleteşte din nou mâna într-a mea, ducându-mă sus.

La etajul doi se află dormitoarele. îmi arată două camere mari de oaspeţi, ambele cu băi proprii şi o vedere frumoasă spre munte. A treia cameră fusese cu siguranţă destinată copiilor, pentru că era plină cu jucării, două paturi supraetajate şi alte două pătuţuri, decorate cu imprimeuri cu animale pufoase.

- Bunica mea a decorat această cameră. Şi-a dorit ca părinţii, unchii şi mătuşile mele să poată veni aici şi să se simtă confortabil.

- Este frumoasă, Cadu!, spun eu sincer, mişcată de toată dragostea care înconjoară acest loc. După ce ieşim din cameră, ne oprim în faţa ultimei uşi. O deschide şi vorbeşte zâmbind, în timp ce mă conduce în dormitorul matrimonial.

- Asta este camera mea. Zâmbetul i se lărgeşte şi ochii îi strălucesc în timp ce vorbeşte. Aş fi foarte fericit dacă am împărţi-o weekend-ul acesta. Simt că mi se încălzeşte faţa şi sunt sigură că m-am înroşit. Mă uit în jos spre podea şi încerc să-mi găsesc curajul de a-i spune

ceea ce vrea să audă.

- Nimic nu m-ar face mai fericită decât să dorm în braţele tale. Cadu mă apucă uşor de mână şi mă trage spre el.
Privirile ni se întâlnesc şi pot vedea o licărire de dorinţă şi fericire în el. îmi zâmbeşte, iar eu îi zâmbesc înapoi, simţindu-mă îndrăgostită fără speranţă. El trezeşte în mine sentimente pe care nu le-am simţit niciodată faţă de nimeni. Cu mâna rămasă liberă îmi mângâie faţa, ochii lui fixându-mi buzele. îşi apleacă uşor faţa spre mine, iar buzele lui le întâlneşte pe ale mele. Este un sărut uşor, moale şi aproape cast. Când ne despărţim încet, îmi zâmbeşte călduros şi arată ca un băieţel în timp ce îmi şopteşte la ureche: „ Mulţumesc. Haide, mai avem de văzut!”

Mă ţine de mână şi mă duce în hol. Urcăm încă un set de scări şi ajungem în cea mai frumoasă zonă de până acum. în partea de sus a casei, înconjurată de pereţi de sticlă de la podea până la tavan, se află o piscină hexagonală. Podeaua din lemn o face să pară confortabilă şi, deşi este puţin rece, sunt tentată să înot.

- Este caldă, îmi spune el, observând felul în care privesc apa. în seara aceasta vom lua masa aici şi, dacă vrei, poţi să înoţi. Zâmbetul lui se lărgeşte.

- Nu mi-am adus niciun costum de baie, spun eu, iar zâmbetul lui pare şi mai mare acum.

- Nu mă deranjează să înoţi dezbrăcată, şopteşte el şi simt că faţa mea ia foc. Cadu râde şi mă îmbrăţişează. îmi place felul în care

reacţionezi, ştii? Ştiam că o să roşeşti. Eşti chiar adorabilă.

Mă sărută pe frunte şi, ţinându-mă în continuare de mână, mă trage spre o uşă de sticlă care duce spre o terasă minunată. Este atât de mare încât ai putea găzdui cu uşurinţă o petrecere acolo. Piscina se continuă spre terasa acum deschisă larg, cu
marginile înconjurate de pietre. Cadu mă trage spre margine unde simt că mi se opreşte respiraţia de la priveliştea uimitoare a vârfului Itaipavei care se deschide în faţa ochilor noştri.

- Uau..., murmur eu admirând acea privelişte. E frumos aici, Cadu.

- Este chiar mai frumos noaptea. Pentru că suntem în munţi şi sunt atât de mulţi copaci şi aerul este mai pur, dacă avem noroc şi vremea nu se schimbă, vom avea o noapte magică înstelată. Zâmbeşte şi îşi trece degetele peste obrazul meu. Apoi, pare că se gândeşte la ceva şi devine serios. Mă bucur că ai venit, Mari! Mă bucur că pot împărtăşi asta cu tine.

- Mă bucur că m-ai invitat. Este uimitor. îi zâmbesc, fericită că în sfârşit putem petrece mai mult timp împreună să ne cunoaştem mai bine. Dintr-odată îl simt din nou cum mă priveşte. Mă întorc cu faţa spre el.

- Ce s-a întâmplat?, întreb îngrijorată că aş fi putut cumva să-l jignesc sau să fi arătat lipsă de respect în vreun fel, însă nu mă pot gândi la nimic greşit.

- Nu e nimic, frumoaso, spune el, clătinând din cap şi îmbrăţişându-mă, în timp ce ne uităm la cea mai frumoasă privelişte a oraşului.

20

Am petrecut o zi minunată împreună. Da, aveam încă îndoieli uneori, ba chiar şi unele suspiciuni, ca atunci când eram înăuntru şi ea a spus că se bucură că am invitat-o. în acel moment, mă temeam că e fericită doar pentru că este impresionată de casă. Am cunoscut femei care au stat cu mine doar pentru banii mei şi, uneori, îmi aminteam inevitabil de conversaţia avută cu fratele meu. Dar apoi Mari m-a privit cu ochii ei de fetiţă inocentă, părând atât de îngrijorată, încât am uitat de orice altceva şi tot ceea ce voiam era să o ţin lipită de mine.

După ce i-am arătat casa, am dus-o să vadă oraşul. Ne-am petrecut ziua explorând centrul oraşului Itaipava. Mari a cumpărat o mulţime de suveniruri pentru mama şi prietenii ei, inclusiv pentru Lais, dar ceea ce m-a surprins cu adevărat a fost faţa pe care a făcut-o atunci când am scos portofelul să plătesc. A părut atât de enervată şi, înainte să am ocazia să reacţionez, şi-a scos banii şi şi-a plătit cumpărăturile. A fost o surpriză pentru mine, deoarece femeile cu care mă întâlneam de obicei se aşteptau mereu să plătesc nu numai pentru cheltuielile noastre, ci şi pentru cumpărăturile lor. Comportamentul ei m-a derutat şi nu ştiam ce să cred despre situaţie. După ce ne-am plimbat o vreme, am mers să luăm prânzul la un restaurant italian din apropierea centrului oraşului. Timp de câteva ore, am vorbit, am râs şi ne-am distrat. După prânz am mers la castelul din Itaipava, un vechi castel medieval care acum găzduieşte petreceri şi este rareori deschis pentru vizitatori. însă am reuşit să trag nişte sfori şi am primit un tur însoţiţi de un ghid. Mari şi-a petrecut toată după-amiaza plimbându-se prin numeroasele camere ale castelului, adresând tot felul de întrebări ghidului, în timp ce eu nu-mi puteam lua ochii de la ea, gândindu-mă la toate sentimentele conflictuale pe care le-a trezit în mine.

Când am ajuns în biblioteca magnificului castel, părea că era pe cale să plângă. Am văzut-o cum se opreşte în faţa rafturilor uriaşe şi cum admiră toate cărţile rare cu un fel de reverenţă în ochi pe care nu o mai văzusem niciodată.
- Oh, Doamne!, şopteşte ea, admirând o carte.

- Ce s-a întâmplat?

- Este o copie foarte veche a cărţii Micul Prinţ, explică ea, privindu-mă cu ochii plini de lacrimi. Mă uit la ea, neştiind cum să fac faţă faptului că aproape plânge din cauza unei cărţi vechi.

- Acest exemplar este o ediţie foarte specială, foarte veche şi foarte rară. Ne-a fost donat de către un colecţionar, explică ghidul, iar ea este ochi şi urechi în timp ce el vorbeşte despre fiecare carte de pe acele rafturi. O văd pe Mari cum adresează diferite întrebări ghidului, iar eu devin brusc supărat pe mine pentru că mă gândesc uneori că ea ar putea fi falsă sau subtilă. în tot acest timp, Mari dă dovadă de integritate şi e nedrept din partea mea să mă îndoiesc de onestitatea ei.

Când ieşim din castel deja s-a întunecat şi este mult mai frig. Ne ţinem de mână şi o trag mai aproape de mine pentru o îmbrăţişare atunci când o văd tremurând. Se uită la mine şi zâmbeşte, iar inima îmi bate repede. Abia aştept seara asta. Suntem pe punctul să ducem relaţia noastră la un alt nivel şi, în sfârşit simt că este exact acolo unde mi-am dorit să fie din momentul în care am observat-o prima dată în acea zi în biroul meu, în urmă cu câteva săptămâni.

Ajungem la maşină şi, după ce pornesc, o trag spre mine pentru un sărut rapid, îmi zâmbeşte şi o văd cum îşi aşează o şuviţă de păr după ureche, apoi îmi strigă numele, exact când mă pregăteam să plecăm.
- Da, frumoaso?, răspund eu, întorcându-mi din nou privirea spre ea.

- Mulţumesc.

- Pentru ce?, întreb eu, confuz.

- Pentru această zi minunată. Nu voi uita niciodată că mi-ai dat şansa să arunc o privire la acel exemplar din Micul Prinţ. Toată ziua a fost minunată. Dar este genul de lucru pe care poate nu aş fi avut niciodată şansa să-l fac dacă nu erai tu.

Sună atât de minunat încât îmi face inima să tresalte.

- Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Şi eu m-am simţit minunat astăzi împreună. Zâmbesc înapoi. Chiar îţi place atât de mult Micul Prinţ?

- O ador. îmi place mult să citesc, însă această carte este specială pentru mine. Am învăţat atât de multe din ea, răspunde ea zâmbind, iar eu îi zâmbesc înapoi, gândindu-mă la cumpărăturile pe care urmează să le fac în timp ce ea o să fie la duş înainte de cină.
Ne-am întors de la uimitoarea vizită la Castelul din Itaipava, iar Cadu mă lasă singură în baia imensă să fac un duş şi să mă pregătesc pentru noapte. Am avut fluturi în stomac toată ziua, dar acum simt că îmi tremură picioarele şi stomacul mi se strânge. Nu sunt proastă. Ştiu ce urmează să se întâmple în noaptea asta. Aştept momentul acesta de când ne-am sărutat prima oară. Intru la duş, lăsând apa fierbinte să mă învăluie sperând că va spăla toată frica şi angoasa pe care o simt. Da, desigur că mi-e teamă. Nu am mai fost cu nimeni de doi ani. Nico relaţie, niciun iubit, nici sex. Iar acum am o relaţie, un iubit şi cu siguranţă o să fac sez în noaptea asta. Cu el. Bărbatul care mi-a tăiat răsuflarea şi m-a făcut să simt că plutesc printre nori. Bărbatul de care eram îndrăgostită.

Ies din duş şi mă întorc în dormitor să mă îmbrac, purtând doar un prosop înfăşurat în jurul meu. Când deschid uşa îl găsesc întins pe pat cu braţele încrucişate sub cap, privind în tavan. Apoi mă observă şi mă fixează cu privirea. Ştiam că ar fi trebuit să-mi iau hainele cu mine când am intrat la baie. Dar nu sunt obişnuită să împart camera cu o altă persoană. Cu un alt bărbat. Până să îmi amintesc toate astea,

este deja prea târziu. îmi simt tot corpul în flăcări.

- îmi pare rău, spun eu, privind în altă parte şi ţinându-mi prosopul înfăşurat peste sâni, de parcă viaţa mea ar depinde de asta.

- îţi pare rău pentru ce? Pentru că eşti cea mai frumoasă apariţie pe care am văzut-o vreodată?, întreabă el, iar ochii mei se măresc de uimire şi faţa îmi devine şi mai roşie decât era. Eşti una dintre cele mai frumoase femei pe care le- am întâlnit vreodată. Şi când eşti aşa, fără machiaj, cu părul ud şi aproape dezbrăcată, la doar câţiva metri distanţă de mine, eşti foarte sexy.
Inspir adânc, încercând să scap de jena care mă cuprinde, apoi mă întorc spre dulapul unde mi-am pus lucrurile în timp ce-i răspund.

- Cu siguranţă nu sunt una dintre cele mai frumoase femei pe care le-ai văzut vreodată, dar îţi mulţumesc pentru compliment, spun eu zâmbind. Mă bucur că îţi place.

înainte să am ocazia să deschid uşa pentru a-mi lua haine de schimb, e deja lângă mine şi mă întoarce cu faţa spre el. Braţele lui îmi blochează orice scăpare şi îi simt corpul atât de aproape de al meu... Buzele lui îmi ating gâtul, pornind de la claviculă în sus până ajunge la urechea mea.

- Niciodată să nu te mai îndoieşti când îţi spun că eşti frumoasă şi sexy, spune el, atingându-mi cu limba lobul urechii. Simt cum tot corpul îmi tremură şi îl simt şi pe el tremurând. îmi pune o mână pe talie, trăgându-mă mai aproape, permiţându-mi să-i simt excitarea pe abdomen. Eşti sexy, frumoasă şi nu vreau să mai aud că te îndoieşti de asta.

- Dar...

- Mari.

- Am văzut fetele cu care te întâlneşti. Eu nu sunt model.

- Dacă mi-aş fi dorit un model, aş fi fost cu unul. Dar tu eşti cea pe care o vreau,

Mariana! Şi te vreau cu totul, continuă el, apoi mă trage într-un sărut uluitor. Probabil acesta este cel mai intens sărut de până acum, sau, ca să fiu sinceră, cel mai intens sărut din viaţa mea. Limba lui îmi invadează gura, preluând controlul, ducând sărutul până la limită. Sunt pe cale să gem ca urmare a sentimentelor pe care acest sărut mi le dă când, dintr-o dată, se retrage brusc, cu respiraţia neuniformă.

- Voi face un duş acum înainte să fie prea târziu. îţi sugerez să te îmbraci înainte să ies din baie sau voi fi forţat să-mi schimb planurile, spune el şi se îndepărtează încet, scoţându-şi cămaşa în timp ce se îndreaptă către baie. Rămân nemişcată, sprijinită de dulap, fără suflare, cu picioarele tremurând. Apoi se opreşte în dreptul uşii, se întoarce spre mine şi spune: - Mari, de obicei nu
fac duşuri lungi! Zâmbetul lui seducător se lărgeşte în timp ce îşi descheie blugii. Mă întorc repede, deschid dulapul şi mă grăbesc să-mi iau nişte haine, iar el scoate un râs amuzat în timp ce închide uşa. Fac un duş rece, încercând să răcoresc focul care arde în mine. Nu am experimentat niciodată ceva atât de intens cu o femeie. Când sunt cu ea, simt ca atunci când citeşti o carte bună: vrei să ajungi la sfârşitul poveştii pentru a şti ce se va întâmpla, dar, în acelaşi timp, încerci să iei lucrurile încet, să savurezi fiecare moment, astfel încât să dureze mai mult. Tot ce îmi doream era să o arunc pe pat şi să fac dragoste cu ea până când am fi fost amândoi atât de pierduţi în senzaţii încât să nu ne mai amintim nici propriile nume. Dar sentimentele pe care mi le-a provocat, aşteptarea, acel fior pe şira spinării, acea emoţie constantă, toate mă ţineau suficient de puternic pentru a păstra controlul şi s-o pot seduce încet, făcând-o să simtă pentru mine tot ceea ce simţeam şi eu pentru ea.

îmi termin duşul şi mă întorc în dormitor şi nu sunt sigur dacă sunt bucuros sau trist că nu este acolo. Mă îmbrac cu o pereche de blugi de culoare închisă şi o cămaşă neagră, apoi plec desculţ prin casă să o caut. Urăsc să port pantofi şi, deşi ştiam că în casă este mai rece în

Cad
u

această perioadă a anului, încă îmi place să simt podeaua sub picioarele goale. O caut pe Mari peste tot dar nu o găsesc. Cobor şi aud în depărtare un cântec care indică unde se află. Pe măsură ce mă apropii de sala de jocuri, muzica mă împresoară şi întreg corpul meu intră în stare de alertă.

Mă apropii de uşă, iar cântecul se aude acum şi mai tare. Când mă apropii, o văd într-o minunată rochie albastră, care se leagănă în timp ce ea se mişcă prin cameră, dansând.

îşi mişcă corpul în ritmul muzicii, cu ochii închişi în timp ce cântă, părând a fi complet pierdută în melodie. Acesta era unul dintre lucrurile care m-a vrăjit cel mai mult la Mari. E atât de simplă, dar în acelaşi timp, atât de intensă încât s-ar

pierde în muzică într-o asemenea măsură încât nimic altceva nu ar conta. Este cu siguranţă una dintre cele mai fermecătoare femei pe care le-am întâlnit în viaţa mea.

Fac câţiva paşi în cameră. încă nu ştie că sunt acolo, conectată la muzică. Când se întoarce din nou, cu ochii închişi, reuşesc să o apuc de mână şi să o trag spre mine, punându-i un braţ în jurul taliei ca să putem dansa împreună.

îi simt corpul tremurând de surprindere. îşi deschide apoi ochii. Are faţa îmbujorată de la dans şi devine şi mai strălucitoare când îşi dă seama că a fost prinsă. Zâmbesc şi totul în jurul nostru dispare. Ea are acel efect asupra mea. Mă face să-i acord toată atenţia mea. Tot ce trebuie să facă este să fie acolo. Mari îmi zâmbeşte înapoi, arătând în continuare confuză, într-un amestec de jenă şi teamă. Cântecul continuă şi dansăm împreună, cu trupurile aproape lipite, puţin mai încet decât o impune cântecul.

Zâmbetul meu se lărgeşte şi îi şoptesc la ureche:

- Abia aştept să te am!

- O, Doamne!, răspunde ea, iar eu râd, amuzat.

- Mai târziu, frumoaso! Am o surpriză pentru tine. Eşti gata?, întreb eu, iar ea dă din cap, confirmând. Vino, atunci! îi iau mâna într-a mea şi ieşim din sala de jocuri, urcând scările.
- Unde mergem?, întreabă ea curioasă. Sus?

- Nu chiar.

- Atunci, unde?, întreabă ea în timp ce urcăm încet primul set de scări.

- Curiozitatea a ucis pisica. Aşa că ai răbdare şi o să afli imediat.

- La naiba!, înjură ea, făcându-mă să râd. Eşti desculţ, continuă ea, arătând spre picioarele mele.

- Ştiu. Nu-mi place să port pantofi, spun râzând, apoi merg înainte spre terasă.

O rugasem pe doamna Lucia, care era un fel de menajeră, să ne comandă cina. Ea şi soţul ei Mârio au grijă de casă încă de pe vremea când trăiau bunicii mei. Pentru mine era aproape ca o bunică şi când i-am spus că o voi aduce aici pe Mari, mi-a pus tot felul de întrebări despre ea, despre mine şi despre noi. Aveam deplină încrederea în ea şi ştiam că va pregăti ceva uimitor, din moment ce şi-a dat seama cât de importantă este această femeie pentru mine.

Ajungem la etajul trei, unde se află piscina, şi înregistrez mental să nu uit să fac ceva să-i mulţumesc doamnei Lucia pentru ajutor. Spaţiul de relaxare se transformase într-un cadru romantic, perfect pentru noaptea pe care o aveam în minte. Piscina era plină de lumânări aprinse care pluteau pe apă, făcând atmosfera şi mai confortabilă. Pentru că se lăsase rece, uşile de sticlă erau închise, însă tot se putea vedea cerul înstelat. în colţul din dreapta, unde de obicei se aflau nişte şezlonguri, se afla acum o masă pentru două

persoane, cu farfuriile deja aşezate lângă lumânări şi un frumos buchet de bujori roz pal, identic cu cel pe care i-l dăruisem prima dată Marianei. Acesta era modul meu de a-i arăta că este la fel de frumoasă, unică şi specială pentru mine precum este acea floare.

- Uau..., şopteşte Mari. Mă uit la ea şi pare atât de încântată şi surprinsă în acelaşi timp. Zâmbesc şi o trag spre mine într-un sărut. Nu cred că m-am mai simţit vreodată atât de fericit cu nimeni în afară de ea.

- E minunat, Cadu! Se întoarce spre mine, cu un zâmbet larg pe faţă şi cu ochii strălucind puternic. într-o clipă, orice alt dubiu aş mai fi avut cu privire la ea a dispărut şi am rămas doar noi doi, privirea sa intensă, gustul sărutului ei şi eu care îmi doresc să fiu mereu cu ea.

O mişcare bruscă îmi atrage atenţia şi privesc repede spre masă unde ne aşteaptă un ospătar zâmbind.

- Bună seara, domnule Carlos Eduardo!, mă salută el, iar eu zâmbesc, dând din cap. Apoi se întoarce către Mari. Bună seara, domnişoară Mariana! Ea zâmbeşte şi îl salută înapoi. Sunt Marcelo şi vă voi servi în seara aceasta. O conduc pe Mari la masă unde Marcelo îi trage scaunul să se aşeze. Mă întorc şi mă aşez în faţa ei. Aţi dori să beţi ceva?, continuă Marcelo.

- Am rugat-o pe doamna Lucia să pună şampania la rece. Vrei, te rog, să ne-o aduci?

- Desigur, domnule! Mă întorc imediat. Apoi îl văd cum se îndreaptă spre scări, iar eu îmi întorc privirea spre Mari.

- Ţi-ar plăcea nişte muzică? Ea dă din cap, iar eu mă ridic să dau drumul la muzică. Simt că îmi tremură mâinile în timp ce caut lista cu melodii. Nu cred că am mai avut aşa emoţii încă din adolescenţă, de la prima întâlnire. Apăs play şi vocea senzuală a lui Bebel Gilberto se aude din boxe în întreaga terasă.

Când mă întorc la masă, Marcelo toarnă deja şampania. Pune apoi sticla în frapieră, apoi se retrage pentru a servi mâncarea. Când suntem din nou singuri, ridic paharul pentru un toast, iar mari face la fel.

- Pentru tine!, zic eu.

Zâmbetul ei se lărgeşte şi apoi răspunde.

- Pentru noi. îţi mulţumesc pentru acest weekend minunat. îi zâmbesc înapoi şi bem din şampania rece în timp ce Marcelo revine cu mâncarea. Meniul din această seară este compus din fondue cu carne cu diverse tipuri de sos şi cartofi pai, servit cu vin roşu. Mari pare intrigată de lichidul stacojiu din paharul ei.

- Ce este, frumoaso?

- Nu sunt obişnuită să beau. Mă gândesc că, judecând după felul în care am început, până la sfârşitul cinei o să fiu pe masă făcându-mă de râs. Râdem amândoi la remarca ei în timp ce ospătarul dispare,

lăsându-ne singuri.
în timpul cinei, o întreb despre lucrurile care îi plac şi începe să-mi povestească mai multe despre viaţa ei, familia şi prietenii ei. îmi povesteşte despre prietenia ei cu Lais şi despre cum se simte trăind singură. Mari îmi demonstrează că prima mea impresie despre ea a fost corectă: este o tânără umilă, dar dedicată, care preţuieşte familia şi prieteniile bune. Este distractivă şi reuşeşte să mă facă să mă pierd în ea şi să râd de felul în care îmi povesteşte întâmplări din copilăria sa. La desert, nu pot să nu mă gândesc cum a fost posibil ca o femeie ca ea să fie singură până acum. în timp ce ea îşi savurează îngheţata, nu pot să nu o întreb:

- Mari, cum se face că nu eşti într-o relaţie?

Văd cum o umbră pare să îi treacă prin privire şi face o pauză înainte să răspundă.

- Cred că nu a apărut nimeni până acum care să merite timpul meu, asta pe lângă faptul că nu am vrut să fiu rănită şi să sufăr. Au trecut doi ani de la ultima mea relaţie. A fost destul de... greu, continuă ea.

Nu-mi pot stăpâni curiozitatea şi vreau să aflu mai mult.

- Ce s-a întâmplat?

- Cu fostul meu?, întreabă ea, arătând un pic palidă.

-Da.
Respiră adânc, apoi îşi coboară privirea, părând a fi trasă înapoi în

trecut. Un trecut dureros.

- Nu l-am mai văzut de când ne-am despărţit, Slavă Domnului. A fost foarte greu...

Acum sunt şi mai curios cu privire la această relaţie a ei.

- Ţi-a făcut ceva? Te-a rănit în vreun fel?

- A fost o relaţie bolnavă, Cadu. Era gelos şi îi plăcea să mă dispreţuiască. Nu m- a abuzat fizic, dacă asta întrebi. Dar când s-a terminat, mă simţeam cu adevărat fragilă şi nesigură. Se plângea în fiecare zi de orice.

- Cum aşa?

- Dacă nu îi plăcea o rochie cu care mă îmbrăcam, ajungeam să ne certăm. Sau dacă vorbeam cu un coleg pe stradă. Sau chiar cu Lais. Orice nu era despre el ducea la ceartă. Dacă mergeam să-mi cumpăr haine, insinua că acele haine nu sunt potrivite pentru mine. Că nu mă purtam corespunzător.

Mari oftează, iar mie îmi vine să îl strâng de gât pe nenorocit.

- La început au fost doar mici critici, foarte subtile, uneori glume, însă încet, încet mi-au distrus încrederea, continuă ea. în timp, felul în care criticile lui mau lovit s-au schimbat. începuse să-mi arate clar

greşelile şi defectele mele. Până când am ajuns să nu mai pot face nimic singură, pentru că îmi era prea teamă să nu greşesc. Mă simţeam ca şi cum eram incapabilă să fac ceva pentru mine şi începusem să mă simt vinovată pentru că el era nefericit. între timp devenise din ce în ce mai gelos, aşa că am început să-i îndepărtez pe toţi din viaţa mea. Până când într-o zi a făcut o scenă în mijlocul străzii pentru că ne-am întâlnit cu un văr de-al meu pe care nu-l întâlnise până atunci. Ne-am certat destul de tare, apoi m-am gândit că ne vom împăca. însă, când am ajuns acasă, am văzut că îşi schimbase statusul la Facebook în „singur”. M-a şocat al naibii de tare. Cred că a fost genul de trezire de care aveam nevoie pentru a încheia relaţia cu el definitiv. Mi-am scos telefonul şi i-am trimis un MESAJ prin care îl anunţam că dacă tot a făcut publică despărţirea noastră, atunci va fi oficial şi mi-am schimbat şi eu statusul. Şi-a cerut apoi scuze, însă nu mai eram dornică să-l iert. Mă săturasem de acest roller-coaster.

O ţin de mână, mângâindu-i palma, încercând să o alin şi să mă calmez în acelaşi timp. Ştiam cât de mult ar putea marca pentru totdeauna acel tip de abuz verbal viaţa unei persoane. Abuzul psihic era la fel de periculos sau chiar mai periculos decât agresiunea fizică. Ar putea face ca încrederea unei persoane să se diminueze până la neutralizare.

- Te-a mai sunat vreodată?, întreb eu, simţindu-mă inutil.

- De două sau trei ori, însă nu i-am răspuns niciodată. Am vrut să merg mai departe.

- îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta, Mari. Aş face orice să te pot salva de astfel de răni.

- Sunt bine acum. Suntem aici, împreună, la o cină romantică, spune ea, zâmbindu-mi.

- Chiar eşti o femeie specială, ştii?, întreb eu, mândru de puterea ei, în ciuda experienţei ei traumatizante. Zâmbetul ei se lărgeşte şi mă ridic. O prind de mână şi o ajut să se ridice. Pe fundal se aude o melodie romantică şi începem să dansăm.

Oftează în braţele mele, cu mâinile în jurul gâtului meu, în timp ce dansăm împreună. Acela este momentul în care îmi promit că voi avea grijă de ea şi o voi face fericită. Playlistul continuă şi dansăm împreună timp de un minut sau poate o oră. Timpul pare irelevant. Când mă uit în jur, văd că masa a dispărut şi că suntem singuri pe terasă. Ea îşi ridică uşor capul spre mine, cu ochii căutându-i pe ai mei. Nimic altceva nu contează acum, nimic altceva decât noi doi. în interiorul meu, singurul lucru pe care îl ştiu este că nu vreau să se încheie vreodată acest moment. Niciodată.

Ea scoate tot ce e mai bun din mine. Sunt sigur că nu m-am simţit niciodată mai fericit. Sau mai dorit. Sau mai iubit.

îi sărut buzele încet, răsucindu-i părul în mâini. Mă retrag încet şi îmi sprijin fruntea de a ei, ţinând-o încă strâns şi legănându-ne în ritmul muzicii. îi simt parfumul dulce peste tot în mine şi tot ce îmi pot dori acum este să o am pe deplin. Inspir adânc, sărutându-i încă o dată buzele delicate. îi dau drumul la păr, apoi fac un pas înapoi. Ea îşi deschide ochii strălucitori şi eu zâmbesc, întinzându-i mâna.

- Vino, iubito!

21

Sunt la fel de emoţionată ca în ziua în care mi-am pierdut virginitatea cu primul meu iubit, poate chiar mai tare. Pe atunci, cred că m-am

simţit emoţionată de ceea ce avea să se întâmple, de a face ceva nou. Acum, aici cu Cadu, mă simt astfel din mai multe motive: oare o să mă ridic la înălţimea aşteptărilor lui? Oare o să îi placă corpul meu? Oare...

Din momentul în care m-a sărutat lipită de uşa dulapului, am simţit tensiunea. Imediat ce el a intrat la duş, m-am îmbrăcat repede cu nişte haine şi am coborât, încă nu eram pregătită şi cred că nici el nu era, sau cel puţin nu voia să-şi schimbe planurile. M-am dus în sala de jocuri şi am decis să pun nişte muzică. Nu am putut rezista sentimentului şi mi-am permis să dansez şi să încerc să mă calmez. Pur şi simplu nu mă aşteptam să fiu prinsă în flagrant de un bărbat sexy şi desculţ.

Din acel moment, toată noaptea a fost ca prin ceaţă. Dacă mă veţi întreba despre ce am vorbit, ce am mâncat sau ce am băut, nu aş şti cum să răspund. Ceea ce pot să vă spun este că arată extraordinar într-o cămaşă neagră; că parfumul lui lemnos este sexy, un amestec de scorţişoară, lemn de santal, vanilie şi lavandă, ceva care pare puţin probabil la început, dar care în cele din urmă scoate la iveală bărbatul din el şi mă face să îmi doresc să-i miros tot corpul; că blugii aceia îl fac şi mai fierbinte şi că niciodată, în istoria lumii, nu am crezut că o să mă atragă atât de mult un bărbat desculţ.

Cumva, m-a făcut să-i spun povestea mea dureroasă. Nu am vorbit niciodată despre asta, dar cu el a fost uşor. Cuvintele pur şi simplu curgeau şi apoi dansam, ţinându-ne în braţe şi simţindu-ne bine. Pentru mine, nu numai că s-a simţit bine, ba chiar perfect. Trupurile noastre atingându-ne şi legănându-se în ritmul unui

cântec romantic sub un cer înstelat nu era doar ceva potrivit, ci perfect.

Apoi, încet, acea atmosferă romantică a devenit o energie senzuală. Electricitatea dintre noi era atât de puternică încât aproape că o puteai atinge. Mi-a ţinut părul strâns în degetele lui şi m-a sărutat, strânsoarea lui fiind în contrast cu sărutul delicat. Am simţit atunci un fior în tot corpul. Apoi s-a îndepărtat şi mi-a întins mâna într-o invitaţie senzuală şi, totuşi, iubitoare, cu un zâmbet pe buze.

- Vino, iubito!

Şi am făcut-o, fără teamă, fără să mă mai gândesc la asta, deşi ştiam ce urmează, îşi împleteşte degetele cu ale mele şi mă ghidează în jos pe scări spre dormitorul nostru din noaptea aceasta. Când ajungem la ultima treaptă, mă ia în braţe. îl privesc şi citesc în ochii lui dorinţă, foame, pasiune. Poate şi dragoste? Pare mai mult decât o noapte de dorinţă sau plăcere. Pentru mine, era despre dragoste. Despre peceduirea unei iubiri care a pus stăpânire pe fiecare centimetru al corpului meu. Chiar dacă partea raţională a mea ţipa că aş putea să intru în necazuri, necazuri mari, emoţiile mele au reşit să împingă toate gândurile raţionale şi să le reducă la tăcere, punând control pe întreg corpul meu. Da, eram îndrăgostită. Nu numai că îmi plăcea de el şi mă simţeam atrasă de el, ci mă simţeam iremediabil îndrăgostită de el.

Intră în dormitor, cu ochii fixaţi într-ai mei. încet, mă aşează pe pat, peste o grămadă de perne moi. Apoi rămâne acolo, cu picioarele sprijinite de pat şi mă priveşte de parcă aş fi capodopera şi el ar fi artistul.

- Eşti frumoasă!, murmură el şi, pentru prima dată, îl cred. Chiar mă

simt frumoasă, dorită şi chiar sexy în momentul acesta. Se apropie, învăluindu-mă cu corpul lui, până ajunge la buzele mele. Mă sărută încet, savurându-mă, explorându-mi gura. Apoi, când mâinile lui încep să mă atingă, simt cum un
curent electric îmi trece prin corp. Sărutul lui devine mai intens, de parcă nu se poate sătura de mine. îşi trece mâinile peste corpul meu, făcându-mi pielea să ardă. îi simt excitaţia crescând prin pantaloni şi nu pot să nu gem.

Se dă la o parte încet doar cât să-şi poată scoate cămaşa neagră care se potriveşte perfect cu corpul lui bine făcut. Apoi o aruncă pe podea şi, când se uită din nou la mine şi îşi dă seama că îi studiez liniile muşchilor, zâmbeşte seducător, făcând să-i apară acele gropiţe uluitoare.

încă având acel zâmbet pe faţă, mâinile lui se concentrează asupra rochiei mele albastre. îmi desface cordonul din jurul taliei şi începe încet să deschidă fermoarul rochiei. îl desface complet, dar fără să îmi dea rochia jos încă. Mă studiază din cap până în picioare şi nu mă pot abţine să nu mă simt puţin jenată. Simt că faţa mea se încinge şi închid ochii, luptând cu acel sentiment de ruşine şi cu impulsul de a mă acoperi departe de privirea lui.

- Mari?, mă strigă el, iar eu îmi deschid ochii. Te rog, deschide-ţi ochii! Vreau să te văd!

- Dar..., încep eu, incapabilă să-mi exprim sentimentele în cuvinte.

- Te vreau. Vreau zâmbetul tău frumos şi curbele tale delicioase. Uită-te la mine şi vezi cât de multă plăcere îmi provoci. Fără restricţii. Nu trebuie să te simţi ruşinată, pentru că deja m-ai cucerit. Exact aşa cum

eşti. Vreau să-ţi ofer plăcere. Vreau să te fac să suspini şi să gemi. Vreau să vezi exact cum mă faci să mă simt, spune el, continuând să mă privească în ochi, cu trupul învăluindu-l pe al meu. îşi lasă capul în jos, gura lui luând-o pe a mea într-un sărut copleşitor. Este suficient pentru a îndepărta orice jenă pe care încă o simt. Braţele mele îi înconjoară gâtul şi degetele mele se răsucesc în părul lui.
Mă simt complet pierdută în atingerea lui, iar mâinile mele continuă să se agaţe de părul lui, în timp ce corpul îmi zvâcneşte de plăcere.

Continuă să mă sărute pasional în timp ce trupurile noastre se mişcă frenetic într- un joc al pasiunii. îşi pune braţele în jurul meu şi mă trage spre el. Ochii lui sunt mai întunecaţi acum. încet, se retrage şi îmi admiră corpul cu o expresie de poftă pe faţă.

- Frumoasă. Eşti frumoasă, Mari!, spune el, studiindu-mă. Sunt nebun după tine.

- Şi eu sunt nebună după tine, Cadu!, îi răspund, nerăbdătoare să-l simt în mine.

Felul în care mă priveşte îmi alungă orice temeri şi mă face să-l doresc mai mult. îmi pun picioarele în jurul taliei lui şi mă răsucesc, ajungând acum deasupra lui.

- Uau!, râde el, arătându-şi gropiţele. Ştiam eu că pe acolo, pe undeva, se află o tigroaică. Râd, apropiindu-mă să-l sărut.

Mâinile lui îmi explorează sânii în timp ce ne sărutăm, iar eu continuu să mă frec de el simţind cum plăcerea îmi acaparează corpul. Mă ţine ferm de şolduri, intensificându-mi mişcările, chiar dacă suntem încă în

lenjerie.

Gemem din ce în ce mai tare, până când primul val de plăcere mă loveşte şi îmi face inima să bată mai repede. Sunt gata să-l primesc în mine când, dintr-o dată, se întoarce, iar acum se află din nou deasupra mea.
- Deschide ochii, Mari! Vreau să văd plăcerea în ochii tăi, spune el, iar eu mă conformez. Atingerea lui devine mai intensă, săruturile noastre mai rapide şi, când mă atinge intim, ajung din nou pe culmile extazului, strigându-i numele.

Ne aruncăm restul hainelor, rămânând goi şi privindu-ne cu ochi înfometaţi. Nu există ruşine sau jenă în goliciunea noastră.

în timp ce încă încerc să-mi revin, îl văd cum se întinde spre noptieră şi ia un prezervativ din sertar. îl deschide şi mă sărută profund din nou, iar eu îi simt erecţia crescând.

Ştie că sunt gata şi se întinde uşor peste mine, pregătit să mă pătrundă.

- Mari!, îmi strigă el numele în timp ce mă pătrunde. Deschid ochii, incapabilă să vorbesc, prea orbită de plăcerea pe care mi-o oferă. Eşti frumoasă!, îmi repetă el. Mă completezi şi mă exciţi, continuă el, intensificându-şi mişcările. Te iubesc, Mariana! Aşa cum nu am mai iubit pe nimeni. Iar când ajungem la apogeul plăcerii, cuvintele lui îmi fac inima să bată şi mai tare.

- Te iubesc, Mari!, geme el din nou.

Lacrimi de fericire mi se rostogolesc din ochi, ca urmare a intensităţii momentului. Mă priveşte, iar chipul lui este un amestec de plăcere şi dragoste.

- Şi eu te iubesc, Cadu. Foarte mult, spun eu gemând, iar el îşi accelerează ritmul mişcărilor până când suntem amândoi în extaz, în timp ce eu îi strig numele.

încet, revenim la lumea reală. Corpul lui se sprijină uşor pe al meu, încă încinşi de intensitatea momentului. Mă priveşte în ochi, căutând parcă adevărul în ceea ce am spus în timp ce făceam dragoste. îi zâmbesc, alungând umbra pe care o văd în ochii lui. Mă sărută încet, iar când se ridică, pare că există încă o urmă de îndoială pe chipul lui.

- Eşti sigură?, mă întreabă el încet. Aceste două cuvinte mă fac să văd cum omul puternic pe care îl cunosc s-a transformat într-un băieţel nesigur şi îl iubesc şi mai mult pentru asta.

- Sunt absolut sigură. Te iubesc! Zâmbeşte larg şi mă strânge într-o îmbrăţişare afectuoasă.

- Şi eu te iubesc, frumoaso! Şi zâmbetul lui se lărgeşte, mă sărută, apoi se ridică. Mă întorc imediat, spune el îndreptându-se spre baie.

Se întoarce după câteva minute fără prezervativ, apoi se întinde din nou lângă mine. Mă trage spre el, iar eu îmi aşez capul pe trupul lui, ascultându-i inima cum bate la fel de tare ca a mea.

- Nici nu ai idee cât de fericit m-ai făcut!, îmi şopteşte el, sărutându-mă pe păr şi trăgându-mă mai aproape. în câteva minute, adormim adânc unul în braţele celuilalt.

22

Mă trezesc speriată. Clipesc de câteva ori pentru a-mi da seama unde mă aflu, deoarece acesta nu este cu siguranţă patul meu. încerc să mă mişc, dar ceva greu mă ţine blocată de mijloc. Se pare că este încă noapte, pentru că este întuneric.

- E prea devreme, frumoaso! Culcă-te la loc. Alarmele tale vor începe să pornească abia peste vreo trei ore, îmi spune o voce răguşită la ureche, făcându- mă să-mi amintesc ceea ce se întâmplase cu o seară înainte. Simt cum corpul meu se încinge din nou. încerc să mă mişc puţin, trupul meu suferind de la escapadele nopţii trecute, apoi simt cum Cadu mă trage din nou aproape de el.

- Dacă continui să te mişti aşa, ne vom petrece următoarele trei ore făcând altceva decât să dormim, spune Cadu râzând.

Mă lipesc mai mult de el, bucurându-mă de atingerea lui şi de căldura corpului său şi simt cum amintirile revin în valuri. Ziua minunată, fiorul simţit la descoperirea castelului, cina romantică, noaptea pasională... momentul în care Cadu mi-a spus te iubesc. Ştiam că totul a fost prea rapid. Eram împreună de doar câteva săptămâni, dar eram îndrăgostiţi. Complet îndrăgostiţi şi fără speranţă. Am putut vedea cât de adevărate erau sentimentele lui, iar ele le reflectau pe ale mele. Cu asta în minte, închid ochii şi îmi permit să mă relaxez lipită de corpul lui, adormind cu zâmbetul pe buze.

Este aproape ora opt când mă trezesc, simţind razele soarelui cum trec prin draperiile de la dormitor. Deschid ochii şi primul lucru pe care îl văd este ea, întinsă pe pat, cu capul pe pieptul meu. Faţa ei indică faptul că visează ceva frumos, un zâmbet uşor trecându-i pe faţă.

Rămân nemişcat câteva minute, privind-o, gândindu-mă cât de mult a ajuns să însemne pentru mine într-un timp atât de scurt. Am fost cu multe femei. Până la urmă, când ai douăzeci şi şase de ani şi lucrezi cu modele, este firesc să te întâlneşti cu câteva dintre ele. OK, cu multe dintre ele. Dar, în ciuda faptului că acele femei erau „standardul frumuseţii”, pentru mine nu însemnau nimic. Majoritatea erau preocupate de alimentaţie, de cadourile pe care urma să le fac şi, fireşte, de felul în care arată pentru şedinţele foto. Mari era diferită... era reală.

Nu m-am săturat să tot găsesc diferenţe între ea şi oricare altă femeie întâlnită. Şi ieri, în timp ce făceam dragoste, să-i spun cum mă simţeam mi s-a părut ceva firesc. Simţeam că nu pot ascunde ceea ce simt pentru ea. Nu după tot ceea ce mi-a spus la cină, despre cum s-a comportat fostul ei iubit cu ea.

Gândindu-mă la idiotul ăla m-a făcut să simt cumva că pot să mă revanşez faţă de ea, pentru toate lucrurile prin care trecuse. Nu m-am putut gândi la o modalitate bună de a face asta decât să-i arăt cât de frumoasă era. îi dau părul la o parte de pe gât şi încep să-l sărut până ajung la urechea ei. Ea încă dormea, dar îi văd corpul reacţionând, tremurând la fiecare atingere a mea.

- Trezeşte-te, Frumoasa Adormită!, îi spun eu încet la ureche, iar ea deschide

ochii leneş.

-O... bună dimineaţa! Zâmbeşte, iar eu îi zâmbesc înapoi, simţindu-mi corpul reacţionând la privirea ei încărcată de iubire.

- Bună dimineaţa, frumoaso!, răspund eu, trăgând-o spre mine şi ţinând-o strâns în braţe. Ce mod frumos de a mă trezi, cu tine în braţe! Ea zâmbeşte, iar eu mă aşez deasupra ei în încercarea de a o săruta, însă mă opreşte.

- Nici măcar nu m-am spălat pe dinţi încă, spune ea, înroşindu-se, iar eu îi apăs buzele cu ale mele într-un sărut pasional.

- Nu îmi pasă!, răspund eu. Şi continui să o sărut. Simt că nu m-aş sătura niciodată de ea.
Duminică a fost o zi specială. Să mă trezesc lângă Cadu a fost minunat. Nu era un vis. El era al meu, cu adevărat al meu, la fel cum şi eu eram a lui. Iar el a avut grijă să-mi arate asta din momentul în care am deschis ochii. După dimineaţa romantică şi leneşă în pat, am mers cu maşina până la Petropolis, ne-am plimbat prin Palatul de Cristal şi grădinile din Muzeul Imperial, oprindu-ne pentru un prânz delicios şi distractiv, timp în care am râs mult şi am povestit.

Apoi a venit momentul să plecăm. Ne-am întors la Rio, ascultând muzică şi cântând împreună, vorbind despre viaţă şi râzând. O, cât am mai râs... Nici numi amintesc când am mai fost atât de fericită ca acum, cu el. Cadu chiar mă face foarte fericită.

Mari

M-a condus acasă şi mi-a dus bagajele sus, iar când a venit timpul să ne luăm la revedere, o atmosferă melancolică părea că ne-a cuprins pe amândoi.

- îţi mulţumesc pentru weekend-ul acesta, spun eu, încercând să alung tristeţea legată de despărţire.

- Eu îţi mulţumesc că ai venit. Mă trage apoi către el într-un sărut blând. A fost minunat.

- A fost, răspund eu, şi simt o durere în piept ştiind că va trebui să plece curând.
- Ei bine, mă duc acasă. Am nevoie de un duş şi apoi de puţină odihnă. Mâine ne întoarcem la normal, spune el zâmbind, iar eu dau din cap.

Cadu îşi pune braţele în jurul taliei mele, trăgându-mă mai aproape de el, şi mă sărută cu pasiune. Apoi, încet, buzele noastre se despart, iar el îşi sprijină fruntea de a mea.

- Să ştii că am vorbit serios. Sunt îndrăgostit de tine, Mari. Chiar foarte mult, spune el şi râdem amândoi.

- Şi eu sunt îndrăgostită de tine. îmi fură un alt sărut, apoi se retrage.

- Ei bine, o să plec înainte să mă răzgândesc. Te sun mai târziu, bine?

- Să conduci prudent!

- Aşa voi face, răspunde el zâmbind, apoi pleacă, luându-mi inima cu el.

Cadu

Închid uşa apartamentului ei şi cobor scările. Inima îmi bate cu putere, de parcă aş alerga la un maraton. Ajung la uşa din faţă, îmi iau rămas-bun de la portar şi mă urc în maşina pe care o lăsasem parcată în faţa clădirii. De îndată ce închid uşa, parfumul ei mă cuprinde şi zâmbesc, simţind prezenţa ei dulce în jurul meu. Pornesc maşina şi conduc pe străzile din cartierul ei până pe bulevardul principal care mă duce acasă.

Câteva minute mai târziu, pornesc muzica, iar din boxe se aude playlist-ul romantic pe care l-am ascultat în weekend. Şi, odată cu el, încep să rememorez şi amintirile din acel sfârşit de săptămână.

Amintiri despre noi doi împreună, locurile pe care le-am vizitat, expresia ei încântată când a văzut cărţile din castel, ochii ei strălucitori din timpul cinei. Apoi, noaptea PERFECTĂ de dragoste pe care am avut-o. Mi-am amintit fiecare sărut, fiecare atingere, fiecare şoaptă şi momentul în care am spus „Te iubesc”. Mă uit în jur şi văd că sunt la jumătatea drumului înapoi în partea de sud a oraşului.

Dorul pune stăpânire pe mine şi mă întreb oare de ce mă duc acasă dacă tot ce îmi doream era să stau cu ea. Da! Vreau să fiu cu ea cât mai mult posibil. Să-i simt sărutările, trupul ei pe al meu, să o aud râzând şi s-o privesc cum doarme. Hotărât, schimb direcţia şi mă întorc din nou la ea. Zâmbind, îmi dau seama că aceasta este cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată!
Când Cadu a plecat, am stat cel puţin cinci minute pe canapea, complet nemişcată, amintindu-mi tot ce s-a întâmplat în weekend. Nu mă uitam la nimic în mod special, ci doar rămăsesem cu un zâmbet prostesc pe buze când telefonul începe să-mi bâzâie, scoţându-mă din transă.

Ma ri

Lais: Fatoooooo! Te-ai întors? Vreau să ştiu totul! îmi lipseşti mult! Xoxo

Mari: Heeei!! Doar ce am ajuns, v

Lais: Cum de mi-ai trimis doar o ¥?? Vreau să ştiu totul. Inclusiv detaliile murdare. Uhuhuhuhu

Mari: Sunt încă ameţită. Weekend-ul a fost perfect. Nu voiam să mă întorc, ci doar să fiu cu el. Pentru totdeauna, vvv

Lais: <D SUNT ŞOCATĂ!!

Mari: Hahahaha. Am nevoie de un duş. Promit să îţi povestesc totul mai târziu, bine? Cum a fost nunta?

Lais: A fost frumos. Dar el a fost ciudat. Nu cred că o să dureze ©

Mari: Uau! :/

Lais: Ţi-am spus. Cupidonul meu este în vacanţă, fato. Dar, nu-ţi face griji. Sunt bine. © Acum du-te şi fă un duş, că începi să puţi! LOL

Mari: Prostuţo!! Hahaha Te iubesc *y*

Lais: Şi eu te iubesc! *yyy*

îmi pun telefonul mobil pe masă şi mă îndrept spre dormitor. îmi dau jos blugii şi tricoul alb pe care îi purtam, îi arunc în coşul de rufe şi merg în lenjerie intimă spre baie. îmi iau un prosop curat, mă dezbrac, apoi îmi leg părul într-un coc dezordonat. Eram pe cale să dau drumul la duş când aud soneria. Sună insistent de parcă s-a sfârşit lumea. Of, Lais!

- Fato, strig eu, punându-mi prosopul în jurul corpului în timp ce mă duc spre uşă. Ce proastă sincronizare. Ţi-am spus că mă pregăteam să intru la... Deschid uşa şi, spre surprinderea mea, nu era ea. Duş, completez eu, uimită.

- Pot să fac duş cu tine?, întreabă Cadu, cu ochii strălucind când mă

vede purtând doar prosopul, zâmbetul lui lărgindu-se, completat de gropiţe.
-O... hei..., bolborosesc eu încă surprinsă. Credeam că te duci acasă. Zâmbetul lui devine şi mai larg, dacă aşa ceva este posibil. în timp ce vorbeşte, se apropie, lipindu-mă de peretele gol din spatele meu, iar apoi închide uşa în urma lui.

- Aşa intenţionam, dar m-am răzgândit la jumătatea drumului.

- Serios?, întreb eu şocată.

- Serios. Nu sunt gata să plec, Mari, spune el, cu ochii fixaţi pe buzele mele. Nu sunt pregătit să te las singură. Vreau să fiu cu tine cât mai mult. Pot?, mă întreabă el, sărutându-mă din nou în timp ce îşi pune braţele în jurul meu, făcându-mă să oftez. Pot, frumoaso?, insistă el şi eu zâmbesc în semn de confirmare.

- Desigur, găsesc eu puterea în mine să-i răspund, iar zâmbetul lui se lărgeşte iar.

- Hai să facem un duş împreună! Mă îmbrăţişează, muşcându-mă de umăr şi apoi mă duce la baie. Am scos un geamăt scurt, iar el zâmbeşte cu ochii strălucind de dorinţă. După duş, îţi voi arăta cât de îndrăgostit sunt de tine, continuă el. Zâmbeşte, iar eu sunt copleşită de acele gropiţe şi de faptul că este aici, cu mine.

23

Ţââââârrrrrr! Ţââââârrrrrr!

- Iisuse! Ce e cu zgomotul ăsta aşa devreme dimineaţa? Sar din pat atunci când mă trezeşte o alarmă enervantă şi insistentă. Sunt obişnuit să mă trezesc devreme, dar nu atât de devreme şi, cu siguranţă, nu cu o alarmă atât de insistentă. Mă uit spre pat şi o văd pe Mari stând acolo şi râzând în timp ce se întinde după telefon să oprească alarma. Părul îi este dezordonat şi faţa îi este somnoroasă, dar este cea mai frumoasă imagine pe care am văzut-o vreodată dimineaţa.

Mă simţeam foarte obosit, dar ştiam că motivul era întemeiat. După ce am revenit acasă la ea, am făcut duş împreună şi am petrecut restul nopţii îmbrăţişaţi, făcând dragoste până am adormit amândoi. A trecut ceva timp de când nu am mai simţit acest fior.

- Aceasta este a treia mea alarmă. Vezi cât de important este să ai setate mai multe alarme? Primele două nu le-am auzit, spune ea râzând, în timp ce se ridică şi se opreşte lângă mine. O strâng în braţe şi o sărut.

- Bună dimineaţa, frumoaso!

- Bună dimineaţa!, îmi răspunde ea zâmbind şi trecându-şi degetele prin părul meu. Poţi să te duci la duş până fac eu patul. Apoi trebuie să mergi acasă să te schimbi.
- O să vii cu mine?

- în niciun caz. Râsul ei îmi dă fiori plăcuţi. Amândoi trebuie să ne apucăm de treabă, iar şeful meu este foarte exigent. Fac o faţă lungă,

iar ea începe să râdă şi mai mult. Nu pot să rămân serios prea mult timp. Mă duc la baie şi, în timp ce mă aflu la duş, mă gândesc la planurile mele pentru ziua aceasta şi îmi fac o notă mentală să-i spun să-şi pregătească o geantă. Va rămâne la mine diseară. Da, încă o dată, nu eram pregătit să stau departe de ea.
Trecuseră deja trei săptămâni de la weekend-ul nostru la munte şi intrasem într-o rutină organizată. în timpul zilei, la serviciu, ne purtam ca de obicei, profesionist, astfel încât nimeni să nu ştie că suntem împreună. Aşa am stabilit că ar fi mai uşor, pentru a nu afecta relaţia mea cu colegii şi colegele de muncă. Nu că i-aş fi spus lui Cadu felul în care mă tratează colegii la muncă. Nu voiam să mă trateze diferit doar pentru că mă întâlnesc cu şeful.

însă noaptea... ooo... nopţile erau cea mai bună parte a zilei. Petreceam fiecare noapte împreună, alternând între apartamentul meu şi al lui. Ne trăiam luna de miere, aşa cum ar spune Lais.

Făceam împreună treburile prin casă, apoi ne uitam la emisiunile noastre preferate pe Netflix sau ascultam muzică şi dansam lent. Noaptea făceam dragoste şi apoi adormeam obosiţi şi fericiţi unul în braţele celuilalt.

Duminica trecută era aranjat prânzul cu familia, iar eu nu ştiam ce să fac. Mă gândeam că este prea devreme să-l invit, să nu intre în panică. Majoritatea bărbaţilor se tem de acel moment al întâlnirii cu familia. însă apoi m-am gândit că el nu este la fel ca majoritatea. El este Cadu al meu, care ţine cont de dorinţele mele şi de ceea ce mă face fericită. De câte ori s-a întâmplat să nu avem somn şi să ieşim împreună la miezul nopţii pentru a face o plimbare pe malul apei şi să ne ţinem în braţe, simţind briza oceanului?

Când i-am spus de prânzul de duminică acasă la părinţii mei, el a întrebat automat: La ce oră să ajungem acolo? Ce să ducem? Am stat acolo, uitându-mă la el, probabil cu gura întredeschisă, până când s-a uitat la mine întrebând ce nu

era în regulă. Ce s-a întâmplat? Nu vrei să vin?

- Nu, nu e asta, am răspuns eu repede. Sunt surprinsă că vrei deja să îmi cunoşti familia, i-am explicat eu, simţindu-mă ciudat.

- Frumoaso, nu vreau să stau departe de tine. Mi-a dat mâna şi şi-a împletit degetele cu ale mele. Dacă vrei să-ţi vizitezi familia, atunci acolo aş vrea să fiu şi eu, a continuat el, zâmbind şi dezvelindu-şi gropiţele minunate. Doar dacă, fireşte, nu vrei să vin.

- Eşti gata să înfrunţi Inchiziţia?, am întrebat eu râzând.

- Desigur. îmi voi aduce armura. Voi fi gata, a răspuns el, apoi am izbucnit amândoi în râs.

- Prostuţule, l-am tachinat eu.

- Frumoaso, mi-a răspuns el, după care m-a sărutat.

Duminica aceea la părinţii mei a fost foarte distractiv. Ne-am întâlnit cu Lais când am ajuns acolo, iar amestecul de mirosuri, vocile emoţionate şi muzica pe fundal ne-au adus acel sentiment de confort pe care doar casa părinţilor noştri îl poate oferi. Deşi la început fusesem îngrijorată, ziua s-a dovedit un succes. Cadu era Cadu: simpatic, dulce, amuzant. S-a jucat Xbox cu băieţii din sat, a vorbit cu mama şi cu mătuşa mea, s-a uitat la fotbal cu tatăl meu la televizor... **Când a venit timpul să plecăm, mama m-a dus în bucătărie şi, zâmbind larg, a spus că îl îndrăgeşte pe Cadu şi că arătăm foarte fericiţi. I-am spus cât de fericită şi**

îndrăgostită sunt, iar ea m-a îmbrăţişat şi ne-a urat numai bine. în maşină, Cadu mi-a mulţumit că l-am adus să-mi cunoască părinţii şi mi-a spus că s-a distrat grozav.

Şi iată-ne astăzi. Sâmbătă seara, mergem împreună la o cină organizată, primul nostru eveniment social împreună în afară de vizitarea părinţilor mei. Mă duce la cină cu părinţii lui la Barra da Tijuca. îmi doream să mă simt la fel de calmă şi de încrezătoare cum părea să se simtă el mereu, însă în schimb tremuram ca o frunză în vânt, neştiind cu ce să mă îmbrac şi cu stomacul strâns cât o nucă.

Stăteam pe marginea patului şi mă uitam la dulap, îmbrăcată doar în lenjerie intimă.

- Nu eşti încă pregătită? Vom întârzia, frumoaso!, spune Cadu, intrând în cameră şi făcându-mă să tresar.

- Nu, spun eu, punându-mi o mână pe piept. M-ai speriat. Zâmbesc şi el îmi zâmbeşte înapoi. Iubitule, nu cred că merg. Du-te tu! O să îi întâlnesc altă dată, ok? Asta e. Am spus-o. O să mă îmbrac în pijamale şi mă voi uita la televizor la Supernatural. Jensen şi Jared o să îmi ţină companie. El traversează camera şi mă apucă uşor de mâini.

- Mari, te rog, îmbracă-te! Voi fi acolo cu tine, iubire. O să fie bine. Familia mea te place deja. Doar vor să te cunoască mai bine.

- Nici măcar nu ştiu cu ce să mă îmbrac. O, Doamne! Dacă spun ceva greşit? Sau
dacă vărs ceva pe mine? Sau, mai rău, dacă se întâmplă să vărs vin pe cineva? Nu, mai bine stau aici. E mai sigur. Râsul lui răguşit mă

readuce din transa mea nebună şi reuşeşte să mă tragă în braţele lui calde.

- Uşor, uşor... O să fie bine, frumoaso! Te pricepi la conversaţii, eşti frumoasă şi inteligentă. Nu vei vărsa nimic pe nimeni, nici măcar vinul. Şi, dacă o vei face, este în regulă. Va fi un accident, iar accidente se mai întâmplă. Iar în ce priveşte ce să porţi..., ei bine, stai aici. Nu aveam de gând să îţi dau asta azi, dar, din moment ce eşti atât de agitată, cred că este un moment bun să te răsfăţ, spune el. Apoi mă sărută pe frunte şi iese din cameră.

Câteva minute mai târziu se întoarce, aducând o cutie mare albă, cu o panglică roşie pe ea.

Mi-o dă, iar eu devin curioasă.

- Deschide-o!, spune el entuziasmat, iar eu încep să trag de marginile panglicii de satin. Deschid cutia şi, învelită în hârtie roşie de mătase, dau peste cea mai frumoasă dantelă pe care am văzut-o vreodată. Scot materialul din cutie şi văd că este o rochie superbă cu mâneci trei sferturi transparente. Are un decolteu adânc, iar rochia pare că se potriveşte perfect pe corpul meu. Este lungă până la genunchi. Este sexy, elegantă şi foarte asemănătoare cu stilul meu de îmbrăcăminte obişnuit. Pe spate, în interior, puteam citi pe eticheta brodată, marca Angele.

- Cadu, este...

- Prima rochie din colecţia noastră!, spune el entuziasmat. Acum, îmbracă-te! Ai ţinuta perfectă pentru cină.

- Dar nu pot, Cadu! Este Angele, spun eu, iar el se uită la mine cu o confuzie evidentă pe chip.

- Şi, care e problema? Ştii că lucrează cu noi la acest proiect.

- Este prea scumpă, spun eu încet. Este o rochie foarte scumpă. Nu o pot primi. Scutur din cap, refuzând-o şi împăturind rochia pentru a intra la loc în cutie.

- Mari, tu ai fost inspiraţia mea pentru acest proiect. Aceasta rochie există datorită ţie. Este modul meu de a te răsfăţa şi vreau să o porţi. Mă va face să mă simt special şi mândru să o văd pe femeia pe care o iubesc purtând ceva care a fost făcut pentru ea. Cuvintele lui sunt atât de sincere încât nu pot refuza. Nu voiam să fiu genul de fată care se întâlneşte cu un tip bogat şi care aşteaptă de la el cadouri scumpe.

- Bine, spun eu, iar el inspiră uşurat. O voi purta. Este superbă, Cadu. Mulţumesc, spun eu, simţindu-mă stânjenită. Mă sărută uşor pe buze şi mă lasă să mă pregătesc.

Am îmbrăcat rochia aceasta superbă neagră care îmi vine ca o a doua piele. îmi accentuează curbele, iar decolteul adânc face minuni pentru sânii mei. Port o pereche neagră de stiletto pe care le abandonasem în dulapul lui pentru urgenţe, împreună cu o trusă completă de machiaj. Da, făceam deja chestia aia când laşi lucruri acasă la partener. Mă opresc în faţa oglinzii, mulţumită de propria reflexie, şi încep să-mi aranjez părul. Mă hotărăsc să-l ondulez în bucle mari, apoi aplic machiajul, scoţându-mi ochii în evidenţă, şi îmi aplic pe buze o nuanţă palidă de ruj. La sfârşit, îmi dau cu parfum şi îmi pun o pereche de cercei simpli şi lungi de aur.

Rămân în faţa oglinzii puţin şi nu pot să nu zâmbesc.

- Uau! Arăţi fantastic. La auzul vocii lui Cadu, mă întorc şi îmi admir iubitul: costum gri, cămaşă roz pal şi fără cravată. Eşti mai mult decât frumoasă, iubito! Mă duc spre el zâmbind şi îl sărut uşor pe buze.

- Nu suntem prea elegant îmbrăcaţi pentru o cină acasă la părinţii tăi? Arătăm prea bine; părea că suntem pregătiţi pentru o petrecere, nu pentru o simplă cină.

- Nu. Din când în când, ei organizează astfel de cine. Fratele meu va veni cu soţia lui şi, probabil, vor mai fi câţiva dintre partenerii de afaceri ai tatălui meu acolo. Arăţi perfect. Respir adânc, căutând în mine curajul pe care ştiam că îl am şi zâmbesc.

- Mergem, atunci? El încuviinţează din cap şi îmi ia mâna şi o sărută. Zâmbesc fericită, iar el mă conduce la braţ spre uşă.

Cina a fost cel puţin incomodă. A spune că m-am simţit ca o străină ar fi o subestimare. Casa părinţilor săi, situată într-o clădire de apartamente de lux din Barra da Tijuca, era ceva complet în afara zonei mele de confort. Am fost întâmpinată foarte politicos de mama lui, care a fost destul de drăguţă cu mine.
Tatăl lui, pe care îl cunoscusem în treacăt, pe la birou, chiar dacă era o persoană foarte cunoscută în industria editorială, odată ce îl cunoşteai mai bine, era destul de prietenos.

Ceea ce m-a deranjat cu adevărat a fost felul în care s-au purtat cu mine Zeca şi Lucinha, fratele şi cumnata lui Cadu. în afară de surpriza iniţială, au fost politicoşi cu mine şi nu m-au tratat urât în vreun fel, însă felul în care se uitau la mine mă făcea să mă simt inconfortabil. Mai ales el. De parcă mă suspecta de ceva. Nu pot să explic de ce, dar am simţit că nu sunt încântaţi să mă vadă acolo.

Câteva ore mai târziu, am plecat acasă. Cadu era serios şi începuse să mă îngrijoreze.

- Iubitule, este totul în regulă?, îl întreb eu, atingându-i braţul. Se uită la mine şi îmi zâmbeşte; acel zâmbet care mă face să-l iubesc şi mai mult.

- Da, frumoaso.

- Arăţi tulburat.

- Nu, sunt doar puţin obosit. Iar Zeca poate fi atât de enervant când vine vorba de anumite lucruri. în loc să se ocupe de treburile lui, el încearcă mereu să se amestece în ale mele. Face o mutră şi nu ştiu ce să spun. Dar e în regulă, frumoaso. Ţi-a plăcut cina?

Cadu

- Da, a fost frumos. Mama ta este foarte drăguţă. Şi tatăl tău a vorbit mult cu mine în timp ce tu şi fratele tău aţi fost în birou.

- Păcat că nu au adus şi copiii. Copiii sunt grozavi, îi vei iubi. Zâmbesc, amintindu-mi de verişorii mei mai mici.

- Poate data viitoare?

- Vom avea o mulţime de oportunităţi, dragă, spune el, întorcându-şi privirea la drum.

Speram să putem avea multe oportunităţi şi că sentimentul pe care l-am avut cu Zeca şi Lucinha să fie altceva decât atât. Un sentiment. Ajunşi acasă după cină, ne dezbrăcăm şi ne culcăm, iar Mari adoarme în braţele mele. Ştiam că era obosită şi că fusese o zi grea pentru ea, pe cât de greu fusese şi sfârşitul serii pentru mine.

Mă îndrăgosteam din ce în ce mai mult de ea în fiecare zi şi să-i dau acea rochie a însemnat mult pentru mine. Ea mă inspirase să încep proiectul, iar tatăl meu, care era practic un vrăjitor de edituri, a fost de acord că această campanie va duce revista la un nivel complet superior în comparaţie cu concurenţii noştri. Parteneriatul cu Angele ne-ar oferi credibilitatea necesară pentru a începe o nouă linie de modă.

Seara a decurs bine. Părinţii mei fuseseră drăguţi cu ea, iar mama mă trăsese deoparte pentru a-mi spune că era încântată de delicateţea şi felul plin de viaţă a lui Mari. Nu m-am putut abţine să nu mă simt mândru că sunt cu ea şi să le arăt tuturor că suntem cu adevărat îndrăgostiţi.

Aproape de sfârşitul serii, Zeca m-a chemat în biroul tatălui meu şi ne-am certat serios despre relaţia mea. Nu ştia că eu şi Mari suntem împreună şi era foarte nervos. Mi-a spus că m-am lăsat atras de secretara mea şi că acum, pentru că ea avea control asupra mea, va profita de orice ocazie. Că sunt nebun şi că dacă vreau să mi-o trag cu secretara, ar trebui să fac ce face el şi să o ţin departe de casă.

Mă enervase la culme. Să se amestece în treburile mele era deja destul de rău, dar faptul că a sugerat să o tratez pe Mari ca pe un mic secret murdar, asta a fost prea de tot. Şi, ştiind că şi-a înşelat soţia, mi-a făcut stomacul să se strângă şi, în acel moment, o bună parte din respectul pe care îl aveam pentru el a dispărut.

Am observat că Lucinha nu a fost deosebit de drăguţă cu Mari şi asta doar a alimentat mânia mea crescândă, dar, în cele din urmă, îmi părea rău pentru amândoi că erau prinşi într-o relaţie eşuată şi că se înşelau unul pe altul.

Mă uit la femeia care doarme în braţele mele, respirând uşor, şi zâmbesc şi mă gândesc că sunt norocos să am o viaţă bună şi că am găsit dragostea. Dragostea adevărată.

24

Ştii acel moment din viaţă în care se întâmplă ceva şi nu ştii de ce sau cum, dar care are puterea de a-ţi schimba întreaga viaţă într-o clipă? Da, de obicei începe cu acel sentiment ciudat, aproape ca şi cum al şaselea nostru simţ ar fi intrat în stare de alertă, avertizându-ne că în orice secundă totul se poate prăbuşi.

Mă simt aşa de zile întregi. Povestea mea de iubire dura de câteva săptămâni şi eram foarte îndrăgostiţi. Dar apoi au fost câteva zile în care am început să mă simt anxioasă şi nu ştiam de ce. Cadu a

Cadu

observat că sunt puţin distrasă şi a promis că vom merge la Itaipava în weekend, să ne reîncărcăm bateriile.

Colecţia mergea înainte cu viteză maximă, deşi era încă un secret pentru întreaga echipă. Marţi, erau programate întâlniri importante, fixate cu mult timp înainte, şi, să-l văd pe fratele lui Cadu acolo m-a luat prin surprindere, pentru că nu sunase în prealabil.

Zeca a intrat şi când m-a văzut a făcut o mutră nemulţumită. A mormăit ceva pentru sine şi s-a îndreptat spre biroul lui Cadu.

- Zeca, îmi pare rău, dar Carlos Eduardo este într-o confe... Nici nu mi-am putut termina fraza că s-a întors spre mine cu o privire dezgustată.

- Nu ştii care ţi-e locul, fato? Nu ai dreptul să mi te adresezi pe numele mic; nu sunt prietenul tău, sunt superiorul tău, mârâie el, iar eu mă simt de parcă mi-ar fi dat o palmă. Doar pentru că fratele meu idiot ţi-o trage, asta nu îţi dă dreptul să- mi vorbeşti de parcă mă cunoşti.

Deschid şi închid gura de câteva ori, şocată de comportamentul lui dur, neştiind cum să reacţionez. Nimeni nu m-a tratat vreodată aşa.

- Uite, îmi pare rău, dar nu poţi să-mi vorbeşti aşa, spun încet, încercând să fiu politicoasă şi să nu fac o scenă în mijlocul biroului, dar râsul lui maniacal mă întrerupe.

- Pot să-ţi vorbesc cum vreau. Să îţi intre bine în cap asta, ţărancă grasă, îmi aruncă el în faţă, îndreptându-se spre biroul lui Cadu şi închizând uşa în urma lui.

Simt că o să leşin; fără suflare, ameţită şi cu picioarele tremurânde, mă aşez şi simt lacrimile curgându-mi din ochi înainte de a le mai putea opri. Nu am fost niciodată agresată aşa şi ceea ce m-a durut cel mai mult a fost că tipul care a făcut-o era fratele bărbatului pe care îl iubesc.

Telefonul sună, dar nu mă simt în stare să-l ridic. îl dau pe modul nocturn, astfel încât să intre direct mesageria vocală. Mă duc la baie să încerc să mă calmez, însă, faţa mea înspăimântată din oglindă mă face să plâng şi mai tare de sentimentul de umilinţă.

Nu ştiam ce să fac. Oare cum o să-i spun lui Cadu despre lucrurile nedrepte pe care mi le-a adresat fratele lui? Dacă nu mă va crede? La urma urmei, sunt fraţi şi prieteni, iar noi suntem împreună doar de puţin timp...

îndoiala, amestecată cu frică şi spaimă, pun stăpânire pe mine, în timp ce cuvintele lui aspre îmi răsună în continuare în minte.

Fac tot posibilul să mă calmez, la urma urmei, sunt la serviciu, chiar dacă şeful meu este şi iubitul meu. Sau tipul care mi-o trage. Fir-ar. îmi amintesc de exerciţiile de respiraţie din acel videoclip vechi şi încep să inspir şi să expir, încercând să mă calmez. Mă simt atât de groaznic încât nici măcar nu mă pot gândi să spun cuiva ce s-a întâmplat. Nici măcar lui Lais. Mi-ar fi ruşine de moarte.

Aproape o jumătate de oră mai târziu, mă adun. După ce mi-am retuşat machiajul, mă întorc la birou şi îmi dau seama că încă mai este cineva în birou la Cadu, deoarece se aud voci puternice dinăuntru, chiar dacă nu pot înţelege ceea ce spun. încerc să alung sentimentele de mai devreme, încep să-mi citesc e-mail- urile, apoi uşa se deschide şi fratele lui arogant părăseşte biroul, trântind din nou uşa. Se uită la mine cu aceeaşi privire de dezgust şi pleacă. Ochii lui arată toată repulsia pe care o simte faţă de mine şi mă întreb oare de ce se poartă atât de rău cu mine, doar nu i-am făcut niciodată nimic.

Respir adânc şi beau puţină apă pentru a încerca să mă calmez din nou. Nu-mi permit să am o cădere nervoasă aici.
Eram atât de supărat pe Zeca. Cum îndrăzneşte să vină în biroul meu şi să vorbească despre Mari astfel? Eram în mijlocul unei teleconferinţe importante cu filiala noastră din Sâo Paulo când a dat buzna. Mi s-a părut ciudat că Mari nu l-a oprit, ştiind că eram într-o întâlnire.

Am încheiat apelul când l-am văzut intrând, cu o faţă supărată. Când l-am întrebat dacă Mari i-a spus că sunt ocupat, Zeca pur şi simplu s-

a enervat. A spus că sunt un idiot, că voi ajunge să pierd tot ce am construit din cauza unei fete care nici măcar nu e atât de frumoasă şi a insistat încă o dată că ar trebui doar să „i-o trag” în loc să tratez un angajat incompetent ca ea drept iubita mea. în timp ce pleca, s-a întors către mine şi a spus că ea o face pe proasta, dar că e clar că pune ceva la cale, că probabil îmi ascunde ceva şi că nu era îngerul pe care îl credeam.

A plecat trântind uşa în urma lui şi i-am mulţumit cerului în linişte pentru faptul că biroul meu era izolat fonic. Ar fi fost extrem de jenant dacă Mari i-ar fi auzit cuvintele dure. încă simţindu-mă întors pe dos şi amintindu-mi că ea îl lăsase să intre neanunţat, m-am ridicat şi am deschis uşa. Stătea acolo, cu ochii năuciţi, părând puţin ameţită.

- E totul în regulă, Mariana?, o întreb eu, îngrijorat, iar ea se uită la mine de parcă mi-ar ascunde ceva. în adâncul sufletului simt o mică umbră de îndoială ca urmare a comentariilor urâte ale fratelui meu.

- Da, este totul în regulă. îmi pare rău că fratele tău ţi-a întrerupt întâlnirea.

Venise pe aici cu câteva minute în urmă şi i-am spus că nu poate intra, dar a aşteptat până am plecat la baie pentru a intra neanunţat, îmi explică ea, iar eu mă întreb oare de ce pare atât de îngrijorată.

- Este în regulă. Mi s-a părut ciudat că l-ai lăsat să intre, răspund eu, simţindu- mă confuz.

- Nu aş lăsa pe nimeni să intre aşa, mai ales când eşti în mijlocul unei întâlniri, spune ea defensiv, iar eu dau din cap în semn de accept.

- Mai ai nevoie de mine azi? întreabă ea, deodată.

- Nu, nu cred. De ce?

- Mă întrebam dacă pot pleca cu câteva minute mai devreme. Am o durere groaznică de cap. Vreau să merg acasă, să mă întind puţin, explică ea încruntată, părând să o doară ceva. Imediat, nesiguranţa mea dă naştere la îngrijorare.

- Desigur, frumoaso. Ai nevoie de ceva? Du-te la mine acasă. E mai aproape, sugerez eu, însă ea neagă din cap.

- Atunci, am să plec.

Mari îşi opreşte computerul şi îşi bagă telefonul mobil în geantă.
- Ne vedem mai târziu!

- OK!, răspunde ea, apoi pleacă repede.
Plec de la birou şi decid să merg direct acasă. Mă simţeam prea zguduită emoţional; aveam nevoie de confortul propriului meu pat. Când cobor cu liftul, îmi verific poşeta pentru a vedea dacă sunt banii de urgenţă acolo. întotdeauna ţin nişte bani într-un buzunar fals pe care îl cususem în poşetă tocmai pentru situaţii de urgenţă, când aveam nevoie de bani pentru un taxi sau altceva asemănător. Slavă Domnului, îi am. Când ajung la parter, ies rapid din clădire şi, odată ajunsă pe strada aglomerată, chem un taxi şi îl rog pe şofer să mă ducă acasă. Pentru că nu este încă oră de vârf, traseul care durează de obicei aproximativ o oră se parcurge în aproape treizeci de minute. Când sunt aproape de casă, îmi amintesc să îi scriu lui Lais un mesaj, îngrijorată că ar putea suna la birou dacă vede că nu mai sunt online.

Mari: Fato, am plecat acasă. Migrenă. Vorbim. Pupici.

Lais: Eşti cumva supărată? De obicei ai migrene când eşti supărată. Ce ţi-a făcut PF?

PF era acronimul nostru pentru Prinţul fermecător. Aşa l-am numit pe Cadu după călătoria romantică la Itaipava.

Mari: Nimic. Sunt doar stresată cu munca. O să îmi revin. Trebuie să mă întind. Pupici.

îmi dau seama că şoferul a oprit maşina în faţa clădirii mele. Plătesc călătoria şi
mă îndrept grăbită spre apartament, iar când ajung înăuntru, abia dacă reuşesc mă dezbrac şi să mă învelesc într-o pătură în timp ce

plâng până adorm.
Ies de la serviciu şi merg direct spre casă. Restul zilei a fost în ceaţă şi, în ciuda otrăvii aruncată de fratele meu, eram îngrijorat pentru iubita mea. Deschid uşa apartamentului şi e întuneric total, aşa că mă duc să verific dormitorul. Spre surprinderea mea, este gol. Total gol. Doamne! S-a dus acasă? De ce nu mi-a spus? îmi scot telefonul mobil din buzunar şi verific dacă am mesaje noi sau apeluri pierdute. Nimic. O sun şi aştept până când intră mesageria vocală. Ciudat. Mari nu face asta de obicei.

Dacă te păcăleşte?, se întreabă diavolul acela afurisit pe care fratele meu îl trezise în mine, iar eu încerc să alung gândul. Probabil că s-a dus acasă, răspunde îngerul meu interior, parcă pentru a încerca să mă convingă că totul este în regulă. Ar trebui să o verifici. Gândul acesta mi-a trecut prin minte şi, înainte să pot să mă opresc, îmi iau grăbit cheile de la motocicletă şi mă îndrept spre garaj, simţind că trebuie să fiu sigur că e acasă şi că totul este în regulă.

Mă strecor prin trafic, ocolind maşinile, deşi ştiu că e periculos. Nu ştiu ce se întâmplă. Nu pot să gândesc. Tot ce ştiu este că trebuie să o văd şi să mă uit în ochii ei şi să văd adevărul în ei. Dacă mă păcăleşte, voi şti, cumva. Deşi am încredere în ea şi nu pot să cred că ar face ceva care să mă afecteze, Zeca este fratele meu şi cel mai bun prieten al meu, şi nu mă pot abţine să nu mă gândesc la cuvintele lui. El a fost mereu acolo pentru mine, susţinându-mă şi ghidându- mă. Iar cearta noastră din această după-amiază m-a afectat.

Ajung destul de repede în faţa clădirii ei, unde îmi parchez motocicleta şi mă îndrept spre apartamentul ei, fără să mă opresc să-l salut pe portar. Deschid uşa folosind cheia pe care mi-a dat-o şi intru în sufragerie. întregul apartament este liniştit şi întunecat şi parcă nu e nimeni acolo. Mă opresc când aud un geamăt

înfundat venind dinspre dormitor.

Mă îndrept spre dormitor, deschid uşa uşor, clipind rapid pentru a mă familiariza cu întunericul. întinsă pe pat o văd pe Mari, acoperită cu o pătură neagră. Stă întinsă acolo, gemând în somn, de parcă o doare ceva. Simt cum mi se rupe inima în bucăţi când o văd aşa, dar mă simt groaznic mai ales pentru că m-am înşelat de onestitatea ei. Mă duc în bucătărie, umplu un ceainic cu puţină apă şi îl pun la fiert în timp ce caut cutia de ceai prin dulapuri. Habar n-am dacă a luat ceva, dar nişte ceai fierbinte ar ajuta la ameliorarea durerii.

Mama ne obliga să bem ceai ori de câte ori ne simţeam rău. Fie că era o durere de inimă sau o durere de cap, ea spunea mereu că ceaiul ne mângâie sufletul. Mă uit la cutia de ceai şi văd că are doar lămâie şi ghimbir. La naiba! Ceaiul de ghimbir e nasol. Dar, va trebui să meargă.

Termin de făcut ceaiul şi i-l duc. Aprind luminile din hol înainte de a intra în cameră, pentru a aduce puţină lumină fără să o deranjez. Pun ceaşca de ceai pe noptieră şi mă aşez lângă ea, îndepărtându-i pătura. Ceea ce văd îmi frânge şi mai mult inima. încă aflată într-un somn agitat, faţa ei pare strânsă de durere, umedă şi îmbujorată, de parcă ar fi plâns până ce a adormit.

îmi trec degetele prin părul ei, mângâind-o încet, în timp ce îmi folosesc mâna liberă pentru a-i şterge lacrimile. O trezesc uşor, strigând-o pe nume. O văd deschizând ochii, clipind de câteva ori, apoi se încruntă, părând surprinsă să mă vadă acolo.

- îmi pare rău că te trezesc, frumoaso, dar ţi-am făcut un ceai. O să te ajute cu durerea de cap, spun eu, mângâindu-i în continuare părul

negru.
- Mulţumesc, murmură ea, lingându-şi buzele. Dar să ştii că nu îmi place ceaiul. Face o mutră, de parcă gândul în sine ar fi dezgustător pentru ea.

- Ştiu, dar este important. Bea doar puţin. Apoi te poţi întoarce la somn. Ai luat ceva?, întreb eu îngrijorat.

- Am luat un analgezic, dar nu m-a ajutat, răspunde ea, iar eu simt că aş face orice să nu o mai văd suferind. O ajut să se ridice şi îi aranjez pernele, dându-i ceaşca fierbinte.

- Ai grijă, este fierbinte!, o avertizez eu, iar ea dă din cap. în timp ce se uită dezgustată la ceaşcă, încep să-mi dezleg cravata şi să-mi dau jos costumul. O văd luând o înghiţitură, după care se încruntă.

- Este dezgustător, se plânge ea, iar eu nu pot să nu zâmbesc.

- Da, ştiu. Dar o să te ajute să te simţi mai bine.

- Iisuse! Nu mai vreau.

- Te rog, mai ia o înghiţitură! Mă aşez lângă ea ca pentru a o susţine. M-am gândit să-ţi fac ceai de fenicul sau ceva mai gustos. Dar trebuie să cumpăr mai mult ceai. Cutia noastră este aproape goală.

- Nu a noastră. A ta. Asta dacă nu mă laşi să-mi ţin şi capsulele de

espresso în
cutia aceea, glumeşte ea şi zâmbeşte, sorbind din ceai, după care se încruntă din nou.

- Poţi pune în ea ce vrei tu, îngerul meu. O sărut pe frunte şi îi zâmbesc. Este cutia noastră.

în timp ce ea soarbe încet ceaiul, mă ridic şi merg la baie pentru un duş rapid. Trebuie să îndepărtez o parte din tensiunea pe care o simt. După duş, îmi pun nişte boxeri curaţi şi un tricou pe care le-am lăsat aici, îmi usuc părul cu prosopul şi mă întorc în dormitor. Mari ţine în continuare ceaşca în mână, aproape goală acum, cu ochii închişi şi capul sprijinit de perete.

- Nu mai vreau, spune ea, iar eu îi iau ceaşca din mâini, punând-o pe noptieră. Mă duc pe hol şi sting luminile, apoi mă întorc în dormitor şi o ajut să se întindă din nou. Trag de pătură pentru a ne acoperi pe amândoi, apoi îmi pun o mână pe ea şi o trag mai aproape în braţele mele. Mă gândesc la cât de mult o iubesc şi, într-o secundă, adormim amândoi.

25

După acea după-amiază traumatizantă, lucrurile au revenit la normal. Nu m-am mai întâlnit cu fratele lui Cadu, ceea ce a fost grozav, dar nici nu m-am putut decide să-i spun lui Cadu sau altcuiva despre lucrurile oribile pe care mi le spusese fratele lui. Eram în ultima săptămână a proiectului inspirat din eleganţa vechiului Hollywood, iar astăzi era şedinţa foto pentru numărul următor, care avea să apară spre vânzare în câteva săptămâni.

Am ajuns devreme la serviciu. Cadu s-a dus direct către studio să urmărească şedinţa foto, în timp ce eu lucram de la birou, pregătind restul.

Acum ajunsesem să mă întâlnesc foarte rar cu colegii la birou, deoarece eram din ce în ce mai ocupaţi. Ajungeam la serviciu devreme, în jurul orei şapte, şi eram întotdeauna ultimii care plecau, mergând direct la apartamentul lui din Leblon. Eram amândoi epuizaţi, însă Cadu era foarte mulţumit de editorial, încât a promis că mă va compensa când totul va fi gata şi că vom merge la refugiul nostru din munţi, unde vom sta întinşi pe şezlonguri toată ziua. însă, astăzi se pare că nu este ziua mea norocoasă. M-am întâlnit cu Roberta, asistenta personală care mă ura pentru că i-am „luat” slujba.

- Măi, măi, măi, dacă nu este doamna Nimeni care vine la birou mai devreme!, începe ea, studiindu-mă. Nu are sens să încerci să te bagi pe sub pielea cuiva, Free Willy, continuă ea făcând referire la filmul cu balene, lăsându-mă cu gura deschisă. Şeful tău arătos nu o să fie niciodată cu una ca tine. E atât de plină de otravă şi greşeşte atât de mult gândind astfel încât nu mă pot abţine să nu râd în hohote. Râd atât de tare încât îmi dau lacrimile. Roberta stă acolo şi se holbează la mine, probabil pentru că nu se aştepta la asta.
Când îmi pot trage din nou răsuflarea, răspund:

- O, Roberta! îţi mulţumesc pentru compliment. Da, dragă, este un compliment pentru mine. Prefer să fiu o balenă decât o sirenă ca tine. Şi, ştii de ce? Ea dă din cap că nu, încă prea speriată de râsul meu ca să răspundă. Caută pe Google ca să vezi diferenţa!

Mă îndrept apoi spre biroul meu, râzând încă la cuvintele ei copilăreşti.

Mari: îţi vine să crezi că acel cap pătrat tocmai m-a făcut balenă?

Lais: Glumeşti! Vaca aia! Spune-mi totul! Mi-ar plăcea să vin acolo şi să-i dau vreo două!

Mari: Mi-a spus Free Willy. Şi mi-a zis că niciodată nu o să pot să-l am pe Cadu. O, dacă ar şti ea...

Lais: Hahahahahah, prostuţo! Nu ştie ea că tu eşti prima-doamnă! Hahaha şi apoi?

Mari: I-am spus că e un compliment. Apoi i-am mulţumit.
Mari: Da. Prefer să fiu o balenă decât o sirenă ca ea. Hahaha

Lais: Hahahahaha of, Mari! Ai fost tare! Hahahaha

Mari: Când i-am spus dacă ştie motivul şi a negat, i-am spus să caute pe Google. Hahahahahaha

Mais: Hahahahahaha! îmi place! Hahahaha

Mari: Mă întorc la muncă, frumoaso! Nu sunt destul de bogată ca să îmi petrec toată ziua stând de vorbă ©

Lais: Uuuuh ©

Când plec de la birou este aproape ora zece. Sunt epuizată, cu părul strâns într- un coc dezordonat. Cămaşa albă şi pantalonii de culoare închisă pe care le purtam erau acum destul de şifonate. Voiam să fac un duş şi să mă culc. Şi, bineînţeles, îmi voiam aproape iubitul, care ştiam că este la fel de obosit.
îmi iau geanta şi câteva documente pe care mi-a cerut să le iau acasă, sting luminile din birou, apoi încui uşa. Podeaua este aproape complet întunecată, iar singura lumină vine de la lămpile de urgenţă. Sunt pe cale să încui uşa când o voce aproape că mă sperie de moarte.

- O, Mari, Mariana... aud vocea lui Miguel aproape de mine şi încep să tremur.

- O, Dumnezeule! Aproape că m-ai speriat de moarte!, spun eu în timp ce îmi duc o mână la piept, ţinându-mi strâns geanta şi documentele cu cealaltă mână.

- îmi pare rău, piersicuţă, nu am vrut!, spune el, apropiindu-se. Mă dau înapoi în timp ce el înaintează încet spre mine şi, înainte să-mi dau seama, mă lipeşte de uşă. Braţul lui se sprijină pe uşă, aproape de faţa mea, şi încep să mă simt claustrofobă la apropierea lui.

- Miguel, te rog, lasă-mă să trec, spun eu, împingându-l puţin. Trebuie să plec acasă.

îmi dau seama că probabil sunt singură cu el şi că, chiar dacă aş ţipa, n-ar fi nimeni care să mă ajute. El zâmbeşte şi tot corpul îmi tremură de frică.

- Uşurel, piersicuţă. Am putea ieşi la cină. Ce zici?

- Nu, mulţumesc. Chiar trebuie să merg acasă.

- O, Mari, Mariana... Mă faci să-mi fie atât de greu. Voiam să te protejez... Dar tu nu mă laşi, piersicuţă... Continuă să bolborosească prostii, iar ochii lui par puţin sticloşi, de parcă ar fi fost drogat. Profit de distracţia lui şi îl împing mai tare, reuşind să mă strecor pe sub braţul lui.

- Ei bine, mulţumesc pentru invitaţie. Noapte bună, spun şi aproape fug din birou, nu înainte de a-l suna pe Cadu să-l informez că plec.

- Hei, iubitule! Plec de la birou, bine? Desigur, o să... Ne vedem... Şi eu. îmi închid telefonul după ce răspund la cuvintele lui pline de iubire şi intru repede în lift, înainte ca Miguel să mă poată urmări. Jos, portarul de noapte îmi cheamă un taxi şi mă duc spre Leblon. Şi la braţele bărbatului pe care-l iubesc.
Abia aşteptam sosirea ei. în sfârşit, terminasem munca la noua colecţie Angele în parteneriat cu Be, inspirată de vechile dive de la Hollywood. Adevărul era că inspiraţia mea fusese o fată minunată, cu ochi căprui expresivi şi un corp seducător şi moale. Făcusem ultimele fotografii, iar după ce fotograful mi le-a trimis mie şi Marianei, am fugit acasă cu cadourile ei, neliniştit ca un copil în Ajunul Crăciunului.

După ce m-a sunat să mă anunţe că vine, am pus un CD vechi cu Leoni şi muzica a început să se audă în boxe. Ea intră arătând obosită, dar parcă şi mai frumoasă, lăsându-mă fără suflare.

- Hei, spune ea simplu şi zâmbeşte.

- Hei, frumoaso!, îmi deschid eu braţele pentru a o primi. Ea sare în

braţele mele, parfumul ei îmbătându-mi toate simţurile şi făcându-mă să vreau să o duc imediat în pat. Un oftat adânc îmi atrage atenţia. Ce s-a întâmplat? Este totul în regulă?, întreb eu.

Da... murmură ea, încă lipită de pieptul meu. Sunt doar obosită. O sărut pe păr şi mă îndepărtez.

- Vino! Hai să facem un duş împreună!
- Duş? Ea se uită la mine şi zâmbeşte. împreună? Zâmbesc şi mai mult, la fel ca ea, şi nu pot să nu cedez dorinţelor.

- Da, frumoaso. împreună.

Am stat mult timp în cada plină cu ulei de baie şi bule. Ea se sprijină de mine în timp ce vorbim despre cum ne-am petrecut ziua. Am simţit-o tensionată şi preocupată, însă mi-a răspuns că este doar obosită. După ce i-am masat umerii, atingerea a devenit mai senzuală, până când nu ne-am putut controla dorinţa şi am cedat pasiunii. După ce apa a devenit aproape rece, ne-am înfăşurat în prosoape moi şi ne-am dus în dormitor.

- Am ceva pentru tine.

- Pentru mine? Dar nu e ziua mea, răspunde ea şi zâmbeşte.

- Mai întâi, deschide-o!, spun eu după ce îi înmânez o cutie mare albă. Ea dezleagă funda de deasupra şi când deschide cutia încep să zâmbesc şi mai tare. Această rochie este a ta. Este una dintre piesele principale ale colecţiei şi poartă numele tău scris în franceză, spun eu râzând şi arătând spre eticheta brodată pe rochie unde se putea vedea scris Le Marianne. Ochii ei se măresc dintr-odată şi o văd că abia se poate abţine să nu plângă atunci când realizează despre ce e tributul.

- Uau, Cadu! Este aşa de frumoasă... spune ea, scoţând rochia din cutie pentru a o vedea mai bine. Este o rochie lungă şi vaporoasă, fără a fi prea largă totuşi, cu un decolteu adânc în stil halter. Rochia este de culoare roşu închis, care contrastează cu pielea ei palidă şi cu ochii şi părul ei întunecat, şi are o dungă neagră cu o curea subţire cu strasuri chiar deasupra taliei. Bretelele, negre ca şi dunga, au făcut modelul şi mai frumos.

- Nici măcar nu ştiu unde aş putea să o port, iubitule. Este... prea mult.

- Poţi să o porţi la petrecerea pe care o vom da pentru a sărbători următorul număr. Acesta este exclusivist. Este doar al tău, frumoaso. Iar tu o să vii la petrecere ca parteneră a mea.

- O... Se uită la mine, încă şocată, şi mă bucur că pot să-mi răsfăţ şi să-mi surprind iubita.

- Şi asta nu este tot. Am aşteptat să vină asta. Am comandat-o special pentru tine.

îi dau cutia albastră. Ea mă priveşte suspicioasă, dar când deschide cutia, ochii îi strălucesc şi mai mult odată ce vede ce este înăuntru.

- Este aşa de frumoasă... şopteşte ea, luând minunatul exemplar, ediţie cartonată, a Micului Prinţ cu paginile albastre. Degetele ei mângâie cartea aproape cu veneraţie, apoi se uită la mine, lacrimile curgându-i în sfârşit pe faţă, emoţionându-ne pe amândoi.

- Te iubesc, frumoaso! Tot ce vreau este să te fac fericită, spun eu ştergându-i lacrimile.

- Eu nu am ce să îţi ofer... spune ea, lăsându-şi privirea în jos, întristându-se pentru o clipă.

- Cel mai mare cadou pe care mi l-aş putea dori vreodată, îl am deja, Mari. Iar acest cadou eşti tu. O sărut apoi cu pasiune, arătându-i cât de importantă este pentru mine.
întotdeauna am crezut că momentele extrem de fericite au precedat momentele extrem de triste. Era aproape o modalitate de a justifica toată fericirea care i se putea permite unei persoane să o simtă. Ştiam că viaţa este făcută din suişuri şi coborâşuri şi că este imposibil să fii fericit tot timpul. Pur şi simplu nu mi-am putut imagina întorsătura pe care o va lua viaţa mea.

A doua zi am mers la muncă împreună cu Cadu după o noapte de neuitat. După baia împreună şi cadourile minunate pe care mi le-a oferit, am făcut dragoste, am vorbit şi ne-am bucurat toată noaptea de compania celuilalt. în drum spre birou mi-am deschis exemplarul magnific din Micul Prinţ şi am început să recitesc cartea pe care o cunoşteam deja atât de intim. După un timp, mintea mea a început să rătăcească, gândindu-mă la această relaţie care a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Locuim practic împreună, dar nu ne-am săturat unul de celălalt. Suntem împreună de câteva luni şi din când în când încă mă întreb dacă asta se întâmplă cu adevărat. Deodată, îi simt mâna strângând-o pe a mea şi ridic ochii să-i văd expresia uşor încordată.

- Este totul în regulă?, întreb eu îngrijorată. Faţa lui, atât de uşor de

Ma ri

citit, are o încruntare care nu era acolo înainte.

- Nu ştiu. Sunt puţin neliniştit. Sunt obosit, cred. Aceste ultime zile au fost grele, în plus, astăzi iese noul număr al revistei Style. Sunt mereu nervos când apare o nouă ediţie.

Style este concurentul nostru, iar ediţia lor apare cu patru zile înaintea Be.

- Va fi bine. Mor de nerăbdare să văd şedinţa foto, spun eu zâmbind, iar el îmi zâmbeşte înapoi. Ne continuăm drumul vorbind despre colecţie până ajungem la parcarea clădirii de birouri.

Urcăm până la etajul nostru şi abia ieşim din lift că vrăjitoarea de Roberta se apropie de noi.

- Carlos Eduardo, directorul Angele a sunat de mai multe ori. Părea supărat, continuă ea, apoi se uită de sus la mine. Se pare că ceva nu este în regulă.

îl văd pe Cadu pălind lângă mine. Nimic nu ar trebui să meargă rău atât de aproape de noua ediţie, sau toată munca depusă de el va fi fost în zadar.

- Mulţumesc, Roberta! Ne îndreptăm spre biroul lui şi îl văd respirând adânc de câteva ori, părând destul de tensionat.

- Eşti în regulă?, întreb eu uşor, îngrijorată pentru el.

- Nu ştiu. Apelul acesta nu îmi pare de bun augur, răspunde el, dezlegându-şi puţin cravata de parcă l-ar fi sufocat.

Când ajungem în sala de conferinţe, este ca şi cum ar fi avut loc un dezastru natural. Miguel şi Zeca, însoţiţi de soţia sa, plus mulţi directori de la Moraes Publishing Group, sunt prinşi într-o discuţie aprinsă cu o revistă în mână. O, Doamne! Nu arată deloc bine.
- Pot să ştiu ce se întâmplă aici?, întreabă Cadu, iar Zeca se ridică şi

îi aruncă o revistă.

- Având în vedere că Style are o colecţie care este practic o copie a colecţiei noastre, eu ar trebui să întreb ce se întâmplă aici!

îl văd pe Cadu tremurând şi luând revista. Deschid gura, şocată, când văd coperta:

Divele de la Hollywood inspiră noua colecţie de toamnă-iarnă

Lynn, odioasa, este pe copertă, poartă o rochie care arată exact ca Le Marianne, dar în alte culori.

- O... murmur eu, iar Cadu se uită neîncrezător la copertă. Deschide revista şi acolo este aproape totul. Pe fiecare pagină nouă văd imaginile care par a fi versiunea live a fiecărei schiţe pe care mi le-a arătat acum câteva săptămâni. Simt că mi se strânge gâtul şi lacrimile îmi inundă ochii, dar respir adânc, ca să nu las toată suferinţa mea să iasă la iveală în faţa tuturor acestor oameni.

- Domnilor, vă rog, calmaţi-vă!, spune Cadu, preluând controlul asupra situaţiei. Voi verifica ce s-a întâmplat şi voi convoca o întâlnire în cursul zilei de astăzi.

- Ştiam eu că tata şi-a pierdut minţile când te-a lăsat la conducerea Be. Eşti încă un copil. Tratezi această revistă ca şi cum ar fi o glumă. Iresponsabilitatea ta ne

poate costa tot grupul!, ţipă Zeca la el, arătând cu degetul în direcţia lui. Voi convoca astăzi o întâlnire cu acţionarii pentru a solicita ca Be să se întoarcă în mâinile mele. Cadu face un pas înapoi de parcă ar fi fost pălmuit.

Zeca gestionează revistele de business şi economie din cadrul grupului. Nu mi-am mai văzut niciodată iubitul atât de abătut şi tot ce îmi trece prin cap este cum îl pot ajuta.

- Zeca, vom vorbi despre asta mai târziu!, spune el, revenindu-şi din şoc. Acum, scuzaţi-mă, domnilor!, continuă el, întorcându-se spre birou şi luând şi revista cu el.

- Carlos, scuză-mă, dar trebuie să vorbesc cu tine!, spune Miguel încercând să-l oprească, dar Cadu refuză să se oprească. Te rog, este important, şi cred că ar putea aduce puţină lumină cu privire la ceea ce s-a întâmplat azi. Cadu se opreşte şi se întoarce spre mine.

- Mariana, vrei, te rog, să te asiguri că nu voi fi deranjat în timpul întâlnirii?, spune el, aruncând o privire furioasă către fratele său.

- Sigur!, răspund eu, iar el dă din cap, intrând în biroul său împreună cu Miguel. Când uşa se închide în urma lor, bărbaţii încep să iasă din sala de conferinţe, iar eu mă îndrept spre biroul meu, mă aşez şi încep să-mi organizez lucrurile pentru această zi. Zeca este ultimul care pleacă.

- O să-ţi pară rău că ai intervenit în familia mea, fato!, îmi spune el

furios. îmi cade faţa şi mă uit la el speriată. Eşti o proastă!, continuă el. Privirea lui este plină de ură şi cuvintele îui sunt ca un pumn, iar eu nu am nicio reacţie. Apoi pleacă, trântind uşa încă o dată.

îmi aud alerta de la telefonul mobil şi deschid Messenger pentru a răspunde.

Lais: Fato, ai ajuns?

Mari: Doar ce am ajuns. îmi pare rău, e cam multă agitaţie pe aici în dimineaţa asta. Vorbim mai târziu, bine?

Lais: Bine. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Succes. Pupici.

Mari: Pupici

Apăs pe trimitere, apoi răspund la primul dintre multele apeluri pe care urmează să le preiau în următoarea oră.

Cadu

Intru în biroul meu cu Miguel şi pur şi simplu nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Mă aşez şi deschid Style, uitându-mă pe fiecare pagină şi văd toate lunile mele de muncă asiduă publicate de o altă revistă. Va fi o problemă uriaşă. Colecţia din Style a fost realizată de Mix Fashion, cel mai mare competitor al Angele.

- Cadu, omule, trebuie să vorbesc cu tine! Ştiu că eşti supărat, dar când o să afli ce ştiu eu, cred că mă vei ierta.

- Miguel, acum sunt mult mai preocupat să aflu cum de colecţia mea, despre care doar o mână de oameni ştia, a ajuns în mâinile concurenţei.

- Ştiu cine a făcut-o!, aruncă Miguel bomba.

- Atunci spune-o, omule! Acum mi-a atras toată atenţia şi sunt gata să rup gâtul celui care a făcut asta.

- Mariana a făcut-o. Nu ştiu cine a ajutat-o, dar voi afla, spune Miguel încet, iar eu rămân nemişcat câteva secunde, privindu-l, fără să cred niciun cuvânt.

- Nu, nu, Miguel. Te înşeli...
- îmi pare rău, Cadu! Nu ştiu exact ce e între voi şi cât de apropiaţi sunteţi, dar sunt sigur că ea a făcut-o. O pot dovedi.

Mă las pe spate în scaun, simţind că lumea se învârte în jurul meu.

Nu pot să cred că Mari, Mari a mea, ar fi putut face aşa ceva. Nu, nu, nu. O, Doamne, nu lăsa ca acuzaţiile lui Miguel să fie adevărate!, mă rog eu în gând în timp ce el scoate o grămadă de hârtii din mapa pe care o are la el. Le împinge apoi spre mine şi încep să mă uit peste ele fără să văd de fapt ce conţin.

- îţi aminteşti când am mers la Sâo Paulo pentru a instala acel sistem de urmărire a e-mail-urilor?

-Da.

- Ne temeam că s-a întâmplat ceva cu filiala din Sâo Paulo, vreo scurgere sau altceva.

Miguel dă din cap şi continuă.

- Ştiu că ai vrut să instalez software-ul doar acolo, dar am avut un sentiment, o suspiciune, cred... şi l-am instalat în fiecare computer al companiei.

- Şi ce anume te-a condus la Mariana?

- Trimite mesaje unei fete pe nume Lais tot timpul. La început nu părea important, însă mesajele au început să fie mai ciudate. Ca şi cum ea se laudă că „te-a câştigat”, continuă el, lăsând capul în jos, jenat. îmi pare rău că vă invadez intimitatea, însă oricine poate fi un potenţial suspect pentru mine.

- OK. Şi?

- I-a trimis lui Lynn un e-mail de mai multe ori cu schiţe din campanie. Şi ieri, de pe computerul ei de la birou, i-a trimis prin e-mail câteva poze care cred că sunt de la şedinţa noastră foto. Ştii că atunci când Style vrea să ne devanseze, îşi tipăresc revistele peste noapte astfel încât să poată ajunge la chioşcurile de ziare înaintea noastră. Astăzi, când ieşeam din casă, a fost primul lucru pe care l-am văzut şi am ştiut că trebuie să fi fost ea.

- Mariana i-a trimis astea lui Lynn?, întreb eu, nedumerit. Mari nu a plăcut-o niciodată prea mult pe Lynn... Sau, cel puţin, nu părea să o placă. Povestea este atât de încurcată încât ceva pur şi simplu nu pare în regulă. Şi, ce ar fi avut de câştigat din asta? încă nu-mi vine să cred că ar fi capabilă să facă aşa ceva. Nu Mari a mea.

- O slujbă, a mers acolo la un interviu acum câteva luni!, spune Miguel, arătându-mi un document unde apare un e-mail de la ea în care trimite un CV.

Către: A. Marques
[amarques@legends.com]

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]
Mesaj
Subiect:
Document

Bună, Antonio!

Trimit acel fişier. Nu pot să cred că fac asta, dar nu există altă cale. Aştept cu nerăbdare apelul tău.

încă o dată, mulţumesc pentru încredere.

Salutări,

Mariana

Să văd acel e-mail este ca şi cum am fost înjunghiat în inimă. Nu mi-am putut imagina că femeia de care m-am îndrăgostit ar putea face rău unei muşte, cu atât mai puţin să mă trădeze aşa. Inima îmi bate repede şi simt că mi se strânge gâtul, iar pieptul mă doare tare. Inspir, încercând să-mi controlez emoţiile. Sunt prea tânăr să fac un atac de cord. Chiar dacă femeia pe care o iubesc mi-a luat inima şi mi-a rupt-o în două.

- Uite!, spune Miguel. Cred că trebuie să te uiţi peste astea în linişte şi să te gândeşti la ceea ce ţi-am spus ca să poţi lua o decizie corectă. Te las să le citeşti şi, dacă ai nevoie de ceva, sună-mă şi te ajut, bine?

Confirm din cap, incapabil să spun ceva, şi simt că pământul îmi fuge de sub picioare.

Miguel se ridică şi se îndreaptă spre uşă, lăsându-mă singur. îmi sprijin capul în mâini, complet îngrozit de tot ce am auzit până acum. Mă hotărăsc să deschid dosarul şi să-l citesc de la început, calm, căutând vreun indiciu că nu iubita mea este cea care mi-a făcut asta. Nu ar fi putut.

27

Mă simt chinuită, iar inima mi se strânge în piept. Ştiam cât de rea este toată această situaţie pentru Cadu şi că ar putea să-şi piardă locul de muncă la revistă în cazul în care Consiliul de administraţie îl crede vinovat. Eram îngrijorată, gândindu-mă la toate lucrurile pe care le putea face fratele său şi nu ştiam cum să-l atenţionez pentru că habar n-avea ce ticălos era fratele său, Zeca. Doamne, oare cum să-i zic? Respir adânc şi răspund la următorul apel primit. A trecut o jumătate de oră de când el şi Miguel s-au închis în birou şi nici nu am putut să- mi pornesc computerul. Stau aici şi răspund la o groază de apeluri şi mesaje. Deodată, uşa se deschide şi Miguel pleacă cu un zâmbet sadic pe faţă. închei apelul şi îl văd apropiindu-se de biroul meu, aruncându-mi o privire ciudată. După situaţia jenantă de aseară, mărturisesc că am început să-mi fie puţin frică de el.

- O, Mari, Mariana... îşi pune mâinile pe birou, cu faţa spre mine. Păcat că eşti atât de prostuţă. Dacă mi-ai fi dat doar o şansă, lucrurile ar fi putut sta altfel. îşi întinde braţul şi îmi atinge faţa înainte să am şansa să mă retrag. Păcat! Mă dau în spate, iar el pleacă râzând şi lăsându-mă şi mai confuză.

îmi iau telefonul şi îi scriu lui Lais.
Subiect:
Document

Mari: Eşti acasă diseară? Am nevoie să vorbim...

Lais: Da. Rodrigo o să treacă mai târziu, dar muuuuuuuult mai târziu ©

Mari: Ok. Am nevoie de părerea cuiva care nu se află în această situaţie. Se întâmplă nişte lucruri ciudate şi nu ştiu cum să acţionez. Cadu probabil o să vină destul de târziu. T\ i şi Rodrigo sunteţi din nou împreună?

Lais: Mi-a cerut să fiu iubita lui! Mi s-a părut ciudat şi nu mai voia să ne vedem, dar a spus că este doar îndrăgostit şi speriat.

Mari: Ooo! Ce drăguţ! Vreau să ştiu totul! Mă bucur pentru tine! *y* Trebuie să plec, lucrurile au luat-o razna azi. Avem probleme mari, iar telefonul nu se mai opreşte din sunat. Nici măcar nu mi-am putut verifica e-mail-urile.

Lais: Vorbim diseară! Succes! Pupici *y*

Mari: Mulţumesc. Pupici.

Aproape două ore mai târziu, Cadu deschide uşa biroului său şi ceea ce văd îmi taie răsuflarea. Nu poartă cravata sau jacheta de la costum, are mânecile suflecate şi şi-a desfăcut primii doi nasturi de la cămaşă. Are părul dezordonat, dovadă că şi-a trecut degetele prin el fără oprire. Ochii lui sunt roşii şi parcă ar fi îmbătrânit zece ani în doar câteva ore. Ceea ce mă şochează cel mai mult, însă, este felul în care mă priveşte. Pare dezgust, dezamăgire şi chiar dispreţ. Nu l-am văzut niciodată uitându-se la cineva aşa. Nu l-am putut vedea pe iubitul pasional de aseară, nici măcar pe omul de afaceri temperat care a intrat în acel

birou chiar în această dimineaţă.
- Ce mai cauţi aici? Vocea lui este dură şi ascuţită în acelaşi timp şi mă loveşte cu puterea unui pumn.

- Nu înţeleg, Cadu!

înainte să am ocazia să termin, ţipă nervos.

- Dacă îmi mai spui o dată Cadu, vei regreta. împachetează-ţi lucrurile şi pleacă. ACUM!

încep să plâng, incapabilă să înţeleg de ce se comportă aşa.

- Ce se întâmplă? De ce faci asta? Lacrimile îmi curg pe faţă, dar privirea lui rămâne la fel de dură.

- Ai curajul să mă întrebi asta? Oare poţi fi mai falsă decât mi-am imaginat?

- Falsă? Despre ce...

- Ce credeai că se va întâmpla? Credeai că nu voi afla niciodată? Nu sunt un idiot, Mariana!

O, Doamne, Miguel i-a spus ceva despre noaptea trecută, ceva care nu s-a

întâmplat? Nu voiam să-i spun nimic pentru că eram îngrijorată de felul cum va reacţiona Cadu şi era cuvântul meu împotriva lui Miguel, dar acum, văzând reacţia lui, nici nu ştiam ce să cred.

- Nu e aşa... Nu s-a întâmplat nimic, lasă-mă să-ţi explic, spun eu plângând. Se apropie şi loveşte biroul cu toată puterea.

- La naiba, Mariana, am avut încredere în tine, iar tu m-ai trădat aşa? Nu te pot ierta pentru asta. Nu există nicio scuză. Ieşi! Ia-ţi lucrurile şi ieşi! Lasă aici telefonul de firmă pe birou. S-a terminat, mă auzi? O să trimit pe cineva să-mi aducă lucrurile de la tine de acasă şi să ţi le aducă pe ale tale.

Nu m-am gândit niciodată că respingerea te-ar putea răni fizic. Dar exact aşa simt eu acum. Durere. Durere în tot corpul.

- Nu înţeleg de ce îmi faci asta!, spun eu, plângând din greu, incapabilă să-mi controlez emoţiile.

- Cineva care are curajul să acţioneze atât de sordid nu merită nicio explicaţie. E de ajuns! Afară! Du-te! Ai zece minute să-ţi iei lucrurile şi să pleci. Nu vreau să te mai văd niciodată! Se întoarce spre propriul birou, emoţiile sale fiind aproape palpabile.

îmi iau lucrurile cât de repede pot, adunând tot ce am acumulat în ultimii ani lucrând în acest birou, iar lacrimile continuă să curgă. Nu pot înţelege ce s-a întâmplat. Cum de s-a transformat situaţia cu revista într-o problemă între noi? Oare ce i-a spus Miguel de l-a determinat să se comporte astfel? Apoi, se opreşte dintr-o dată la

jumătatea drumului şi se întoarce spre mine, cu faţa zdruncinată şi cu lacrimi în ochi.

- Sper că a meritat. Mă dezguşti. Apoi se întoarce şi intră în birou.

Plângând, îmi aşez mobilul pe birou şi, când îmi iau geanta, exemplarul din Micul Prinţ cade. Iau cartea şi o pun pe birou lângă telefon. Apoi plec grăbită lăsând în urmă darul primit, locul de muncă şi inima mea.

Merg pe hol şi oamenii cu care am lucrat par nemişcaţi, mă privesc şi şuşotesc între ei, vorbind, evident, despre mine. Fac tot posibilul să-mi păstrez mândria şi capul sus, ştiind că nu am făcut nimic de care ar trebui să-mi fie ruşine. în hol mă aşteaptă Miguel şi Roberta.

- Măi, măi, se pare că cineva tocmai a fost dat afară.

- Săraca Mari... O, Mariana, lucrurile ar fi putut să decurgă atât de diferit!, spune Miguel, iar eu mă întorc spre el, cu un curaj numai Dumnezeu ştie unde.

- Uite, nemernicule, nu ştiu ce i-ai spus, dar am să demonstrez că ai minţit.

- Serios, păpuşă? Dacă te porţi frumos, poate îl pot determina pe şeful să nu te dea în judecată, mă ameninţă el. Bărbia aproape că îmi loveşte pieptul în şoc şi confuzie. Tocmai când îşi termină ameninţarea, uşile liftului se deschid şi doi paznici ies din el.
- Domnişoară, avem ordin să vă escortăm afară, spun ei. Complet

stânjenită, plâng iar, păşind în lift şi simţindu-mă mai mult decât umilită. îmi pare rău, Mariana. Domnul José Carlos ne-a spus să o facem, spune Sérgio, unul dintre bodyguarzii care s-a purtat mereu destul de drăguţ cu mine. Dau din cap, complet pierdută, neştiind ce să fac.

- Mariana, vrei nişte apă înainte de a pleca?, întreabă Luiz, celălalt paznic, iar eu îi spun că nu.

- Nu... Eu... vreau un taxi. îmi poţi chema unul, te rog? Eram atât de zguduită încât nu mă simţeam în stare nici măcar să fac ceva atât de simplu. Paznicul mă urmează până în faţa clădirii, cheamă un taxi şi mă ajută să intru. îi spun şoferului adresa mea şi porneşte, în timp ce eu îmi văd toate visele dispărând în oglinda retrovizoare.
Eram zdrobit şi confuz. Mi-am petrecut nenumărate ore citind hârtiile pe care mi le dăduse Miguel. O serie de e-mail-uri şi mesaje m-au făcut să cred că Mariana a făcut tot ce a putut pentru a-mi câştiga încrederea doar ca să poată profita de mine.

La început, au fost doar câteva mesaje stupide între ea şi Lais, până când unele lucruri au început să arate cât de rele erau cuvintele ei.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: Ajutooooor! ! ! ! ! !

Mesaj:

Totul a mers prost. Tocmai m-a părăsit.
Subiect: RE: Ajutooooor!!!!!!

Mesaj:

POFTIM???? O să-l strivesc pe nemernic. Unde eşti? Nu te-a concediat, nu?

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: RE: Ajutooooor!!!!!!

Mesaj:

Nu!! Sunt în baie, fără suflare şi înjurându-mă. Trebuie să-mi fac un nou plan de acţiune. SUNT ATÂT DE PROASTĂ!!!
Subiect: RE: RE: RE: Ajutooooor!!!!!!

Mesaj:

Nu! O să respiri adânc, o să te speli pe faţă, o să te machiezi şi o să îţi faci treaba ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. îţi trimit ceva. O să ne înecăm în îngheţată

diseară. Fato, nu pot să cred că idiotul a făcut asta!

Mari: îmi place să fiu iubita lui. Să îmi ofere cadouri scumpe şi cele mai bune orgasme din lume la prima oră a dimineţii este de nepreţuit. Hahahahha

Mari: Fato, am plecat acasă. Migrenă. Vorbim. Pupici

Lais: Eşti cumva supărată? De obicei ai migrene când eşti supărată. Ce ţi-a făcut acel idiot?

Mari: Nimic. Sunt doar stresată cu privire la plan. Totul merge prost. O să fiu bine. Trebuie să mă gândesc ce să fac. Pupici.

Acestea erau doar câteva dintre numeroasele exemple. Apoi a mai fost e-mailul ei către cineva numit Antonio, prin care îi trimitea un CV. Mai multe e-mailuri ale ei legate de colecţie fuseseră trimise către o adresă personală de e-mail marianecosta@myemail.com.br, ceea ce m-a făcut să cred că face toată „negocierea” din contul ei personal.

Ultimul ei mesaj se pare că a fost aseară. Fotografiile cu colecţia au fost trimise la ora 23:35 către e-mail-ul personal, iar în această dimineaţă, un bărbat pe nume Pierre Moreau i-a trimis o confirmare.

De la: Pierre Moreau [pmoreau@cfnb.com]

Către: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Subiect: Aplicaţie

Mesaj:

Stimată domnişoară,

Postul este al dumneavoastră. Vă rugăm să ne contactaţi cât mai curând posibil, astfel încât să putem completa documentele necesare. Pentru performanţa dumneavoastră, avem o ofertă mai bună.

Vă mulţumesc pentru răbdare şi aştept să mă contactaţi.

Totul mi-a dovedit că nu era deloc aşa cum credeam eu. Mai mult decât dezamăgire, am simţit un fel de durere fizică, de parcă mi-ar fi fost înfipt un cuţit în piept şi acum îmi tăia corpul, bucată cu bucată. Nu am crezut niciodată că este posibil să simt atâta durere. M-am simţit de parcă la fiecare cuvânt, m-am uscat pe dinăuntru... şi am murit câte puţin. Nu mă simţeam doar furios. Fusesem păcălit. Eram dezgustat că fusese capabilă să facă toate astea doar pentru a merge înainte. I-aş fi dat lumea dacă mi-ar fi cerut-o. I-aş fi dat acelei femei orice, însă s-a dovedit a fi o manipulatoare, falsă şi materialistă.

Durerea simţită era insuportabilă. Am vrut să o pedepsesc cumva. Am ieşit din birou, hotărât să o zdrobesc, dar când am văzut-o, cele câteva bucăţi din mine rămase intacte s-au sfărâmat brusc. în timp ce plânge şi se scuză mă întreb cum poate cineva să fie aşa diabolic. Aşa rece şi calculat.

Când îmi spune Cadu, simt cum stomacul mi se întoarce pe dos, supărat pe mine că sunt atât de prost şi că o cred. O gonesc şi mă întorc în birou, trântind uşa, nemaiputându-mi opri lacrimile de tristeţe şi dezamăgire. Nu plâng aproape niciodată, dar, în acel moment, simt că nu mă pot abţine, de parcă lacrimile ar putea cumva spăla durerea pe care o simţeam înăuntru. M-am întrebat doar de ce. De ce mă trădase într-un mod atât de viclean? Mă hotărăsc să o confrunt din nou, dar când mă apropii de biroul ei, uşa este deschisă, iar pe birou, sunt telefonul şi exemplarul din Micul Prinţ pe care i l-am dat ieri. Când văd cartea, în mintea mea apare un film cu toate momentele petrecute împreună. Şi apoi mă prăbuşesc. Lacrimile nu încetează să vină, durerea mă înconjoară şi cad în genunchi în mijlocul biroului, complet mistuit de tristeţe. S-a terminat. Ea a plecat, luându-mi cu ea demnitatea, reputaţia profesională şi inima mea.

Ajung acasă şi abia mă descalţ înainte să mă arunc în pat. Lacrimile îmi întunecă ochii, ceea ce este bine, pentru că această cameră este oricum plină de amintiri. Nici măcar toate prin câte am trecut cu

fostul meu iubit, puse laolaltă, nu dor la fel de mult ca situaţia în care mă aflu cu Cadu acum. Ştiu că sunt îndrăgostită şi că viaţa mea s-a învârtit în jurul lui şi că fiecare moment din zi petrecut cu el a fost ca un bungee-jumping fără coardă de protecţie, iar acum, că s-a terminat, mă simt ca într-o cădere liberă, fără nimic de care să mă agăţ.

Nu pot spune cu exactitate de cât timp stau în dormitor, plângând fără încetare. Trebuia să-i arăt că nu am greşit, că nu făcusem nimic nepotrivit. însă, în acelaşi timp, reacţia lui părea puţin exagerată şi m-am supărat că nu avea încredere în mine. Am încercat să mă pun în pielea lui şi m-am gândit că, dacă rolurile s-ar fi inversat, probabil că nu m-aş fi comportat cu mult mai diferit. Asta se întâmplă când ai fost atât de rănit înainte şi te îndrăgosteşti fără speranţă de cineva. Oricât de puternic ar fi acel sentiment, frica de a fi rănit este mult mai mare atunci când te simţi ameninţat.

Trebuie să fi adormit pentru că atunci când am simţit mâna cuiva care îmi scutură umărul uşor, am deschis ochii în întuneric.

- Mari, fată, trezeşte-te! Deschid ochii încet, lăsând în urmă amorţeala somnoroasă în care mă aflam. Sunt eu, Lais! Dragă, ce s-a întâmplat?, întreabă ea, trecându-şi degetele prin părul meu, vorbindu-mi încet de parcă aş fi fost un copil.

- Eu... Cadu... eu... Nu mă simt suficient de puternică să o spun. Mormăi cuvinte aiurea, iar când îmi amintesc ce s-a întâmplat, încep să plâng din nou.

- Draga mea, vorbeşte cu mine! Am sunat la birou şi o doamnă mi-a spus că nu mai lucrezi acolo. Am sunat la sonerie de mai multe ori, aşa că am ajuns să îţi folosesc cheia de rezervă... Ce s-a întâmplat, Mari? Sunt îngrijorată.

înainte să pot forma o propoziţie, aud o voce puternică în cameră.

- Mari, sunt Rodrigo. Bea nişte apă! Se întoarce spre Lais în timp ce îmi întinde paharul. Pare slăbită şi tremură. Nu cred că a mâncat ceva. Se uită din nou la mine, iar eu scutur din cap, în timp ce beau puţină apă.

- Nu mi-e foame!, protestez eu, dându-i paharul înapoi.

Rodrigo pleacă şi Lais mă trage spre ea într-o îmbrăţişare.

- Fato, vorbeşte cu mine!

- S-a despărţit de mine, Lais. Şi m-a concediat. Las capul în jos, jenată de propria situaţie. Mă îmbrăţişează strâns şi, în câteva minute, Rodrigo se întoarce cu o farfurie plină cu mâncare şi mi-o pune în mână.

- Mari, mănâncă ceva! Sunt doar paste. îmi pare rău, nu ştiu să gătesc

altceva, spune el zâmbind şi o sărută pe păr pe Lais înainte de a se aşeza pe scaunul din faţa patului meu. Mă forţez să înghit puţină mâncare. Chiar nu am mâncat nimic azi, cu excepţia micului dejun de azi-dimineaţă din apartamentul lui Cadu.

Când simt că m-am săturat, îi dau înapoi farfuria pe care Lais o pune pe noptieră şi, înainte să-mi dau seama, încep să-i spun tot ce s-a întâmplat. Şi prin asta, vreau să spun cu adevărat totul: cum m-au tratat oamenii la serviciu; cât de nepoliticos fusese fratele lui Cadu; Miguel încolţindu-mă cu o seară înainte şi tot ce s-a întâmplat până la momentul la care a avut loc cearta. Ştiam că am fost împreună doar pentru o perioadă scurtă de timp, dar mă aşteptam la ceva diferit, măcar un pic de respect, însă nu a existat deloc atunci când vorbea cu mine.

Amândoi mă ascultă în tăcere. Când termin, Lais are lacrimi în ochi.

- Mari, nu înţeleg. De ce nu ai spus nimic înainte? Rodrigo, este foarte grav! Aceste lucruri pe care oamenii continuă să i le facă la serviciu sunt hărţuire, nu-i aşa? Nu ar trebui să treacă prin asta, nu-i aşa?

- Iubito, ar trebui să aud fiecare mic detaliu pentru a vedea dacă poţi numi asta bullying. Dar, orice ar fi, ar fi trebuit să ne spună nouă, sau lui Cadu... Ori cuiva, nu ştiu. Dar ştii ce mă surprinde cu adevărat? Acesta nu este deloc Cadu. El nu este gelos în felul acesta, sau instabil. Am vorbit mult despre tine şi a spus mereu că locul de muncă nu are nicio legătură cu relaţia voastră. Chiar dacă ai putea folosi cu uşurinţă ceea ce s-a întâmplat împotriva lui, făcând referire la hărţuire... Oricum, Cadu şi cu mine suntem prieteni încă de când eram copii. Cu siguranţă s-a întâmplat ceva de a reacţionat astfel, şi nu cred că este doar ceea ce ne-ai spus!, încheie Rodrigo, privindu-mă, iar eu nu ştiu ce să-i răspund.

- îmi pare rău, dar nu am făcut nimic care ar putea fi...
- Nu, dragă, nu asta am vrut să spun..., continuă el, ţinându-mă de mână. Acest Miguel trebuie să fi spus altceva... Nu ştiu, ceva foarte grav, dacă a procedat astfel.

Ne gândim în linişte la ceea ce tocmai a spus Rodrigo când, dintr-o dată, telefonul sună şi tresărim.

- Lasă-l, o să intre mesageria vocală. Nu pot să discut acum cu mama!, spun eu, presupunând că ea mă sună, însă Lais dă din cap. Apoi, dintr-o dată, o voce înecată în alcool umple liniştea din cameră.

- La naiba, Mariana, de ce? De ce ai făcut-o? Suntem uluiţi. Cadu, beat şi plângând la telefon. Aş fi putut să-ţi dau orice şi m-ai trădat. Te-am iubit, de ce ai făcut asta dacă te-am iubit? Apoi, aproape în şoaptă, spune: – La naiba, încă te iubesc!

Aud un suspin puternic şi încep să plâng când îi aud disperarea. înainte să am ocazia să răspund, el încheie apelul.

- O, Doamne!, şopteşte Lais, acoperindu-şi gura cu mâna, la fel de şocată ca şi mine şi Rodrigo. Apoi Rodrigo se ridică.

- Uite, nu ştiu ce se întâmplă, dar nu e el. Iubito, rămâi aici cu Mari şi încearcă să te odihneşti. Mă voi duce acasă la el să aflu ce se întâmplă.

încep să plâng şi mai tare.

- Mari, fii puternică!, spune el, privindu-mă în timp ce îmi şterge lacrimile. Promit că voi afla ce se întâmplă. Dar trebuie să fii puternică.

încerc să mă opresc din plâns şi dau din cap.

- Lais, vino cu mine, iubito, să încui uşa!, spune el, iar Lais îl urmează. Chiar dacă vorbesc în linişte, pot auzi ce spune.

- Are sedative în casă?

- Are un sedativ pe bază de plante în dulapul cu medicamente din baie.

- Dă-i unul! Are nevoie să se odihnească. Şi tu la fel. Oau, ce zi! Apoi murmură ceva de neînţeles şi aud uşa închizându-se.

Lais se întoarce în camera mea ţinând o pastilă şi un pahar plin cu apă, urmând instrucţiunile lui Rodrigo. îmi dă pastila şi mă simt prea slăbită să refuz. După ce îi dau înapoi paharul, iar ea îl pune pe noptieră, se întinde lângă mine, ţinându- mă în braţe aşa cum făcea când eram copii şi mă trezeam în miez de noapte, speriată de un vis urât. Lais a fost întotdeauna mult mai curajoasă decât mine. în toate. încet, îmbrăţişarea care mi-a adus atâtea amintiri frumoase devine mai strânsă şi ajung să mă cufund într-un somn fără vise.

Cad u

Mă simt complet zdrobit de ceea ce mi-a făcut Mari. Trădarea ei simt că mi-a luat totul. Habar n-aveam cum va fi viaţa mea de acum înainte, dar nu mai puteam sta în birou, înconjurat de amintirile ei. Am plecat de la birou luându-mi servieta şi nenorocitele de hârtii pe care mi le dăduse Miguel mai devreme. M- am săturat să mă plimb prin birou, aproape că făcusem gaură în covor şi mă simţeam incapabil să repar ceva. Roberta a fost de mare ajutor, a preluat mesajele şi a rezolvat problemele în timp ce eu am stat închis în birou. Apoi, m- am simţit brusc prins, chiar claustrofob. Ştiam că trebuie să plec înainte să explodez.

- Plecaţi, domnule?, întreabă Roberta, ridicându-şi ochii, iar eu nici măcar nu mă obosesc să mă uit la ea. Sunt prea uluit ca să fiu politicos.

- Nu mă voi mai întoarce azi!, spun eu şi plec, trântind uşa în urma mea. Merg pe hol, uitându-mă la oamenii care dispar în spatele zonelor lor de lucru şi mă îndrept spre lift, însă mă aud strigat de Miguel.

- Pleci deja, amice?, întreabă el, bătându-mă pe umăr. Nu îmi place tonul lui.
Dau din cap şi intru în lift fără să-i dau şansa să vorbească. Ajung la maşină, gata să plec acasă. Când pornesc maşina, muzica începe automat, iar sunetul melodiei romantice care începe să sune din boxe îmi face inima să se spargă în bucăţi şi mai mici.

O opresc repede, înainte ca vocea cântăreţei să mă facă să plâng în mijlocul traficului de parcă aş fi fost un copil pierdut. Conduc ca un robot, fără să fiu

atent la nimic în jurul meu. Când urc în lift, mă uit în oglindă. Am hainele dezordonate, părul la fel, iar ochii sunt roşii şi deja mi se vede barba. Niciodată nu am părut atât de mizerabil, atât de zdrobit. Reflexia care mă priveşte este mult diferită de mândrul om de afaceri care a părăsit casa aceasta de dimineaţă, gata să cucerească lumea. Aceasta este reflexia unui învins. Da, aşa mă simt, ca un ratat.

Liftul se opreşte. Mă îndrept spre uşă şi, când o deschid, simt parfumul Mariannei cum mă loveşte ca un pumn în faţă. Totul aici îmi aminteşte de ea, de momentele petrecute împreună, de cât de idiot am fost să mă las păcălit. Oricât de mult aş vrea să neg, ştiu că am lăsat-o să intre în viaţa mea. Am lăsat-o să ocupe fiecare spaţiu gol din mine şi am fost prea ameţit ca să observ ce era chiar în faţa mea. Ceea ce doare cel mai mult este că am fost avertizat. Fratele meu, omul în care am cea mai mare încredere în lumea asta, mă avertizase la începutul relaţiei, înainte să se întâmple asta, m-a avertizat că nu ar trebui să mă încurc cu ea. Dar nu l-am ascultat. M-am luptat cu el când am insistat să o prezint părinţilor mei ca fiind iubita mea, aducând un trădător în casa lor. Acum mă simt plin de vinovăţie, de răni şi durere.

îmi arunc servieta pe jos, mă dezbrac de cămaşă, fără să mă obosesc să o atârn la loc aşa cum fac de obicei, apoi îmi arunc pantofii într-un colţ şi iau o sticlă de Jack Daniels din minibar, apoi iau hârtiile primite de la Miguel şi mă duc spre dormitor.

Camera este cufundată în întuneric. Cineva mă obligă să mă ridic, apucându-mă de umeri, dar sunt prea ameţit ca să-mi amintesc ceva. Capul mă doare şi, când îmi trec o mână peste faţă, o simt udă de lacrimi. încet, încep să-mi aduc aminte că mi-am petrecut toată după-

amiaza bând şi uitându-mă la acele hârtii, încercând să găsesc o greşeală în ele. Dar am ajuns la concluzia că nu era nimic în neregulă, iar ea chiar mă trădase. Apoi am plâns. Şi am băut iar. Capul îmi era pe cale să explodeze, iar când ochii ajung să se obişnuiască cu întunericul, îl recunoc pe Rodrigo. Mă duce la baie şi dă drumul la duş şi îmi ordonă să-mi dau jos pantalonii şi să mă bag sub apa rece. Stau acolo câteva minute până se întoarce cu un halat şi prosop şi îmi spune să ies. O fac automat, mă usuc şi îmi pun halatul pe care mi l-a adus. Apoi mă duc în dormitor. îl văd luând hârtiile de pe jos şi mă arunc în pat. Mă doare totul: capul, spatele, picioarele, ochii. Dar durerea din mine este cea mai mare. îmi ţin ochii închişi un minut, până când îl simt cum se opreşte lângă mine.

- Poftim! Deschid ochii şi îl văd ţinând un pahar cu nişte lichid care nu arată prea grozav.

- Ce naiba e aia?, întreb eu, iar expresia lui pare să devină şi mai serioasă.

- Eşti foarte beat. Bea asta ca să poţi vorbi cu mine cu mintea ceva mai limpede.

Mă simţeam deja ca un rahat şi cuvintele lui nu făceau decât să înrăutăţească lucrurile, deşi ştiam că are dreptate. Iau paharul, beau acel lichid dezgustător dintr-o înghiţitură şi abia reuşesc să înghit înainte ca el să înceapă să vorbească.

- Vreau să ştiu ce naiba se întâmplă! Tocmai am venit de la Mari de acasă şi este zdrobită. Te-ai despărţit de ea din cauza unor bârfe ale unui tâmpit şi mai ai curajul să o suni şi să-i laşi acel mesaj patetic, făcând-o să plângă şi mai tare? La naiba, Cadu! Nu te mai recunosc. Ai fost mereu echilibrat, iar acum începi să dai crezare bârfelor?

Mă uit la cel mai bun prieten al meu cum i se citeşte furia pe faţă, iar eu sunt incapabil să înţeleg ce încearcă să spună.
- Vrei să-mi spui că eşti de partea ei? Eşti cel mai bun prieten al meu şi îi ţii partea unei trădătoare?

- Sunt de partea raţiunii. Nu eşti un tip gelos şi posesiv. Nenorocitul ăla de Miguel a încercat să se dea la ea, iar tu dai vina pe Mariana şi îl crezi pe el în detrimentul femeii care practic locuieşte cu tine?

- Despre ce naiba vorbeşti? Asta ţi-a spus ea? Că m-am despărţit de ea pentru că eram gelos? O, e chiar mai rea decât am crezut. Ea decide să mă trădeze, îmi fură munca, îmi vinde colecţia unei alte reviste şi se plânge la tine că sunt gelos, iar tu o crezi?

- Ce? Ce legătură are colecţia... Omule, e ceva în neregulă aici. Despre ce vorbeşti?

îşi ia scaunul şi se aşează în faţa mea, apoi încep să-i spun tot ce s-a întâmplat de la început. După câteva minute, prietenul meu este înlocuit de „Dr. Rodrigo”.

- Dă-mi acele foi! Vreau să le văd! în mod evident, cineva a pus la cale asta, dar trebuie să verific pentru a mă asigura că poate fi numit motiv întemeiat. Este o situaţie de rahat, omule. Pe de o parte, o poţi da în judecată pentru vânzarea de informaţii clasificate, spionaj corporativ şi chestii de genul acesta, dar, pe de altă parte, ea poate pretinde hărţuire sexuală şi morală. într-adevăr, o situaţie de rahat. Hai, dă-mi foile!

îi întind foile şi, în timp ce el citeşte, mă aşez din nou, întorcându-mă spre fereastră, admirând priveliştea de afară şi încercând să rămân neclintit.

Aproape o oră mai târziu, ridică privirea din hârtii şi spune:

- Aceste documente nu par reale, Cadu. Trebuie să dau un telefon... La naiba, unde mi-am lăsat telefonul?, mormăie Rodrigo ca pentru sine, iar eu iau telefonul de pe pat şi i-l arunc. îl prinde din aer şi, când deschide telefonul, se întoarce spre mine şi mă întreabă:

- Tipule, al cui e telefonul ăsta? Nu e al tău, nu?

- Nu, e al ei. De ce?

- Are o poză cu Micul prinţ pe fundal. Mi s-a părut ciudat, spune el, apoi formează numărul.

- Moretti? Sunt Rodrigo Carvalho, ce mai faci? Da, sunt bine. îmi pare rău că sun atât de târziu, omule, dar am nevoie de ajutorul tău cu ceva.

îl urmăresc pe Rodrigo ascultând orice spune aşa-numitul Moretti, apoi explică:

- Am un client într-o situaţie incomodă. Unul dintre angajaţii săi a instalat un software de spionaj în reţeaua companiei sale. Trebuia să fie instalat la început doar la filiala lor din Sâo Paulo dar, din anumite motive, a decis să îl instaleze în întreaga companie. A existat o

scurgere de informaţii confidenţiale şi tipul responsabil monitoriza destul de îndeaproape PA unuia dintre redactori şi i-a trimis un dosar mare cu dovezi împotriva doamnei. Ascultă din nou. Da, Moretti, ştiu asta. Fireşte, ne vom ocupa. Dar partea ciudată este că e-mail-urile par să fi fost modificate. Există cuvinte tastate în diferite fonturi. Greşeli de tipar. Fata aceea este foarte deşteaptă, nu ar face atâtea greşeli. Ceva nu este în regulă aici şi de aceea te sun.

Dă din cap, concentrat.

- Da! Exact. Nu, banii nu sunt o problemă, răspunde el, privindu-mă, iar eu dau din cap. Vreau să afli cine a făcut-o. Vreau să descoperi totul. Da, şi eu cred la fel. Bine. Ne întâlnim aclo atunci. Ne vedem mâine.

îşi ia rămas bun, apoi se întoarce spre mine.

- Aceste documente sunt false. E ceva în neregulă cu toată treaba asta, sunt sigur. Sunt nişte greşeli de scriere destul de evidente şi îmi amintesc că mi-ai spus că Mari te-a luat la rost pentru greşelile tale când îi scriai de pe telefon, spune el, iar eu simt că mi se strânge inima când îmi amintesc. în plus, ce ar putea determina un membru al personalului să nu asculte direct un ordin şi să spioneze întreaga companie, în special pe asistentul redactorului-şef al companiei? Să accesezi neautorizat informaţii clasificate? Chiar şi asta îi poate aduce concedierea. Caracterul secret în sine... Dar, mai ales, Cadu, chiar nu cred că Mari este capabilă să facă nici jumătate din ceea ce a fost acuzată. Şi ştiu că în adâncul sufletului, nici tu nu crezi asta. Trebuie să ne dăm seama ce s-a întâmplat cu adevărat şi sunt sigur că nu e de bine.

- Chiar crezi asta?, întreb eu, văzând în sfârşit puţină lumină la capătul tunelului, aşa cum spun oamenii.
- Da. Şi când o să aflăm, să fii pregătit!

- Să-mi înfrâng „duşmanii”?, întreb eu, folosind ghilimele când o spun, pentru nici nu pot să îmi imaginez că am duşmani.

- Nu. Ci cum să te târăşti înapoi la iubita ta. Zâmbeşte, apoi îmi dă o palmă prietenoasă pe umăr.

în adâncul meu, apare o sclipire de speranţă.

29

Ajungem la birou a doua zi dimineaţă, iar locul pare liniştit. Intru cu Rodrigo nu înainte de a anunţa bodyguarzii de la intrare că domnul Moretti va ajunge acolo curând şi să îl lase să intre.

Când intrăm în biroul meu, Rodrigo cere un carneţel. Ne aşezăm la birou, iar el îmi pune o serie de întrebări, la care fac tot posibilul să răspund cât mai corect, din moment ce încă mă doare capul de la cât am băut aseară.

O jumătate de oră mai târziu, recepţia ne anunţă că a sosit Moretti. îl invit în birou, după care Rodrigo îi înmânează toate documentele, la care abia se uită, cu o expresie de dispreţ nedisimulat.

- Ce este, Moretti?

- Cine ţi-a înscenat asta nici măcar nu s-a obosit să o ascundă. Probabil că erau siguri că o să crezi toate astea fără să pui întrebări.

- înscenat? El dă din cap, iar eu simt ceva acru în gură. Am crezut că Miguel se poartă ciudat, nu aveam deplină încredere în el, dar nu îmi imaginasem niciodată că mi-ar putea înscena asta. Cel care a făcut asta ar putea fi şi cel care mi-a vândut colecţia? Omule, e un coşmar! îmi trec degetele prin păr, iar Moretti dă din cap că nu.

- Probabil că sunt mai mulţi oameni implicaţi. Aceasta nu este o muncă pentru un singur om. Ne vom da seama, însă acum trebuie să fim calmi; câte un pas pe rând. Uită-te aici!, spune el, indicând spre o hârtie cu unul dintre e-mail-urile de la Mari către Lais. Nu voi menţiona greşelile, deşi Rodrigo mi-a spus deja că această femeie de obicei scrie corect. Dar vezi, după acest „înjurându-mă", propoziţia este scrisă într-un font complet diferit. Acest lucru se întâmplă de obicei atunci când textul original este modificat. Fontul este diferit şi culoarea textului devine violet, pentru a evidenţia schimbarea, explică el şi abia atunci observ diferenţa. Nu este doar aici. Apare în mai multe e-mailuri şi mesaje.

De la: Mariana Costa [mcosta@revistabe.com]

Către: Lais Menezes [lmenezes@primemail.com]

Subiect: RE: RE: Ajutooooor!!!!!!

Mesaj:

Nu!! Sunt în baie, fără suflare şi înjurându-mă. Trebuie să-mi fac un nou plan de acţiune. SUNT ATÂT DE PROASTĂ!!!

- Care este primul pas, Moretti? De ce ai nevoie?, întreabă Rodrigo, preluând conducerea discuţiei, în timp ce eu mă apostrofez în minte pentru că am luat decizii când eram atât de supărat şi că am făcut lucrurile pe care le-am făcut. Dacă Mari este nevinovată, înseamnă că am fost nedrept cu ea? Isuse, ce dezastru!
- Ei bine, pot accesa computerul acestei femei, cel menţionat în documente? Cred că de aici ar trebui să începem. Pot accesa căsuţa ei de e-mail, iar apoi o să încerc să-mi confirm teoria. Apoi, o să-ţi verific

reţeaua în timp ce tu o să îţi ţii oamenii de la IT ocupaţi până ce eu fac asta.

- Sigur! Ei bine, computerul ei este în biroul alăturat, să mergem! îl conduc la biroul Mariannei, iar Moretti porneşte computerul.

- Ştii parola? Dau din cap că nu, dar apoi îmi amintesc că obişnuia să salveze tipul acesta de lucruri în telefon. îl iau şi verific.

- Gata! Apoi, Moretti se apucă de treabă. Rodrigo mă trage în cealaltă cameră. Rodrigo, nu ştiu ce să fac. Dacă Mari nu este... Nici nu apuc să termin fraza, că el mă înfruntă, supărat.

- Dacă nu este vinovată? O, nu te uita aşa la mine. Va trebui să faci ceva cu adevărat uriaş ca să-i ceri scuze. Te înţeleg, omule. Chiar te înţeleg. Dar, având în vedere că ar putea fi nevinovată, chiar ai fost prea aspru cu ea. Era devastată. Nu am văzut pe nimeni aşa de pierdut înainte. O, nu, aşteaptă! Ba da, te-am văzut pe tine ieri. îmi duc o mână la faţă, simţindu-mă complet pierdut. Tipule, încearcă să te relaxezi! Vom avea o zi lungă înainte şi, după ce vom dezgropa toată chestia asta, ne vom gândi ce să facem cu toată mizeria.

îmi sună telefonul şi tresar, gândindu-mă că ar putea fi ea, dar nu aş putea greşi mai mult.

- Hei, tată!, răspund eu la apel pe un ton trist.
- Fiule, ce se întâmplă? Fratele tău tocmai a plecat, cerându-mi să intervin la Be. A spus că te-ai lăsat păcălit şi că nu eşti de încredere să conduci revista. Vorbeşte repede, fără a-mi oferi şansa să răspund.

Ce se întâmplă, Cadu?

încep să-i povestesc tot ce s-a întâmplat până în acest moment. După ce termin, îl aud pe tata respirând adânc:

- Ei bine, îmi sun şoferul şi ajung acolo în jumătate de oră.

- Tată, nu trebuie să vii decât dacă nu ai încredere în mine că pot să mă descurc cu asta!, răspund eu, exasperat, iar tatăl meu mă surprinde.

- Fiule, dacă nu aş fi avut încredere în tine, nu ţi-aş fi dat Be. Vin acolo pentru că veau să-mi susţin cel mai competent editor şi să aflu ce se întâmplă.

- Mulţumesc, tată!, spun eu, emoţionat, şi ne luăm la revedere.

Tata soseşte ceva mai târziu, însoţit de mama. Este un mare om de afaceri, proprietarul unui conglomerat de edituri de mare succes, dar, în ciuda tuturor banilor pe care îi deţin părinţii mei, sunt extrem de cu picioarele pe pământ şi uniţi, aşa că nu mi s-a părut surpinzător să o văd pe mama însoţindu-l. De îndată ce mă vede, îşi deschide braţele şi mă primeşte într-o îmbrăţişare strânsă.
- Băiatul meu, pari atât de trist. Sunt îngrijorată pentru tine, spune ea, mângâindu-mă pe faţă, arătând foarte serioasă.

- Sunt nervos şi îngrijorat, mamă. Respir adânc şi mă întorc către tata, care mă îmbrăţişează. Vă mulţumesc că aţi venit!, spun eu.

- Nu te-am fi lăsat niciodată să treci prin asta singur!, spune el cu un zâmbet reconfortant, iar eu dau din cap, recunoscător. Omul tău a aflat ceva?

- Nu ştim încă. L-am lăsat pe Moretti să-şi facă treaba şi nu i-am stat în cale. Trebuie să aflu ce se întâmplă, tată. Toată chestia asta mă zdrobeşte. Nu am crezut niciodată că Mari ar putea să-mi facă aşa ceva şi m-a durut prea mult. Dar, în acelaşi timp, mă simt vinovat, gândindu-mă că s-ar putea să fi fost crud şi nedrept cu ea. Dacă se dovedeşte că nu ea a făcut-o, nu mă voi ierta niciodată, niciodată.

- Fiule, nu fi atât de dur cu tine!, spune mama mea. înţeleg prin ce treci, trebuie să fie greu să vezi pe cineva pe care-l iubeşti ca pe un posibil trădător şi, în acelaşi timp, să nu ştii dacă ai fost corect. Ştiu că suferi pentru că o iubeşti şi sunt sigur că, dacă te iubeşte şi ea, te va înţelege şi te va ierta. Pentru că asta este dragostea, Cadu. Dragostea adevărată iartă, înţelege şi rezistă. Nu te îndoi niciodată de puterea iubirii. îmi mângâie faţa în timp ce vorbeşte. Desigur, va trebui să faci ceva pentru a o recâştiga. Dar te vom ajuta. Familia ta te susţine.

în mod ciudat, când aud cuvântul familie, mă gândesc la fratele meu şi simt că mi se strânge inima în piept, de parcă ceva cu adevărat rău este pe cale să se întâmple. Poate că e un al şaselea simţ sau în ce prostii din astea ezoterice cred de obicei femeile. Dar, adevărul este că simt ceva ciudat când mă gândesc la felul în care s-a comportat fratele meu recent.

- Gata!, ţipă Moretti, distrăgându-mă de la gândurile negative.

- Ce e?, sare Rodrigo şi ne îndreptăm cu toţii grăbiţi spre biroul unde se află Moretti.

- Uite aici! Deschide un e-mail şi ia o foaie de hârtie dintre documentele pe care i le dădusem şi o compară. Este complet diferit. Exact cum credeam. Tocmai a intrat în contul ei, i-a modificat mesajele şi apoi l-a tipărit.

- Şi cum rămâne cu acele e-mailuri trimise dintr-un alt cont în numele Mariannei? Mă simt ameţit de toată situaţia.

- Sunt destul de sigur că este un fals. Uite, am nevoie de parola administratorului de reţea. Vreau să sparg contul acestui tip, spune el şi ne uităm unul la celălalt, fără să ştim care ar putea fi parola.

- Nu o am. Ar trebui să o am?, întreb eu, confuz.

- Nu. în mod normal, cineva din departamentul IT o are. De obicei, persoana responsabilă cu toate problemele din IT şi un alt angajat din departamentul de IT. Desigur, nu poţi să-l întrebi direct pe tipul ăsta, dar altcineva ar trebui să aibă acces la cont.
Mă gândesc la asta câteva minute, până îmi vine în minte cineva.

- Ştiu! Guilherme! Toate privirile se întorc spre mine şi explic. Guilherme este analistul nostru principal. El este cu un nivel sub Miguel şi, cu siguranţă, el este persoana care are acces la aceste informaţii, în afară de el. Moretti dă din cap, iar eu mă duc la birou să

verific fişierul de pe computer, unde sunt stocate toate informaţiile angajaţilor noştri. îi găsesc rapid numele şi îl sun pe mobil. Răspunde după trei apeluri, părând somnoros.

- Bună, Guilherme, sunt Carlos Eduardo, de la Be. îmi pare rău că te sun sâmbăta, dar am nevoie de parola administratorului de reţea. îmi spune parola şi mă întreabă dacă mă mai poate ajuta cu ceva. Nu, e în regulă!, răspund eu. Termin următorul număr şi trebuie să instalez un software pe computer şi nu ştiu de ce îmi cere parola, explic eu, spunând primul lucru care îmi trece prin minte. Oricum, îţi mulţumesc! Weekend plăcut!

îmi iau repede rămas bun şi îi dau lui Moretti hârtia cu parola scrisă.

- Unde este biroul acestui tip Miguel?, întreabă el şi ne mutăm cu toţii în departamentul IT, oprindu-ne doar pe la recepţie să luăm cheile. Indic apoi spre computerul lui Miguel şi, în câteva secunde, Moretti introduce parola şi începe să lucreze.

între timp, mama se duce la bucătărie să pregătească mai multe cafele, tatăl meu se aşază, iar Rodrigo îşi scoate telefonul mobil din buzunar şi scrie un mesaj.

- Este totul în regulă?, întreb eu, îngrijorându-mă pentru Mari.
- Da, îi trimit mesaje lui Lais. îi spusesem că vin la tine, dar apoi nu am mai vorbit.

- Ţi-a zis ce face Mari?

- A adormit imediat după ce am plecat. Omule, trebuie să vorbeşti cu ea! Habar nu are ce se întâmplă.

- Ştiu că habar n-are...

- Nu!, mă întrerupe el. Nu înţelegi. Ea nu ştie absolut nimic. A crezut că te-ai despărţit de ea pentru că Miguel ţi-a spus o minciună cum că se întâlneşte cu ea. Se pare că s-au întâmplat multe aici, la birou, cu Mari, despre care tu nu ştii nimic, spune Rodrigo şi simt că mi se strânge stomacul.

- Despre ce vorbeşti?

- Uite, Cadu, ea este cea care trebuie să-ţi spună asta. Cred că trebuie să vorbiţi şi să fiţi sinceri unul cu celălalt. Aţi fost amândoi victime, dar pentru a merge mai departe, trebuie să auzi ce are de spus.

- Asta dacă o să vrea să vorbească cu mine.
- Da, dar hai să facem lucrurile pe rând.

Mama intră, aducând pe o tavă câte o ceaşcă de cafea pentru fiecare dintre noi. O serveşte şi apoi se aşează lângă tatăl meu. Aproape patruzeci de minute mai târziu, Moretti se ridică de la computer, se întoarce către noi şi spune:

- Ei bine, am aflat multe aici. Rodrigo, dacă poţi să iei nişte notiţe, cred că ar fi mai bine, ca să putem lua măsuri la prima oră luni. Mi-e teamă că aş putea omite ceva.

- Desigur, răspunde Rodrigo.

- Ei bine, pentru început, există un software de spionaj care nu monitorizează doar computerul Marianei, ci şi pe al tău şi al altor cinci persoane care cred că ocupă poziţii importante în cadrul companiei. Aş putea accesa contul de e-mail care primea mesajele asistentei tale. A fost programat să se deschidă automat şi totul mă face să cred că a fost creat pentru a încerca să ne inducă în eroare. Din acest cont, persoana respectivă trimitea e-mailuri cu fotografii, informaţii despre întâlniri, rapoarte şi multe alte detalii, toate către trei persoane.

- Către cine?, întreb încordat, iar Moretti se uită la mine, apoi la părinţii mei.

- Două fete. Roberta Carvalho şi Lynn Dias.

- Iisuse! îmi trec o mână peste faţă, neputând să cred că asistenta lui Beto, Roberta, şi Lynn, unul dintre cele mai cunoscute modele din revistele noastre, ar
putea fi implicate.

- Şi cine este a treia persoană?, întreabă tatăl meu.

- J. C. Moraes, răspunde Moretti, iar mama scoate un geamăt.

- Dumnezeule, Arthur, este Zeca! Dintr-o dată, camera se cufundă într-o tăcere adâncă, până când Moretti începe din nou să vorbească.

- îmi pare foarte rău. I-am spart contul de e-mail. Este acelaşi administrator!, spune el, iar eu dau din cap. Ambele reviste au acelaşi departament IT. Am primit o serie de e-mailuri şi mesaje de la el, prin care oferă indicaţii cu ce ar trebui să facă cele trei persoane, ce se aşteaptă de la ei şi cui ar trebui să trimită acel material. Este implicat şi cineva pe nume Renée. E-mail-urile au arătat că Renée se ocupa, în numele lui J. C. Moraes, de tot ce urma să apară în numărul următor în schimbul unui loc de muncă acolo.

- Mi-ai zis că eşti suspicios... intervine tatăl meu, amintindu-şi o conversaţie avută cu ceva vreme în urmă. Nu ne aşteptam niciodată ca Zeca să facă asta. Doamne, ce l-ar determina pe băiatul ăsta să facă aşa ceva?

- Mă întreb unde am greşit..., începe mama cu lacrimi în ochi. Cum a putut să-şi înjunghie fratele în felul acesta? Am crezut că l-am învăţat mai bine, spune mama, exasperată.

- îmi pare rău, doamnă!, spune Moretti. De multe ori nu reuşim să vedem prin oamenii pe care îi iubim cel mai mult. O să printez asta şi o să fac şi o copie de rezervă. Vă sfătuiesc insistent să schimbaţi parola administratorului, astfel încât să nu riscaţi ca cineva să o acceseze pentru a şterge dovezile.

Rodrigo dă din cap şi continuă:

- Va trebui să iei o decizie!

- Ce vrei să spui?

- Trebuie să decizi ce vrei să faci. Te duci la poliţie? Vrei să vorbeşti cu Zeca şi să-i concediezi pe toţi ceilalţi? Mereu este mai complicat când vine vorba de familie.

- Poliţie?, şopteşte mama, iar tatăl meu pare că tocmai a primit un pumn.

- Doamnă Moraes, Arthur, ştiu că sunteţi zdruncinaţi şi nimeni nu trebuie să decidă nimic acum. Dar ceva tot trebuie făcut. Chiar dacă asta înseamnă să pretindem că nu s-a întâmplat nimic, Zeca tot trebuie înlăturat din afacere.

în timp ce Rodrigo vorbeşte cu părinţii mei, eu decid să preiau conducerea.

- Mamă, tată, duceţi-vă acasă! Odihniţi-vă! Vorbim mâine şi vom decide ce este mai bine. O să termin aici cu Moretti şi Rodrigo, vom schimba parolele şi vom decide ce să facem mâine. Tată, ce spui de o întâlnire în jur de zece? Până atunci,
voi avea timp să mă gândesc la asta şi putem lua o decizie împreună. Tatăl meu este de acord. Atunci vom avea timp să stabilim strategii şi să chem acţionarii. Părinţii mei mă îmbrăţişează înainte de a pleca.
îmi pare rău că trebuie să treci prin asta!, spun eu, sărutând obrazul mamei, încă neîncrezător că fratele meu ar putea face ceea ce a făcut.

Părinţii mei pleacă, iar noi trei rămânem acolo, pentru ca Moretti să facă o copie de rezervă, să modifice parolele şi să ne protejeze informaţiile.

30

Când ajung acasă, am impresia că tocmai am fost lovit de un camion. Doar gândul la tot ce am descoperit în acest weekend mă ameţeşte. îmi petrec restul nopţii gândindu-mă cum este posibil ca fratele meu

să fi făcut aşa ceva. Zeca a fost întotdeauna un tip pe care l-am admirat, un om de afaceri de succes, competent şi respectat în domeniul său. Conduce una dintre cele mai influente reviste de afaceri şi politică din ţară şi a câştigat mai multe premii de-a lungul anilor.

îmi amintesc că, înainte să preiau conducerea Be, revista făcea parte din grupul condus de Zeca, dar abia dacă era relevantă pentru afacerile lui. Tatăl meu mi-a dat revista ca pe un tip de „pedeapsă", dar m-am îndrăgostit de meseria aceasta şi am ajuns să lupt din greu pentru a face din Be una dintre cele mai bune reviste de modă din ţară.

Privind în urmă, îmi vin în minte sclipiri de amintiri. îmi amintesc că atunci când am primit primul premiu pentru revistă, Zeca a părut indiferent, de parcă nu era mare lucru. Ori de câte ori vorbeam cu el despre schimbările pe care le-aş face, respingea din start ideea ca şi cum nu merita să îşi bată capul cu asta şi mereu am crezut că se poartă astfel pentru că afacerea lui era „mai importantă" şi aducea mai mulţi bani companiei decât a mea. Acum, mă întreb dacă comportamentul lui nu a fost doar gelozie pură... Poate că nu-i convenea că „a pierdut" una dintre publicaţiile sale, una pentru care era responsabil. Doar gândindu-mă la asta simt cum mă doare inima. El a fost întotdeauna eroul meu.
A fost cel pe care l-am admirat cel mai mult, imediat după tatăl meu. Iar acum, tot ceea ce credeam se dovedea a fi o minciună. Eroul meu nu era altceva decât un mincinos. Cineva care a avut curajul să-i întindă o cursă propriului frate.
Dacă nu aş fi văzut cu ochii mei, n-aş fi crezut.

Dau drumul la muzică şi mă aşez în faţa ferestrei mari din dormitorul meu. Este imposibil să nu mă gândesc la Mari când văd oceanul în faţa mea. închid ochii, iar imaginile cu ea apar ca un film în mintea mea. Apoi îmi amintesc de o noapte specială. Tocmai făcusem dragoste şi pe pat strălucea o lumină intensă. S-a ridicat, s-a înfăşurat într-un cearşaf şi s-a dus la fereastră.

- Ce este, iubito?

- Luna. Este uriaşă. Este frumoasă. Se întoarce spre mine şi nu pot să-mi reţin zâmbetul când o văd arătând atât de sexy, înfăşurată în cearşafurile mele, cu părul dezordonat şi un zâmbet pe faţă care îmi taie respiraţia.

-Nu.

- Nu, ce?

- Tu eşti frumoasă. Mă ridic şi o ţin de mână, trăgând-o spre mine. Ea râde, trimiţându-mi o căldură în tot corpul.

- Am crezut că eu sunt uriaşă. Ea râde iar şi eu devin serios.

- Eşti perfectă, Mari. Ea dă din cap în acord, dar ochii ei spun altceva. Vorbesc serios. Nu îmi pasă dacă porţi mărimea 34 sau mărimea 40. Eşti frumoasă, aşa cum eşti. M-am îndrăgostit de femeia inteligentă, dulce, iubitoare şi amuzantă care eşti. Şi îţi iubesc corpul. Eşti perfectă pentru mine, eşti femeia mea ideală. O văd cum lacrimile îi

curg din ochi şi le prind cu degetul mare, zâmbindu-i,
apoi buzele noastre se ating într-un sărut blând, plin de dragoste.

Deschid ochii şi văd încă o dată oceanul cum se întinde în faţa mea, dar acum imaginea este neclară din cauza propriilor mele lacrimi.

Deschid ochii şi nu sunt sigur că sunt pregătit pentru ziua aceasta. îmi caut ceasul, apoi sar din pat; este ora nouă fără un sfert. Trebuie să fac repede un duş ca să ajung la birou la timp pentru întâlnirea cu acţionarii.

Fug la baie, gândindu-mă că ar trebui să o sun pe Mari înainte de întâlnire şi să încerc să vorbesc cu ea. Nu ştiu ce pot face să-mi cer scuze, dar trebuie să vorbesc cu ea cât mai curând posibil.

Fac un duş, îmi pun costumul şi îmi iau servieta fără să mă opresc măcar să mănânc ceva. Mă simt prea rău ca să mai pot înghiţi ceva. îmi iau cheile de la maşină de pe raftul din sufragerie, iar când deschid uşa apartamentului simt că mă prăbuşesc: tot ce aveam la Mari acasă se află aşezat în două cutii mari în faţa uşii. Habar nu aveam că lăsasem atâtea lucruri la ea. Deschid prima cutie, iar inima mi se strânge când văd rochia pe care o comandasem special pentru ea. Tot ce i-am dat se află în acea cutie. întreaga noastră poveste se reduce la două cutii. Inima îmi bate repede şi îmi este greu să respir. Am nevoie de toată forţa de care sunt în stare să mă adun şi să aduc cutiile înăuntru, în timp ce respir adânc şi încerc să mă calmez. Ceea ce vreau cu adevărat să fac este să merg acasă la ea şi să repar situaţia, dar ştiu că acum nu este momentul. Nici nu aş şti ce să spun

în momentul acesta, cum să mă revanşez pentru toate lucrurile pe care i le-am spus.
Trântesc uşa apartamentului şi mă îndrept spre garaj. Viaţa mea este o harababură, dar pentru a o pune la loc, va trebui să o iau încet, ca să nu încurc lucrurile din nou.

31

- Nu pot să cred că ai plecat şi nici măcar nu mi-ai spus, Mari!, se plânge Lais, iar eu doar dau din cap fără să răspund, în timp ce mă îndrept spre dormitor.

Era şapte dimineaţa şi deja plecasem şi mă întorsesem de la Cadu. în timp ce Lais dormea, i-am pus toate lucrurile în două cutii, am chemat un taxi şi le-am lăsat în faţa uşii lui. Nu eram în stare să-l văd din nou după tot ce se întâmplase. Ştiind că încă mai aveam lucrurile lui, mă facea şi mai nervoasă. Intru în cameră şi Lais încă vorbeşte, dar abia o aud. Mintea mea rătăceşte departe, într-un trecut nu atât de îndepărtat, când mi-am dăruit inima singurului om care putea să o rupă în o mie de bucăţi minuscule. îmi dau jos hainele, îmi pun un tricou şi mă urc în pat, trăgându-mi pătura peste mine, simţind cum mă înfăşoară ca într-un cocon moale şi protector.

- Mari!, se plânge Lais din nou când vede că nu ascult nimic din ceea ce spune.

- îmi pare rău, fată!, îi spun, fără să mă uit la ea. Vreau doar să mă întorc la somn. Te rog! Ceva în vocea mea îi atinge în mod evident inima lui Lais, iar ea oftează, stingând în cele din urmă lumina.

- Bine. Sunt aici dacă ai nevoie de mine!, spune ea, iar eu cad într-un somn fără vise.

Clipesc de mai multe ori, încercând să văd prin întuneric. Mă trezesc speriată şi confuză, încercând să mă trezesc dintr-un somn adânc. încet, ochii mei se adaptează la lipsa luminii şi amintirile pun din nou stăpânire pe mine. Nu plânge, te rog, nu plânge, mă rog în tăcere. Apoi, reuşesc să surprind o conversaţie înăbuşită. Verific ceasul de pe noptieră. Dorm de aproape paisprezece ore. Mă simţeam slăbită, dar vocile îndepărtate mă făceau din ce în ce mai curioasă. Oare Lais vorbea cu Rodrigo? Mă ridic încet, îmi iau un halat de satin aruncat pe scaunul din dormitor şi mă duc în sufragerie. îmi acopăr faţa cu mâna şi clipesc când văd lumină, iar vocile încetează brusc. Când privirile ni se întâlnesc, simt că întreaga cameră se învârte în jurul meu şi fac tot posibilul să nu cad.

- Ce naiba faci aici? Afară!, ţip eu la el, apoi merg la bucătărie să iau ceva de mâncare.

- Lais, poţi, te rog, să ne laşi puţin?, întreabă el şi, spre surprinderea mea, cea mai bună prietenă a meu se ridică şi se duce la uşa din faţă.

- Nu vreau să vorbesc cu tine!, urlu eu şi mă întorc spre Lais. Ce faci? Mă laşi singură cu inamicul?

- Mari, aveţi nevoie să vorbiţi!, spune Lais, iar eu mă holbez la ea, nedumerită. Ascultă-1! Dacă după aceea tot nu vrei să-l mai vezi, atunci spune-i să plece. Dar trebuie să vorbiţi! Pare serioasă, apoi pleacă, închizând uşa în urma ei. Dintr-o dată, totul pare prea mult. Simt că îmi tremură tot corpul şi mă doare capul, până când o pereche de mâini mă ţine, încălzindu-mi corpul. încerc să-l alung, dar nu mă lasă.

- Şşş... Mari, lasă-mă să-ţi explic! Dacă după aceea nu o să mai vrei să mă mai vezi vreodată, o să înţeleg. Dar lasă-mă să-ţi explic!

Eram gata să spun nu, dar ceva în ochii lui m-au făcut să-mi schimb părerea.

Mă aşez pe canapea, simţindu-mă copleşită şi aproape că mi-e greaţă gândindu- mă ce urmează să aud. Cadu se aşază lângă mine, iar eu mă îndepărtez. Ochii lui par răniţi când refuz să stau lângă el şi, în adâncul meu, nu pot să nu mă simt puţin bucuroasă că îl doare. Am suferit prea mult în ultimele două zile. Ştiind că se simţea la fel, a adus un fel de uşurare inimii mele frânte.

- O, iubito..., spune el, iar eu mă uit lung la el.

- Ai spus că vrei să vorbeşti, iar eu sunt destul de amabilă să te ascult după tot ce ai făcut. îţi dau o şansă, pentru că Lais mi-a cerut asta. Dar să nu îndrăzneşti să mă iei cu „iubito”, pentru că atunci când m-ai dat afară din birou ca şi cum aş fi fost un gunoi, nu a contat pentru tine. îmi încrucişez braţele, fără să mă obosesc să-mi ascund sentimentele.

Mă uit la el şi, pentru prima dată în acea seară, sunt atentă la felul în care arată. Barba începe să-i crească, ochii îi sunt roşii şi umflaţi. Părul lui este la fel de dezordonat ca după o zi de muncă, dar departe de a arăta sexy ca în fiecare zi. Astăzi e doar dezordonat. Pare pierdut şi trist şi nimic din el nu seamănă cu omul încrezător pe care l-am cunoscut cândva.

- îmi pare rău!, spune el, ţinând capul în jos. Mi-aş dori să mă întorc în timp şi să retrag tot ce am făcut şi am spus. Nu meritai nimic din toate astea, Mari. Dar am vrut să am şansa să îţi explic.
- Sunt încă aici să te ascult, nu?, răspund eu liniştită, încercând să-mi controlez nervii.

- Da, eşti. Şi sunt foarte recunoscător că îmi dai şansa să îţi explic, spune el, tristeţea sclipindu-i în ochi. Dau din cap şi aştept să înceapă să vorbească. Sper doar că, după ce îl voi auzi, nu voi ajunge să-mi regret decizia.
Respir adânc, trecându-mi degetele prin păr şi căutând curaj pentru a începe să-i spun ce s-a întâmplat. Ştiam că asta va fi singura mea şansă de a-mi cere scuze. Aş face tot ce este necesar pentru a repara această situaţie urâtă. Părea rănită, tristă şi dezamăgită şi, în ciuda faptului că era o mare neînţelegere, ştiam că avea tot dreptul să se simtă aşa.

Mă priveşte, iar eu îmi las capul în jos, apoi încep să-i vorbesc. îi spun despre dosare, despre lucrurile pe care mi le-a spus Miguel şi despre cât de mult m-a durut. îmi deschid inima şi o las să vadă ce este înăuntru: dezamăgirea, durerea, tristeţea. Cât de pierdut şi de zdrobit m-am simţit; cât de mult m-a afectat. îi povestesc cum eram când m-a găsit Rodrigo şi tot ce am aflat cu ajutorul lui Moretti în weekend.

Mari nu m-a întrerupt deloc. M-a ascultat cu atenţie şi nu a pus nicio întrebare. Părea că digeră toate lucrurile pe care i le spusesem, încercând să-şi dea seama cum viaţa fericită pe care o aveam devenise dintr-o dată un haos.

- Iar astăzi am avut o întâlnire cu acţionarii. Zeca a fost îndepărtat de la conducerea revistelor pe care le gestiona, iar tatăl meu i-a

luat locul. Toţi cei implicaţi au fost concediaţi, iar consiliul de administraţie se va reuni în câteva zile pentru a discuta dacă să ia măsuri legale împotriva lor sau nu.

- Şi a acceptat pur şi simplu?, întreabă ea, iar eu fac o mutră când îmi amintesc de dezastrul întâlnirii.

- A fost greu. Zeca a făcut o scenă, a încercat să rezolve lucrurile în felul lui, dar noi ne hotărâsem. Tatăl meu a spus că dacă nu pleacă singur, acţionarii aveau voie să cheme poliţia, ceea ce ar fi fost mult mai rău pentru el. Inspir adânc şi mă apropii de ea, ţinându-i mâinile în ale mele. Iartă-mă, Mari! Ştiu că m-am purtat rău cu tine, că ar fi trebuit să am încredere în tine, dar nu te pot pierde. Viaţa mea nu înseamnă nimic fără tine. Nici nu mă pot gândi cum ar fi viaţa mea fără tine. Ştiu că arăt şi par nebun, iar când Mari se uită la mine, ochii îi sunt plini de lacrimi. O văd lăsându-şi capul în jos şi îmi dă drumul la mâini.

- înţeleg. Chiar înţeleg, Cadu, cum te-ai simţit şi ştiu că totul a fost doar o mare neînţelegere, dar nu mai putem fi împreună. încrederea este fundamentul oricărei relaţii şi nu mai am încredere în tine.

- Mari, te rog..., o implor eu, dar ea dă din cap.

- îmi pare rău, Cadu! Te iubesc, dar m-ai umilit. Am părăsit compania însoţită de paznici, de parcă aş fi făcut ceva groaznic şi nici nu ştiam ce se întâmplă!

- Dar eu nu am...

- Ştiu că nu ai vrut! Dar dacă ai fi vorbit cu mine în loc să mă acuzi, poate că nu am fi ajuns aici. La naiba, Cadu, viaţa mea s-a împletit complet cu a ta şi apoi deodată m-ai lăsat de parcă aş fi fost nimic!

- Dar cum rămâne cu noi, Mari? Cu toate prin câte am trecut?
- O poveste fragilă? Bazată pe lipsă de încredere? Ţi-am dat tot ce aveam, Cadu: dragostea mea, sentimentele mele; m-a confruntat cu

oameni care m-au tratat ca şi cum aş fi fost nimeni! Fratele tău m-a tratat ca pe un gunoi, spunând că nu merit să lucrez cu tine, cu atât mai puţin să fiu iubita ta… Dar am ignorat totul pentru că am crezut că iubirea noastră este suficientă. Şi ştii ce văd eu acum?, întreabă ea, iar eu scutur din cap, prea zdrobit ca să spun ceva. Doar dragostea nu este de ajuns. Merit mai mult. Merit să fiu iubită şi respectată. Merit să mă simt iubită pentru ceea ce sunt. Merit încrederea completă a bărbatului cu care sunt, pentru că nu pot trăi cu frica de a-l pierde pe cel pe care-l iubesc de fiecare dată când se va întâmpla ceva, doar pentru că el preferă să creadă pe altcineva decât pe mine. Merit să fiu cu cineva care să mă venereze, nu să mă umilească. Te iert, Cadu, pentru că înţeleg prin ce ai trecut. Dar nu m-aş ierta niciodată dacă aş ignora toate prin câte am trecut doar pentru a fi cu tine.

- Nu, Mari! Te rog, dă-mi o şansă. Te iubesc! Voi face tot ce vrei ca să te recuperez! Dacă nu mai vrei să lucrezi cu mine, eu... eu sunt disperat, iar ea neagă din cap şi mă întrerupe.

- Nu, Cadu! Cu siguranţă nu mai vreau să lucrez cu tine. Nu vreau nimic de la tine. Niciodată nu am vrut. Singurul lucru pe care mi-l doream era dragostea şi încrederea ta, însă mi-ai refuzat şi asta. Când iubim pe cineva cu adevărat, avem încredere în el. Dar ai luat tot ce simţeam pentru tine şi le-ai aruncat la gunoi.

- Nu, Mari... Te iubesc. Lacrimile îmi curg din ochi şi sunt disperat la gândul că o voi pierde pe femeia visurilor mele. Te rog, îngerul meu, dă-mi o şansă!

- Am nevoie de spaţiu, Cadu. Trebuie să o iau de la capăt. Departe de tine.

- Nu voi renunţa la tine, Mari. Nu voi renunţa niciodată la tine. Promite-mi că mă vei lăsa să te recâştig!
Ea plânge şi o trag spre mine. Plângem unul în braţele celuilalt până când ea mă împinge încet, îndepărtându-se în timp ce îşi şterge ochii şi se ridică.

- Nu pot să-ţi promit nimic, Cadu!, spune ea, privindu-mă în ochi. Apoi se întoarce şi se duce în dormitorul ei, trântind şi încuind uşa înainte ca eu să am şansa să merg după ea. Trupul îmi tremură şi simt că panica de a o pierde pentru totdeauna pune stăpânire pe mine până când aud vocea lui Rodrigo în capul meu: „Va trebui să fii gata să te târăşti înapoi la fata ta." Şi exact asta aveam să fac.
Trei săptămâni mai târziu...
Lais: Deci? Care este cadoul de azi? #LalaCurios #LalaVreaSăŞtie

Mari: Tocmai am ajuns acasă, nu l-am văzut încă! Hahaha

Au trecut trei săptămâni de când eu şi Cadu ne-am despărţit. Din acea zi îngrozitoare când s-a încheiat povestea noastră, el a tot încercat să mă recâştige. Flori, ciocolată, cărţi, muzică. Primeam un cadou diferit în fiecare zi, ceva care să-mi amintească de noi doi, cu o notiţă scrisă de mână, o poezie sau, de cele mai multe ori, versurile unui cântec.

A fost foarte greu la început. A trebuit să o iau de la capăt... să învăţ să trăiesc din nou. Tot ce ştiam mi-a fost luat. Am început un nou loc de muncă; fusesem chemată după interviu ca să lucrez cu Pierre, diplomatul care avea nevoie de un asistent. A trebuit să mă adaptez la o nouă rutină, la noi colegi, la noua mea viaţă. Cel mai greu a fost să stau departe de el. Asta m-a durut cel mai mult, mai ales că nu m-a lăsat să-l uit. Făcea în continuare orice ca să menţină legătura cu mine. Munceam din greu toată ziua, dar noaptea, când eram singură,

amintirile puneau stăpânire pe mine. Încet-încet, sentimentele începeau să crească din nou în mine, odată cu manifestările lui de afecţiune… şi iubire. Da, mă rănise profund prin ceea ce făcuse, dar încă aveam sentimente puternice pentru el, atât de profunde încât am ajuns să vorbesc cu singura persoană capabilă să mă înţeleagă: mama mea.

I-am spus totul. Mi-am deschis inima aşa cum nu o făcusem niciodată. M-a ascultat fără să mă întrerupă, iar când am terminat mi-a pus întrebarea pe care o evitam cel mai mult.

- îl iubeşti pe Cadu ?

Exact aşa, fix în inimă, direct, fără să-mi dea nici măcar şansa de a gândi. Aşa că răspund în acelaşi mod, instinct pur, fără să mă tem că aş părea o fraieră în faţa propriei male.

- Da. îl iubesc.

- Atunci de ce nu l-ai iertat, fata mea? Să ştii că nu o să te aştepte toată viaţa. Dacă te iubeşte aşa cum se pare că o face, şi dacă tu îl iubeşti aşa cum spui, atunci te comporţi prosteşte, pedepsindu-vă unul pe celălalt pentru lucrurile care s-au întâmplat din cauza manipulărilor altora, spune ea, apucându-mă de mână. Uite, dragă, să găseşti persoana potrivită este ceva rar. Sunt atât de multe persoane în lume. A greşit? Da, dar dacă te gândeşti bine, şi tu ai greşit, când ai trecut prin atâtea fără să-i spui.

-Aşa crezi, mamă?

- Cred că trebuie să te hotărăşti. Ori îl accepţi înapoi ori renunţi la el pentru totdeauna. Fii dreaptă cu el. Şi asta, dragă, este ceva ce doar tu poţi decide.

M-am dus acasă şi mi-am petrecut o bună parte din acea noapte stând trează, doar cu cântăreţul meu preferat ţinându-mi companie, în timp ce el cântă coloana sonoră a vieţii mele.
Am început lucrul astăzi, hotărâtă să pun capăt suferinţei noastre. Am aşteptat să sosească „pachetul zilei”, cu intenţia ca apoi să-l sun şi să-i mulţumesc, apoi să-l rog să vină să vorbim. Probabil de aceea simţeam toţi fluturii în stomac, acel sentiment că ceva important era

pe cale să se întâmple.

Dimineaţa a fost una încărcată, însă am verificat uşa în mod constant, aşteptând sosirea curierului. A apărut aproape de ora prânzului, mult mai târziu decât de obicei. Şi, în loc de o cutie, cum primeam de obicei, mi-a livrat un plic mare. De îndată ce am rămas singură în birou, l-am deschis şi am scos mai multe hârtii din el. Habar nu aveam ce erau. Una dintre ele era o scrisoare, scrisă de mână de Cadu. M-am gândit că ar trebui să încep cu asta.

Iubirea mea,

Astăzi s-au împlinit trei săptămâni de când ne-am despărţit, iar acesta a fost cel mai greu şi mai dureros moment din viaţa mea. Nici măcar dezamăgirea simţită cu fratele meu nu m-a durut la fel de mult ca pierderea femeii pe care o iubesc.

Mi-am promis că voi face imposibilul pentru a te face să vezi cât de mult te iubesc. Să vezi că ai pe cineva care se gândeşte la tine tot timpul şi care te admiră pentru femeia, iubita, profesionista şi prietena care eşti.

Nu te pot uita. Mirosul tău, râsul tău, ochii tăi. Sărutările tale sincere, îmbrăţişările tale strânse. Felul în care îţi încreţeşti nasul când te concentrezi. Expresia ta blândă când dormi în braţele mele.

Dorul de tine este nesfârşit, Mari. Am ascultat fiecare melodie pe care ţi-am dedicat-o, încercând să mă gândesc la ceva ce aş putea face pentru a

te readuce în viaţa mea. Muzica noastră a fost prietenul meu în fiecare noapte nedormită. Am pierdut şirul de câte ori am fredonat „în noaptea asta nu e lună pe cer/şi nici ea nu e aici/Nu mai ştiu unde să o caut/Nu ştiu unde e”, de parcă acele cuvinte ar fi fost o mantră care te-ar fi putut aduce înapoi la mine.

Iar acum, trei săptămâni mai târziu, mă simt învins. Nu pentru că te iubesc, ci pentru că nu am fost în stare să păstrez cea mai mare comoară pe care am putut- o găsi. Astăzi, înţeleg cum te simţi, chiar dacă îmi doresc să mă poţi ierta complet. Ştiu că ceea ce am făcut a fost foarte, foarte serios şi că poate fi de neiertat.

De aceea am luat o decizie foarte grea, Mari. în sfârşit, renunţ. Plec din Brazilia. Nu mai conduc revista. Mi-am luat un concediu prelungit şi nu ştiu când mă voi mai întoarce. Nu mai e nimic care să mă ţină aici. Să stau aici doare prea tare. Nimic nu mai are sens dacă nu eşti aici cu mine.

Am bagajele deja pregătite şi o să plec curând. De fapt, până când vei primi asta, voi fi departe de Brazilia. în acest fel, nu voi fi tentat să vin din nou la tine să te rog să mă primeşti înapoi, punându-te încă o dată într-o poziţie dificilă.

împreună cu această scrisoare, vei primi un document şi o cheie. Documentul îţi acordă drepturi depline asupra casei din Itaipava. înainte de a spune ceva, susţinând că nu poţi accepta o casă drept cadou, lasă-mă să îţi explic: acea casă este adevăratul meu cămin. Este singurul loc în care am fost cu adevărat fericit. Am fost fericit acolo pe perioada copilăriei şi a adolescenţei mele cu bunicii mei. Am fost fericit acolo cu tine. Nu mai pot să revin acolo când locul este plin cu amintiri. Vreau să fie al tău şi vreau să-ţi aranjezi căminul acolo. Vreau să umpli acel loc cu copii şi să fii cu adevărat fericită

acolo, aşa cum am fost şi eu. Vreau să accepţi acest cadou ca pe un ultim gest de dovadă a dragostei mele pentru tine şi să fii sigură că, chiar şi de departe, mă voi ruga pentru fericirea ta. Vreau să fii fericită şi pe viitor să nu mai fiu o amintire dureroasă pentru tine. Rodrigo se va ocupa de actele pentru casă dar, până atunci, acest document semnat de mine şi înregistrat este de ajuns.

Din tot ceea ce am trăit, am rămas cu multe amintiri frumoase, dar şi cu un adevăr dureros: „acelpentru totdeauna se termină mereu”.

Iartă-mă, Mari! Sincer.

Te iubesc.

Fii fericită!

Cadu

Las hârtiile pe birou, simţind cum îmi curg lacrimile pe faţă. Sentimentul de pierdere este imens. Era al meu, omul pe care l-am iubit şi l-am pierdut. Mi-a dat – deşi ştia cât urăsc cadourile scumpe – lucrul care conta cel mai mult pentru el: casa bunicilor lui. Refugiul lui, locul pe care îl considera acasă. Mă simţeam confuză şi, în acelaşi timp, inima mă durea mai mult ca niciodată.

Dintr-o dată, se aude sunetul telefonului meu mobil, scoţându-mă din acea stare catatonică. Verific ecranul şi răspund, fără să-i dau şansa să vorbească.

- A plecat, Lais. L-am pierdut. **33**

Londra

Ziua a început puţin înnorată la Londra. Vremea, mai rece decât eram obişnuit, îmi invadează corpul, făcându-mă să tremur. îmi strâng mai tare haina neagră pe corp, încercând să mă încălzesc. Mă uit în jur şi ziua gri pare tristă. Ei bine, de fapt, cred că eu sunt cel care este trist, iar ziua aceasta se pare că este în asentimentul meu.

Respir adânc şi merg pe trotuar spre hotelul unde sunt cazat, oprindu-mă la o cafenea. Mă uit la oamenii din jurul meu, amintindu-mi cât de diferit pare oraşul de la ultima mea vizită aici. De fapt, doar mă face să mă gândesc cât de mult m- am schimbat eu în ultimul an.

Intru în cafenea şi mă aşez la o masă în colţ. O chelneriţă se grăbeşte să îmi ia comanda şi, în timp ce ea se întoarce spre tejghea, telefonul meu începe să vibreze, anunţându-mă că am primit un mesaj.

Rodrigo: Omule, am nevoie să iei un document pentru mine azi, la 14.00 (ora locală) din faţă de la London Eye. Este foarte important. Mulţumesc!

Eu: Ok

Slavă Domnului că London Eye este aproape. Mi-ar plăcea o plimbare. Am decis să-mi iau un an de repaus, să decid ce vreau să fac cu viaţa mea. Pierderile, dezamăgirea pe care am avut-o cu fratele meu şi despărţirea de Mari m-au afectat mult prea mult şi am nevoie de timp să mă gândesc, să-mi adun puterile

şi să trec peste. Deşi ceva îmi spune că nu voi putea trece niciodată peste pierderea femeii pe care o iubesc.

Chelneriţa îmi aduce cafeaua şi, în timp ce savurez băutura fierbinte, gândurile mele revin la ceea ce s-a întâmplat cu câteva zile în urmă.

Plecasem să iau prânzul şi am decis să fac o plimbare pe plajă. A fost o zi frumoasă; cerul era albastru şi mirosul brizei oceanului a adus o oarecare mângâiere sufletului meu îndurerat. Am fost puţin poetic, ştiu, dar, în acelaşi timp, eram atât de încrezător că va funcţiona. M-am plimbat, gândindu-mă optimist la viitor, până când m-am uitat peste drum şi am văzut-o. Mari era frumoasă; purta din acele rochii care îi puneau în valoare curbele seducătoare care mă înnebuneau. Verdele hainelor ei contrasta frumos cu pielea ei palidă, iar părul se unduia liber pe spate. Apoi l-am văzut pe cel care era cu ea. Un bărbat înalt, cu părul negru şi îmbrăcat elegant îi spunea ceva, făcând-o să râdă. Apoi i-a atins faţa, aranjându-i şuviţele de păr şi s-a apropiat, de parcă urma să o sărute. M-a lovit ca o palmă peste faţă. Acolo, în acel moment, lumea mea s-a prăbuşit şi mi-am dat seama că o pierdusem pentru totdeauna şi că tot ceea ce făcusem pentru a o recupera nu era deloc corect pentru ea. Am avut şansa să o fac fericită şi am distrus totul. Acum, nu făceam altceva decât să o împiedic să fie fericită cu altcineva.

M-am întors repede la birou, gândindu-mă la toate astea. Acolo, în liniştea biroului meu, uitându-mă pe fereastră, gândurile mele au zburat la cum fuseseră ultimele luni cu ea. Mari m-a făcut să văd lumea altfel, acolo unde preţul lucrurilor nu conta, ci doar momentele din viaţa noastră. Fiecare zâmbet, conversaţie, mângâiere, nopţi în care am ţinut-o în braţe, râsete şi priviri pe care le-am schimbat au însemnat totul pentru mine şi, deşi mă doare acum, nu aş schimba ceea ce am trăit cu ea pentru nimic în lume.

Apoi, uitându-mă la imensul ocean albastru din faţa mea, m-am hotărât şi m-am dus la ultimul etaj să vorbesc cu tatăl meu, care fusese repus în funcţia de CEO al grupului. Am vorbit aproape două ore despre sentimentele mele, despre planurile mele de viitor, despre companie şi multe altele.

Tata mi-a sugerat că ar fi bine să-mi iau o pauză de la muncă şi astfel să pot reflecta mai bine şi să pot trece peste problemele cu care mă confrunt. Am decis să-i urmez sfatul şi, astfel, mi-am planificat o călătorie, nu înainte de a discuta cu Rodrigo să demareze procedura de transfer a proprietăţii din Itaipava. Deoarece urma să dureze ceva timp, am decis să pregătească formularul prin care îi făceam cadou casa Mariannei, apoi am semnat formularul şi l-am înregistrat. Rodrigo mi-a zis că sunt nebun, însă voiam ca ea să aibă o parte din mine. Acea casă era refugiul meu, locul pe care îl vedeam drept adevărata mea casă, dar ştiam că nu mă voi putea întoarce niciodată acolo fără ea. Mi-am dorit din adâncul inimii ca ea să fie cu adevărat fericită, chiar dacă mă simţeam zdrobit ştiind că acea fericire nu o va trăi alături de mine. însă dacă exista o şansă ca această casă să-i aducă puţină bucurie şi să devină căminul ei, atunci eram bucuros să i-o ofer ca să poată avea cu ea mereu o bucată din bine. Rodrigo mi-a spus că sunt prea moale, dar eram doar îndrăgostit.

îmi verific ceasul şi sunt şocat să văd cât este ora. Am stat acolo, pierdut în amintiri, aproape o oră şi jumătate. Era aproape două fără un sfert şi trebuia să merg să ridic acel document pentru Rodrigo.

Me: Cu cine trebuie să mă întâlnesc la London Eye?

Rodrigo: Persoana va şti cine eşti. Nu îţi face griji! Trebuie să fug la o întâlnire. Vorbim mai târziu.

Exact ceea ce aveam nevoie. Să mă întâlnesc cu cineva pe care nici nu-l ştiam. Am plecat spre London Eye, ascultând muzică romantică la iPod şi fiindu-mi şi mai dor de Mari.
Mă opresc lângă casa de bilete. Mă sprijin de un perete, închid ochii şi mă las absorbit de sunetul muzicii. îmi trec mâna peste faţă, simţind asprimea bărbii pe care o lăsasem să crească şi respir adânc. Dintr-o dată, simt pe cineva lângă mine şi deschid ochii. Sunt şocat, cred că am halucinaţii.

- Hei!, spune ea. Mari este chiar acolo, în faţa mea, cu faţa îmbujorată, într-o haină albă, cu părul fluturând în vânt. Simt cum întreg corpul se încălzeşte în prezenţa ei şi nu ştiu ce să răspund.

După câteva secunde, reuşesc să rostesc doar:

- Mari? Ce... Ce faci aici?

- Am venit să-ţi dau asta.

îmi întinde un plic, pe care îl recunosc ca fiind cel pe care i l-am trimis şi simt o durere şi mai ascuţită care pune stăpânire pe corpul meu când îmi dau seama că îmi refuză cadoul. îmi las capul în jos. Nu-mi pot stăpâni durerea şi las lacrimile să-mi curgă în voie.

Mai

După ce am primit scrisoarea lui Cadu, nu ştiam ce să fac; mă simţeam disperată. Lais m-a ajutat să văd că era timpul să fac o schimbare, să las deoparte sentimentele negative şi să îmi aduc acasă bărbatul pe care-l iubesc.

Am vorbit cu Pierre, şeful meu, care mi-a dat câteva zile libere de la serviciu ca să merg la Londra să-l văd pe Cadu. A spus ceva de genul: „Noi, francezii, nu putem rezista când ne cheamă Pamour”. Şi nu puteam decât să-i mulţumesc pentru generozitatea lui.

Lais şi Rodrigo m-au ajutat să mă pregătesc pentru călătorie, la fel şi cu actele pe care le-am adus.

Aceasta era prima mea călătorie internaţională pe cont propriu. Da, eram puţin panicată. Am avut norocul să stau lângă o doamnă în vârstă căreia am ajuns să-i spun povestea mea. Când am ajuns la partea în care i-am explicat de ce plec la Londra, deja avea ochii în lacrimi, iar un alt grup de pasageri de lângă noi ascultaseră şi ei toată povestea.

Când am aterizat pe aeroportul Heathrow, doamna în vârstă s-a oferit să mă conducă până la hotel şi mi-a dat instrucţiuni despre cum să ajung la London Eye. Mă uit în jur şi îl văd lângă intrare. Este frumos, îmbrăcat tot în negru, cu o haină care îi vine absolut minunat şi cu mănuşi de piele. Pare abătut, barba se pare că şi-a lăsat-o să crească destul de mult, dar, doar privindu-l, îmi încălzeşte inima. Are ochii închişi, aşa că mă apropii de el, oprindu-mă la doar câţiva centimetri distanţă. De parcă mi-a simţit prezenţa, deschide ochii şi pare şocat.

Cred că Rodrigo chiar a reuşit să ascundă faptul că vin.

- Hei!, spun eu, iar el se uită atât de intens la mine, încât îmi simt faţa roşind. Nu răspunde, ci doar stă acolo, privindu-mă câteva secunde până când glasul lui se aude aproape într-un murmur.

- Mari? Ce... Ce faci aici?, întreabă el cu adevărat surprins.

- Am venit să-ţi dau asta. îi întind apoi plicul cu actele de la casă. Dintr-o dată, o sclipire apare în ochii lui, semn că recunoaşte plicul, apoi îşi lasă privirea în jos şi începe să plângă, nemaiputându-şi ascunde tristeţea. Respir adânc, controlându-mi dorinţa de a-l trage spre mine, apoi continui:

- îmi pare rău, dar nu pot accepta!

Ridică apoi capul şi mă priveşte în ochi.

- Ma...

- Nu pot să accept asta, Cadu!, spun eu, iar el se uită la mine, încercând să-şi dea seama ce vreau să spun. îi întind din nou plicul ca să-l poată lua. Se uită la plic, apoi din nou la mine. Ridică mâna şi o văd tremurând. Fac tot posibilul să-mi menţin expresia feţei impasibilă.

- Deschide-l, te rog!, spun eu.
Ochii lui devin curioşi, apoi încuviinţează din cap şi deschide plicul,

scoţând documentul. Cadu se uită din nou la mine şi îi fac semn să citească ce e în el. La început, nu pare foarte interesat, de parcă ar şti exact ce va găsi. Dar apoi, se întâmplă magia. Deschide ochii surprins, rămâne cu gura deschisă, iar respiraţia îi devine neuniformă. Bingo!

- Dar... Mari... Ce? Privirea lui se întoarce spre mine, încercând să înţeleagă ce se întâmplă.

Documentul era exact ca cel pe care mi-l lăsase, cu excepţia faptului că acum conţinea şi numele lui lângă al meu. Zâmbesc şi spun, încercând să-mi păstrez încrederea în voce:

- Pot accepta acest cadou doar dacă eşti cu mine, Cadu. Pentru că nu are sens să ai o casă dacă bărbatul pe care îl iubesc nu este cu mine.

- O, Doamne! Oftează, zâmbeşte şi mă trage în braţele lui într-o îmbrăţişare foarte strânsă, care îmi încălzeşte corpul şi îmi dă, în sfârşit, un sentiment de apartenenţă.

- O să mă ierţi, iubirea mea? Iartă-mă! Te iubesc atât de mult!, spune el, trecându-şi degetele prin părul meu şi sărutându-mă pe faţă în timp ce râd, fericită că sunt din nou cu el.

- Ce s-a întâmplat de te-a determinat să vii la Londra, Cadu? Eram gata să vorbesc cu tine când mi-ai trimis ultima scrisoare.
- O, Mari... îmi mângâie faţa, ochii i se luminează de căldură şi dragoste, apoi începe să-mi explice. Cu o zi înainte să-ţi trimit scrisoarea, mă plimbam pe plajă la prânz, gândindu-mă la tine.

Zâmbeşte, dar e trist. Te-am văzut pe partea opusă a străzii. Erai cu un bărbat. Vorbeaţi, iar el ţi-a dat părul la o parte de pe faţă şi s- a aplecat să te sărute. M-am întors la birou crezând că mi-am ratat şansa şi că meriţi să mergi mai departe şi să fii fericită. Chiar dacă asta mă omora.

- O, Cadu! îi ţin faţa în mâini, simţind că barba lui îmi zgârie uşor pielea. Acela era Silvio, un vechi coleg de şcoală. Ne-am întâlnit la restaurant şi ne-am oprit să vorbim. M-a sărutat, dar pe obraz.

Face ochii mari, îşi duce o mână la frunte, apoi clatină din cap. încep să râd şi să-l tachinez.

- Ai fost gelos?

Mă priveşte în ochi şi dă din cap. Stăm tăcuţi câteva secunde, uitându-ne unul la altul, până când îşi trece din nou degetele prin părul meu şi mă trage într-o îmbrăţişare strânsă.

- Am fost un prost, nu-i aşa? Am înţeles totul greşit! Mă vei ierta, Mari? îmi mai dai o şansă să te fac fericită? Te iubesc atât de mult încât nu ştiu dacă pot suporta să te privesc plecând din nou.

Mă eliberez puţin din îmbrăţişarea lui şi îl privesc în ochi.
- Fireşte că te iert. Dar şi tu trebuie să mă ierţi pe mine. Nu am fost sinceră cu tine, ar fi trebuit să-ţi spun ce se întâmplă. Ar fi trebuit să am încredere în tine.

Mă strânge din nou într-o îmbrăţişare, lăsând o urmă de sărutări pe faţa mea, pe păr, pe gât.

- Nu pot să cred că eşti aici! Faţa lui, o umbră tristă înainte, s-a schimbat acum în chipul unui bărbat cu adevărat fericit.

- Şi nu-mi vine să cred că m-ai făcut să traversez un ocean, într-un avion, singură!, spun eu râzând, iar el mă ridică în braţe, râzând şi el.

- îţi promit, Mari, că nu vei mai fi singură niciodată. De acum încolo, vom fi împreună pentru totdeauna.

Mă lasă jos şi, ţinându-mă în continuare cu tandreţe, îmi atinge buzele cu buzele sale într-un sărut intens şi plin de promisiuni tăcute. La fel de uşor cum a început, se retrage şi mă priveşte în ochi. Zâmbim unul altuia şi, înainte să-mi dau seama ce face, se aşează în genunchi, ţinându-mă de mână.

- Mariana, promit să nu mă îndoiesc niciodată de nimic din ce spui. Fie că este ceva serios, legat de slujbele noastre, sau tu furându-mi cearşaful în timpul nopţii. Promit să te iubesc, să te respect şi să fac tot ce-mi stă în putere pentru a te face fericită. Promit să ne umplem casa de la munte cu copii şi că voi fi cel mai bun tată care pot fi. Promit să te iubesc în fiecare zi şi în fiecare noapte, mereu, şi nu te voi mai lăsa niciodată să pleci din viaţa mea. Promit că voi face din tine casa mea, iar eu voi fi căminul tău, astfel încât să nu ne mai putem despărţi niciodată. Nu am un inel, dar promit că mă voi revanşa dacă spui că te vei căsători cu mine!, spune el zâmbind. Ochii îi strălucesc ca ai unui băieţel în preajma cadourilor de Crăciun. Este tăcut, aşteptând răspunsul meu, iar eu zâmbesc fericită.

- Este cumva o cerere? Pentru că nu te-am auzit întrebând... El râde şi mă ţine de mână, mângâindu-mi degetele.

- Te căsătoreşti cu mine, Mari?

- Da!, răspund încântată, iar el se ridică, ţinându-mă în braţe, amândoi având lacrimi de bucurie în ochi. Dintr-o dată, auzim aplauze, iar când ne uităm în jur, îi vedem pe vizitatorii London Eye care bat din palme, zâmbind şi spunându-şi cât de frumoasă este dragostea. Dăm din cap în semn de mulţumire, complet stânjeniţi, dar fericiţi, şi plecăm mai departe.

Mergem ţinându-ne de mână, iar apoi el spune:

- Nu m-am gândit vreodată că vei reuşi să schimbi actele pentru casă atât de repede.

- Am un avocat grozav!, răspund eu râzând.

Nu aş fi putut să păstrez casa niciodată, chiar dacă a fost oferită într-o manieră atât de altruistă. Ea era cea mai mare sursă de fericire a lui. Astfel mi-a arătat nu doar cât de mult mă iubea, ci şi faptul că era dispus să renunţe la tot pentru fericirea mea. înainte de a veni la Londra, l-am pus pe Rodrigo să redacteze un document pe care urma să-l înregistreze şi să demareze procedurile finale conform condiţiilor mele. Casa era acum a noastră, dar doar Cadu o putea vinde, în acest fel, înţelegea că îi acceptam darul, însă casa continua să rămână moştenirea lui.

- Nu-mi vine să cred că eşti aici!

- Sunt!, spun eu şi începem să râdem amândoi.

- Nu o să te mai las să pleci niciodată!

- Ar fi bine să nu o faci. Nu mai vreau să călătoresc vreodată singură!

- O, nu o vei face! De acum înainte vei călători cu mine. Mă voi ţine de tine ca guma de mestecat.

- Prietenii noştri vor spune că suntem tipul acela de cuplu insuportabil.

- Nu-mi pasă! Cu cât vor spune mai multe, cu atât mă voi lipi şi mai mult de tine. Şi o să fac tot felul de chestii romantice şi siropoase.

- Hei! îmi plac chestiile romantice!
- Ştiu. Şi ţi-a plăcut şi cererea mea.

- Abia aştept să văd reacţia lui Lais când o să-i spun că m-ai cerut în căsătorie chiar în faţa London Eye! Şi în genunchi!

Oftez, iar el râde, trăgându-mă în braţele lui şi sărutându-mă.

- Te iubesc, Mari!, spune el, cu buzele lipite de ale mele.

- Şi eu te iubesc, Cadu!

Epilog

Şase ani mai târziu...

Mă uit în jur la grădina cu flori şi nu pot să nu zâmbesc. Casa din Itaipava era minunată, înconjurată de flori superbe care ne colorează şi ne fac căminul şi mai fericit.

Astăzi este în sfârşit ziua în care Lais şi Rodrigo se căsătoresc. După tot acest timp împreună şi având o fetiţă de doi ani, care aleargă prin grădină urmărindu-l pe Léo, fiul nostru de aproape trei ani, au decis să oficializeze lucrurile. Relaţia lor era foarte solidă şi, în ciuda faptului că Rodrigo a cerut-o în căsătorie de nenumărate ori, Lais a decis abia recent să accepte. Nu s-a gândit niciodată prea mult la căsătorie, dar acum cred că s-a lăsat influenţată de vestea pe care urma să i-o dea lui Rodrigo în noapte nunţii: urma să apară un nou membru în familia lor.

Zâmbesc gândindu-mă la sarcina lui Lais şi mă mângâi pe burta destul de proeminentă acum. în doar patru luni se va naşte Luciana şi abia aşteptam să văd chipul fiicei mele. Când Cadu a aflat că va fi din nou tată, a fost atât de fericit încât ai crede că tocmai câştigase la loterie. Ţinând cont de faptul că sarcina era abia la început, am decis să ne întoarcem la Londra, aşa cum făceam în fiecare an pentru a ne sărbători aniversarea.

După propunerea lui romantică de la London Eye, am petrecut aproape o lună la Londra, plimbându-ne prin oraş şi bucurându-ne unul de celălalt, până când, într- o dimineaţă, când m-am trezit, l-am surprins privindu-mă diferit. Când l-am întrebat ce s-a întâmplat, mi-a spus că voi deveni soţia lui în acea zi. Şi aşa am şi făcut. Ne-am căsătorit la consulatul brazilian din Londra, într-o ceremonie pe care o plănuise ca o surpriză, iar câteva săptămâni mai târziu, ne-am căsătorit într-o biserică cu familia şi prietenii noştri alături de noi.
De atunci, relaţia noastră s-a bazat pe dragoste adevărată, respect şi afecţiune reciprocă. Am început să lucrez din nou cu el la revistă, dar

acum ocupam un post executiv în zona administrativă. Ne-am petrecut primii ani ai căsniciei dedicându-ne unul altuia şi relaţiei noastre. Când am aflat, câţiva ani mai târziu, că sunt însărcinată cu Léo, fericirea noastră mi s-a părut deplină.

- Arăţi minunat stând acolo lângă flori, cu faţa aceea visătoare. Simt că o pereche de mâini îmi înconjoară corpul şi nu pot să nu zâmbesc.

- Mă uitam la copii, spun eu zâmbind, iar Cadu râde.

- Cred că te gândeai la mine.

- Cred că te gândeşti prea mult la tine. Râdem amândoi şi mă întorc spre el, iar el mă cuprinde cu braţele de parcă ar fi fost făcute pentru mine.

- Vino, iubito, de aude muzica noastră!, spune el, ducându-mă înapoi la petrecere. Trupa pe care am angajat-o începea să cânte primele note ale melodiei pe care am dansat la nunta noastră, care devenise melodia noastră specială. Cadu mă duce pe ringul de dans improvizat şi, unul în braţele celuilalt, începem să dansăm, cântând împreună versurile.

Ştiu că te voi iubi

Toată viaţa mea, te voi iubi
La fiecare rămas bun, te voi iubi

Da, te voi iubi cu disperare.
închid ochii când simt capul Mariannei odihnindu-se pe pieptul meu, bucurându- mă de aceste momente preţioase. Nu pot să nu mă simt fericit că o am acolo, în braţele mele.

Călătoria noastră nu a fost întotdeauna uşoară. Ne-a luat mult timp să vedem că eram meniţi să fim împreună; am reuşit să trecem peste momentele grele legate de problema cu Zeca. El, din păcate, după ce a fost destituit de la conducere, a suferit un infarct şi a devenit ulterior dependent de soţia sa ca urmare şi a altor probleme de sănătate. Partea bună în toate astea este că a ajuns să-şi dea seama de propriile greşeli şi să regrete tot ce a făcut atunci când a încercat să ne facă rău şi aproape ne-a despărţit pe mine şi pe Mari pentru totdeauna. Da, eu şi Mari ne-am mai certat de-a lungul timpului, dar dacă cineva ne-ar fi întrebat dacă suntem fericiţi împreună, am fi răspuns cu siguranţă da. Eram cu adevărat fericiţi.

Eram nerăbdător şi entuziasmat să fiu din nou tată şi să văd acea casă plină de copii, aşa cum trebuia să fie. în astfel de momente, aproape că îmi puteam simţi bunicii aproape şi ştiam că ar fi fost fericiţi să vadă familia noastră crescând astfel. Acolo, în acea grădină colorată, erau oamenii care contau cu adevărat pentru noi. Părinţii lui Lais şi Rodrigo, prieteni apropiaţi, socrii mei, părinţii mei, copiii şi soţia mea. Toată familia mea. Aceste momente erau perfecte şi mă simţeam recunoscător, mai ales soţiei mele pentru că îmi oferise încă o şansă să fiu fericit alături de ea, femeia pe care o voi iubi toată viaţa.